

FESTIVALIO KOMPOZITORIAI

COMPOSERS IN FOCUS: **DAVID LANG**
YANN ROBIN
YANNIS KYRIAKIDES
JOHN ADAMS

**Festivalyje skambės net 59 skirtinį žanrų kūriniai,
dauguma jų – premjeros Lietuvoje**

**Festivalio programoje – 9 lietuvių kompozitorų kūriniai
ir 7 pasaulinės premjeros**

**Festivalio puošmena – pasaulinio garso solistai,
ansambliai ir geriausių Lietuvos atlikėjų pajėgos**

• • • • •

**The festival shall present 59 pieces of different genres,
most of them never before performed in Lithuania**

**The programme of the festival includes 9 pieces by
Lithuanian composers and 7 world-premieres**

**World-famous soloists, ensembles and best Lithuanian
performers will take part in the Festival**

PROGRAMA | TURINYS

20

Spalio 21 d., šeštadienis, 19 val.
Lietuvos nacionalinė filharmonija

FESTIVALIO PRADŽIOS KONCERTAS

DAVID LANG 60

LIETUVOS KAMERINIS ORKESTRAS

Solistai:

GAVRIEL LIPKIND (violončelė, Izraelis)

GABRIELIUS ALEKNA (fortepijonas, JAV–Lietuva)

AGNĖ STANČIKAITĖ (sopranas)

Fortepijoninis trio FORTVIO:

INDRĖ BAIKŠTYTĖ (fortepijonas),

INGRIDA RUPAITĖ (smuikas),

POVILAS JACUNSKAS (violončelė)

Dirigentas ROBERTAS ŠERVENIKAS

David Lang – „Wed“ (1992/2013)

David Lang – „Shade“ (2016)

Žibuoklė Martinaitytė – „Šviesotamsos trilogija“
(2017, premjera)*

Albertas Navickas – „Atminties linijos“
(2017, premjera)*

David Lang – „Concerto (World to Come)“ (2010)

David Lang – „Simple Song #3“ (2015)

34

Spalio 22 d., sekmadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

Šiuolaikinės muzikos ansamblis

SYNAESTHESIS

STRANGE PEOPLE PLAYING COOL MUSIC

Yannis Kyriakides – „The Arrest“ (2010)

Rytis Mažulis – „Caput“ (2017, premjera)*

Dominykas Digimas – „From Another Point
of View“ (2017, premjera)*

Davig Lang – „Sweet Air“ (1999)

David Lang – „Cheating, Lying, Stealing“

(1993/1995)

42

Spalio 24 d., antradienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

TANA STRING QUARTET (Prancūzija)

Pascal Dusapin – Styginių kvartetas Nr. 4 (1997)

Ondřej Adámek – „Lo que no' contamo“ (2010)

Arvo Pärt – „Fratres“ (1985/1989)

Yann Robin – „Shadows“ (2015)

52

Spalio 25 d., trečiadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

Šiuolaikinės muzikos ansamblis

SYNAESTHESIS

COOL PEOPLE PLAYING STRANGE MUSIC

Yann Robin – „Fterà“ (2014)

Panayiotis Kokoras – „Crama“ (2006)

Sylvain Marty – „Lithuanian Rotation“ (2016)

Lenka Novosedlíková – „Seven:Twenty:Seven“
(2017, premjera)

Régis Campo – „Pop-Art“ (2002)

60

Spalio 26 d., ketvirtadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

CRASH Ensemble (Airija)

CRASH 20

Ed Bennett – „Accel“ (2017)

Nico Muhly – „In As Long As It Takes“ (2017)

Gerald Barry – „Chorale“ (2016)

David Lang – „My Very Empty Mouth“ (1999)

Ondřej Adámek – „Chamber Nôise“ (2010)

Kate Moore – „Music Box“ (2017)

Ann Cleare – „Fiáin“ (2016–2017)

Julia Wolfe – „A Wild Furze“ (2017)

Yann Robin – „Trio basso“ (2016)

Donnacha Dennehy – „As An Nós“ (2009)

David Lang – „Forced March“ (2008)

76

Spalio 27 d., penktadienis, 19 val.
Vilniaus kongresų rūmai

LIETUVOS VALSTYBINIS SIMFONINIS

ORKESTRAS

Solistai:

DAUMANTAS KIRILAUSKAS (fortepijonas)

JUOZAS MILAŠIUS (gitara)

ARVYDAS KAZLAUSKAS (saksofonas)

Dirigentas JURJEN HEMPEL (Olandija)

David Lang – „Mountain“ (2014)

Yannis Kyriakides – „Nerve“ (2012)

Yannis Kyriakides – „Tinkling“ (1999/2014)

Algirdas Martinaitis – „Mitu griovėjas“
(2017, premjera)*

Justė Janulytė – „Vandens spalva“ (2017)

88

Spalio 28 d., šeštadienis, 19 val.
Lietuvos nacionalinė filharmonija

JOHN ADAMS 70

LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS
Solistai:
RŪTA RIKTERĖ & ZBIGNEVAS IBELHAUPTAS (fortepijonai)
Dirigentas JUOZAS DOMARKAS

John Adams – „Chairman Dances“ (1987)
John Adams – „Grand Pianola Music“ (1982)
John Adams – „Harmonielehre“ (1985)

98

Spalio 29 d., sekmadienis, 19 val.
Šiuolaikinio meno centras

SCULPT**Multimediniinis spektaklis (2015)**

Projekto kūrėjai ir atlikėjai – GeKiPe | Gestures, Kinetics, Percussion (Prancūzija–Šveicarija):
PHILIPPE SPIESSER (projekto vadovas, perkusija)
ALEXANDER VERT (kompozitorius, ansamblis „Flashback“ vadovas)
JOSÉ-MIGUEL FERNANDEZ (kompozitorius, garsos režisierius)
THOMAS KÖPPEL (video menininkas, režisierius)

101

Spalio 30 d., pirmadienis, 19 val.
Šv. Kotrynos bažnyčia

THEATRE OF VOICES (Danija)
Meno vadovas ir dirigentas PAUL HILLIER

Dalyvauja styginių kvartetas ARTVIO
Arvo Pärt – „Ein Wallfahrtslied“ (1984)
Arvo Pärt – „Es sang vor langen Jahren“ (1984)
David Lang – „Ark Luggage“ (2012)
David Lang – „The Little Match Girl Passion“ (2008)

110

Lapkričio 2 d., ketvirtadienis, 18 val.
Šv. Kotrynos bažnyčia

Choras JAUNA MUZIKA
Meno vadovas ir dirigentas
VACLOVAS AUGUSTINAS

David Lang – „Again (after Ecclesiastes)“ (2005)
David Lang – „I Lie“ (2001)
David Lang – 3 dalys iš „The Little Match Girl Passion“ (2008)
David Lang – „For Love Is Strong“ (2008)
David Lang – „Just (after Song of Songs)“ (2014)

116

Lapkričio 3 d., penktadienis, 19 val.
Lietuvos nacionalinė filharmonija

SŌ PERCUSSION (JAV)

Steve Reich – „Mallet Quartet“ (2009)
Steve Reich – „Marimba Phase“ (1967)
Bryce Dessner – „Music for Wood and Strings“ (2013)
David Lang – „The So-called Laws of Nature“ (2002)

124

Lapkričio 4 d., šeštadienis, 19 val.
Lietuvos nacionalinė filharmonija

LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS

Solistai:
LUKAS GENIUŠAS (fortepijonas)
SŌ PERCUSSION (JAV)
Dirigentas CHRISTOPHER LYNDON-GEE (Australija–Italija)

Justina Repečkaitė – „Cosmatesque“ (2017, premjera)*
Tomas Kutavičius – „Mąstanti nendrė“ (2017, premjera)*
David Lang – „Man Made“ (2013)
Arvo Pärt – „Lamentata“ (2002)

132

Lapkričio 5 d., sekmadienis, 20 val.
Lietuvos nacionalinis dramos teatras

AQUASONIC**Povandeninis koncertas (2016)**

Projekto kūrėjai ir atlikėjai – BETWEEN MUSIC (Danija)

138

Lapkričio 7 d., antradienis, 20 val.
Šiuolaikinio meno centras

RYOJI IKEDA > SUPERCODEX

Vytautas V. Jurgutis – „Metroscan“ (2010)
Ryoji Ikeda – „Supercodex“ (2013)

* Festivalio GAIDA užsakymas

Festivalio metu vyks susitikimai su kompozitoriais:

DAVID LANG
YANNIS KYRIAKIDES
Data ir vieta bus paskelbtas
www.gaidafestival.lt

PROGRAMME | CONTENT

20

21 October, Saturday, 7 PM
Lithuanian National Philharmonic Hall

OPENING CONCERT OF THE FESTIVAL

DAVID LANG 60

LITHUANIAN CHAMBER ORCHESTRA

Soloists:

GAVRIEL LIPKIND (cello, Israel)

GABRIELIUS ALEKNA (piano, USA–Lithuania)

AGNÈ STANČIKAITĖ (soprano)

Piano trio FORTVIO:

INDRĖ BAIKŠTYTĖ (piano),

INGRIDA RUPAITĖ (violin),

POVILAS JACUNSKAS (cello)

Conductor ROBERTAS ŠERVENIKAS

David Lang. *Wed* (1992/2013)

David Lang. *Shade* (2016)

Žibuoklė Martinaitytė. *Chiaroscuro Trilogy* (2017, premiere)*

Albertas Navickas. *Memory Lines*

(2017, premiere)*

David Lang. *Concerto (World to Come)* (2010)

David Lang. *Simple Song #3* (2015)

34

22 October, Sunday, 7 PM
Contemporary Art Centre

Contemporary Music Ensemble

SYNAESTHESIS

STRANGE PEOPLE PLAYING COOL MUSIC

Yannis Kyriakides. *The Arrest* (2010)

Rytis Mažulis. *Caput* (2017, premiere)*

Dominykas Digimas. *From Another Point of View* (2017, premiere)*

Davig Lang. *Sweet Air* (1999)

David Lang. *Cheating, Lying, Stealing* (1993/1995)

42

24 October, Tuesday, 7 PM
Contemporary Art Centre

TANA STRING QUARTET (France)

Pascal Dusapin. *String Quartet No. 4* (1997)

Ondřej Adámek. *Lo que no' contamo'* (2010)

Arvo Pärt. *Fratres* (1985/1989)

Yann Robin. *Shadows* (2015)

52

25 October, Wednesday, 7 PM
Contemporary Art Centre

Contemporary Music Ensemble

SYNAESTHESIS

COOL PEOPLE PLAYING STRANGE MUSIC

Yann Robin. *Fterà* (2014)

Panayiotis Kokoras. *Crama* (2006)

Sylvain Marty. *Lithuanian Rotation* (2016)

Lenka Novosedlíková. *Seven:Twenty:Seven* (2017, premiere)

Régis Campo. *Pop-Art* (2002)

60

26 October, Thursday, 7 PM
Contemporary Art Centre

CRASH Ensemble (Ireland)

CRASH 20

Ed Bennett. *Accel* (2017)

Nico Muhly. *In As Long As It Takes* (2017)

Gerald Barry. *Chorale* (2016)

David Lang. *My Very Empty Mouth* (1999)

Ondřej Adámek. *Chamber Nôise* (2010)

Kate Moore. *Music Box* (2017)

Ann Cleare. *Fidain* (2016–2017)

Julia Wolfe. *A Wild Furze* (2017)

Yann Robin. *Trio basso* (2016)

Donnacha Dennehy. *As An Nós* (2009)

David Lang. *Forced March* (2008)

76

27 October, Friday, 7 PM
Vilnius Congress Concert Hall

LITHUANIAN STATE SYMPHONY ORCHESTRA

Soloists:

DAUMANTAS KIRILAUSKAS (piano)

JUOZAS MILAŠIUS (guitar)

ARVYDAS KAZLAUSKAS (saxophone)

Conductor JURJEN HEMPEL

(The Netherlands)

David Lang. *Mountain* (2014)

Yannis Kyriakides. *Nerve* (2012)

Yannis Kyriakides. *Tinkling* (1999/2014)

Algirdas Martinaitis. *MythBuster* (2017, premiere)*

Justė Janulytė. *The Colour of Water* (2017)

88

28 October, Saturday, 7 PM
Lithuanian National Philharmonic Hall

JOHN ADAMS 70**LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY****ORCHESTRA****Soloists:**

RŪTA RIKTERĖ & ZBIGNEVAS IBELHAUPTAS
(piano duo)

Conductor JUOZAS DOMARKAS

John Adams. *The Chairman Dances* (1987)

John Adams. *Grand Pianola Music* (1982)

John Adams. *Harmonielehre* (1985)

98

29 October, Sunday, 7 PM
Contemporary Art Centre

SCULPT**Multimedia Show (2015)**

Project created and performed by GeKiPe |

Gestures, Kinetics, Percussion

(France–Switzerland):

PHILIPPE SPIESSER (project leader, percussion)

ALEXANDER VERT (composer,

Flashback Ensemble leader)

JOSÉ-MIGUEL FERNANDEZ (composer,

sound designer)

THOMAS KÖPPEL (video artist, director)

116

3 November, Friday, 7 PM
Lithuanian National Philharmonic Hall

SŌ PERCUSSION (USA)

Steve Reich. *Mallet Quartet* (2009)

Steve Reich. *Marimba Phase* (1967)

Bryce Dessner. *Music for Wood and Strings* (2013)

David Lang. *The So-called Laws of Nature* (2002)

124

4 November, Saturday, 7 PM
Lithuanian National Philharmonic Hall

LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY**ORCHESTRA****Soloists:**

LUKAS GENIUŠAS (piano)

SŌ PERCUSSION (USA)

Conductor CHRISTOPHER LYNDON-GEE
(Australia–Italy)

Justina Repečkaitė. *Cosmatesque*
(2017, premiere)*

Tomas Kutavičius. *A Thinking Reed*
(2017, premiere)*

David Lang. *Man Made* (2013)

Arvo Pärt. *Lamentate* (2002)

132

5 November, Sunday, 8 PM
Lithuanian National Drama Theatre

AQUASONIC**Underwater Concert (2016)**

Project authors and performers –
BETWEEN MUSIC (Denmark)

138

7 November, Tuesday, 8 PM
Contemporary Art Centre

RYOJI IKEDA > SUPERCODEX

Vytautas V. Jurgutis. *Metroscan* (2010)

Ryoji Ikeda. *Supercodex* (2013)

101

30 October, Monday, 7 PM
St. Catherine's Church

THEATRE OF VOICES (Denmark)

Artistic Director and Conductor PAUL HILLIER

With the participation of ARTVIO String Quartet

Arvo Pärt. *Ein Wallfahrtslied* (1984)

Arvo Pärt. *Es sang vor langen* (1984)

David Lang. *Ark Luggage* (2012)

David Lang. *The Little Match Girl Passion* (2008)

110

2 November, Thursday, 6 PM
St. Catherine's Church

JAUNA MUZIKA CHOIR

Artistic Director and Conductor

VACLOVAS AUGUSTINAS

David Lang. *Again (after Ecclesiastes)* (2005)

David Lang. *I Lie* (2001)

David Lang. 3 fragments from *The Little Match Girl Passion* (2008)

David Lang. *For Love Is Strong* (2008)

David Lang. *Just (after Song of Songs)* (2014)

* GAIDA Festival commission

Meetings with composers at the festival:

DAVID LANG

YANNIS KYRIAKIDES

Date and time to be announced

www.gaidafestival.lt

DAVID LANG

„Laimėdamas Pulitzerio premiją už „The Little Match Girl Passion“, vieną iš pačių originaliausių ir jaudinančių pastarųjų metų partitūrų, Langas – anuometinis postminimalizmo „enfant terrible“ – įtvirtino savo kaip Amerikos muzikos meistro reputaciją.“

„The New Yorker“, 2008

Nuotraukos autorė | Photo by
Margarita Vorobjovaitė

„Grammy“ laureatas, garsiojo filmo „Jaunystė“ (rež. Paolo Sorrentino) muzikos autorius, Pulitzerio premijos laureatas **Davidas Langas** (g. 1957) šiemet švenčia 60 metų jubilieju. Jis yra vienas dažniausiai atliekamų Amerikos kompozitorių, apibūdinas kaip astringas, produktyvus ir daugiaplanis kūrėjas. Sakytume, Langas yra giliai įleidęs šaknis į klasikinės muzikos tradiciją, tačiau nuolat ieško ir naujų formų: ar tai būtų ryšys su roko muzika, ar savo iškas Viduramžių muzikos dvasios atgaivinimas. Ilgą laiką amerikiečių minimalistas buvo labiausiai žinomas kaip kultinės Niujorko grupės „Bang on a Can“ įkūrėjas. Šią grupę 1987 m. Langas, tuo metu trisdešimtmetis kompozitorius ir doktorantūros studentas, įkūré drauge su Jeilio universiteto bičiuliais

Michaeliu Gordonu ir Julia Wolfe. Vėliau veikla išsiplėtė iki to paties pavadinimo festivalio, Langas buvo vienas iškūrėjų ir meno vadovų.

2013 m. pasirodžius ekranuose Paolo Sorrentino filmui „Didis grožis“ („La grande bellezza“), o dar labiau – 2016 m. to paties režisieriaus filmui „Jaunystė“ („Youth“ / „La gio-vinezza“), už kurio garso takelį (ypač jo dalį „Simple Song #3“) Langas gavo „Auksinį gaublį“ bei buvo nominuotas „Oskarui“, jo muzika susidomėjo net ir tie, kurie paprastai ne itin seka šiuolaikinės muzikos gyvenimą. Už kultinį opusą „The Little Match Girl Passion“ (2007) kompozitorui paskirta Pulitzerio premija, o ansamblio „Theatre of Voices“ išleista šio kūrinio kompaktinė plokštėlė („Harmonia Mundi“) ir dainininkams, ir kompozitorui pelnė prestižinį apdovanojimą „Grammy“. 2008 m. „Naxos“ išleistą Lango muzikos kompaktinę plokštėlę „Pierced“ įvertino ir roko muzikos tinklalapis „Pitchfork“, ir garsusis klasikinės muzikos žurnalas „Gramophone“.

Lango gausią kūrybą sudaro operos, kūriniai orkestrui, kameriniams ansambliams ir solistams. Kartais tai – nerimastinga ir net grėsminga muzika, kartais – nežemiški, hipnotizuojantys opusai, tačiau jo kūriniai visuomet nepaprastai veikia emocijas. Nemažai Lango kūrių tarsi siekia išplėsti muzikinio virtuoziškumo sąvoką – apgaulingai

paprastos pjesės gali būti velniškai sudetingos atlikti ir reikalauja iš atlikėjų nepapras-tos koncentracijos.

Minėtini naujausiai Lango kūriniai – tai opera „The Loser”, kuria 2016 m. pasidėjo Bruklino muzikos akademijos festivalis „Next Wave“ (šiai operai Langas parašė ne tik muziką, jis yra libreto ir scenografijos autorius); Linkolno centre vykstančiame festivalyje „Mostly Mozart“ įvyko jo monumentalios partitūros „The Public Domain“ (2016) tūkstančiuui dainininkų premjera; Los Andželo operos teatre bei šiuolaikinės operos festivalyje „Proto-type“ Niujorke parodyta Lango kamerinė opera „Anatomy Theater“ (2016). Tarp pas-taraisiais metais sukurtų svarbesnių kompozitoriaus opusų – legendinio Niujorko mu-šamujų ansamblio „Sō Percussion“ bei įvairių orkestru (BBC, Los Andželo filharmonijos) užsakymu 2013 m. sukurtas koncertas „Man Made“, „Mountain“ (2014) Cincināčio or-kestro užsakymu; Schuberto muzika pagrįstas dainų ciklas „Death Speaks“ (2012), kurį atlieka roko muzikantai – grupės „The National“ narys Bryce’as Dessneris bei projekto „My Brightest Diamond“ autorė Shara Worden; Tarptautiniam šiuolaikiniam ansam-bliui ir dainininkui Tony Arnold parašyta opera „The Whisper Opera“ (2012); senosios muzikos vokaliniam ansamblui „Anonymous 4“ paskirta sceninė kompozicija „Love Fail“ (2012).

Neretai Lango muzika skamba baletuose, šiuolaikinio šokio spektakliuose, kurių au-toriai – pasaulinio garso choreografi Twyla Tharp, Susan Marshall, Edouardas Lockas, Benjaminas Millepied; spektaklius rengia Paryžiaus operos ir baleto teatro, Niujorko miesto baletu trupės, Olandijos šokio teatras, trupė „La La Human Steps“.

Jo kūrinius visame pasaulyje atlieka tokie atlikėjai kaip Niujorko filharmonijos ir Bos-tono simfoniniai, Miuncheno kamerinis orkestrai, Santa Fé ir Los Andželo operų kolek-tivai, Olandijos kamerinis choras, styginių kvartetas „Kronos“ ir daugelis kitų. Jo mu-zika skamba Linkolno centre ir „Carnegie Hall“ Niujorke, Londono „Barbican“ ir „South-bank Centre“, Kennedy centre Vašingtone, Tanglūdo, „BBC Proms“, „MusicNOW“ festi-valiuose, Miuncheno bienalėje ir daugelyje kitų prestižinių scenų. Langas yra pelnęs daugybę apdovanojimų, be minėtų tai – Amerikos metų kompozitorius apdovanoji-mas, Romos prizas, BMW muzikinio teatro prizas, Guggenheim fondo, Niujorko menų fondo stipendijos ir kt.

Lango kūrinių garso įrašus leidžia „Sony Classical“, „Harmonia Mundi“, „Teldec“, „BMG“, „Point“, „Chandos“, „Argo/Decca“, „Cantaloupe“ ir kitos pasaulinės leidybinės firmos. Kompozitorius bendradarbiauja su natū leidykla „Red Poppy Music (ASCAP)“, o jo kūri-nių sklaidą visame pasaulyje atlieka „G. Schirmer, Inc.“.

Mažai kas žino, kad Niujorko minimalistinės muzikos garsenybės Davido Lango šaknys yra giliai susijusios su mūsų šalimi – jo seneliai gyveno Lietuvoje, o jo 91 metų amžiaus tėvas dar dabar sūnui apie tai primena ir pasakoja.

Pagal davidlangmusic.com

With his winning of the Pulitzer Prize for The Little Match Girl Passion (one of the most original and moving scores of recent years), Lang, once a postminimalist enfant terrible, has solidified his standing as an American master.

The New Yorker, 2008

The celebrity of New York's minimal music scene, laureate of Grammy Award and the Pulitzer Prize in Music, Academy Award nominee, author of the soundtrack for the famous movie Youth (dir. Paolo Sorrentino) **David Lang** (b. 1957) is celebrating his 60th anniversary this year. He is one of the most often performed American composers, usually described as a passionate, productive and multi-faceted creator. With his roots deep in the tradition of classical music, he is nevertheless constantly seeking new forms: be it connections to rock music or a peculiar resurrection of the Medieval sound.

For a rather long time this American minimalist was mostly known as a member of the cult New York organization Bang on a Can – it was established in 1987 by the then-30-year-old PhD student Lang and his friends from the Yale University Michael Gordon and Julia Wolfe. Their activities later grew into a festival of the same name, with Lang being one of its creators and artistic directors.

In 2013, when Paolo Sorrentino's movie La grande bellezza (The Great Beauty) reigned in movie theatres, and especially in 2016, when the same director presented his La giovinezza (Youth), David Lang's music gained the interest of everyone, even those, who were never before intrigued by contemporary music. For the soundtrack of Youth Lang was nominated for an Academy Award and a Golden Globe. His cult work The Little Match Girl Passion (2007) won him the Pulitzer Prize in Music, while the recording of this piece (Harmonia Mundi) by ensemble Theatre of Voices was bestowed a Grammy Award. In 2008 Naxos released a CD of Lang's works titled Pierced – it was appreciated by both rock music website Pitchfork and the famous classical music magazine Gramophone.

Lang's catalogue is extensive, and his opera, orchestra, chamber and solo works are by turns ominous, ethereal, urgent, hypnotic, unsettling and very emotionally direct. Much of his work seeks to expand the definition of virtuosity in music – even the deceptively simple pieces can be fiendishly difficult to play and require incredible concentration by musicians and audiences alike.

Recent works include his opera *The Loser*, which opened the 2016 Next Wave Festival at the Brooklyn Academy of Music, and for which Lang served as composer, librettist and stage director; *The Public Domain* for 1000 singers at Lincoln Center's Mostly Mozart Festival; his chamber opera *Anatomy Theater* at Los Angeles Opera and at the Prototype Festival in New York; the concerto *Man Made* for the ensemble Sō Percussion and a consortium of orchestras, including the BBC Symphony and the Los Angeles Philharmonic; *Mountain*, commissioned by the Cincinnati Symphony; *Death Speaks*, a song cycle based on Schubert, but performed by rock musicians, including Bryce Dessner from The National and Shara Worden from My Brightest Diamond; *The Whisper Opera*, for the International Contemporary Ensemble and soprano Tony Arnold; and *Love Fail*, an evening-length work for the early music vocal ensemble Anonymous 4, with libretto and staging by Lang.

His music is used regularly for ballet and modern dance around the world by such choreographers as Twyla Tharp, the Paris Opera Ballet, the New York City Ballet, Susan Marshall, Edouard Lock, La La La Human Steps, The Netherlands Dance Theater, and Benjamin Millepied.

Lang's works are performed around the globe by the BBC Symphony, the International Contemporary Ensemble, eighth blackbird, Santa Fe Opera, the New York Philharmonic, the Netherlands Chamber Choir, the Boston Symphony, the Munich Chamber Orchestra, the Kronos Quartet and many others; and at festivals and venues such as Lincoln Center, the Southbank Centre, Carnegie Hall, the Kennedy Center, the Barbican Centre, the Brooklyn Academy of Music, Tanglewood, the BBC Proms, MusicNOW festival, The Munich Biennale, the Settembre Musica Festival, the Sydney 2000 Olympic Arts Festival and the Almeida, Holland, Berlin, Adelaide and Strasbourg Festivals. Lang is the recipient of numerous honors and awards. Besides the mentioned above, he was awarded the Musical America's Composer of the Year, Carnegie Hall's Debs Composer's Chair, the Rome Prize, the BMW Music-Theater Prize (Munich), and grants from the Guggenheim Foundation, the Foundation for Contemporary Performance Arts, the National Endowment for the Arts, the New York Foundation for the Arts, and the American Academy of Arts and Letters.

His work has been recorded on the Sony Classical, Harmonia Mundi, Teldec, BMG, Point, Chandos, Argo/Decca, and Cantaloupe labels, among others. His music is published by Red Poppy Music (ASCAP) and is distributed worldwide by G. Schirmer, Inc.

From davidlangmusic.com

YANN ROBIN

„Robino muzika ne tik sukuria kraterio „garsų“ simuliaciją, bet ir atskleidžia jo sie-
los gelmę – tai, kas leistų mums suvokti žmonijos ribotumą: ši graži, paslaptinga
kelionė grįsta absoliučiai šiuolaikiška instrumentuote ir pabrėžia potencialiai des-
truktyvią [kraterio] galią, kuris nuolat kelia grėsmę visai žmonių giminei, nors ir yra
efemeriskai kontroliuojamas.“

Apie Yanno Robino „Vulcano“ dideliam ansamblui,
Ettore Garzia, 2013

Kompozitoriaus archyvo nuotrauka |
Photo from composer's archive

Iš Provансo Ekso kilęs prancūzų kompozitorius **Yannas Robinas** (g. 1974) Marselio nacionali-
linėje konservatorijoje studijavo džiazą bei kompoziciją, vadovaujamas Georges'o Boeuf'o.
Vėliau Robinas istojo į Paryžiaus konservatoriją, kur jo kompozicijos dėstytojas buvo Frédéric'as
Durieux, muzikos analizės – Michaëlas Levinas.
2006–2008 m. jis studijavo IRCAM Paryžiuje,
po to su Gérard'u Assayag' u ir d'Arshia Cont' u
darbavosi ties kompiuterine programa „Omax“.
2006–2008 m. Robinas buvo Lilio nacionalinio
simfoninio orkestro pagrindinis kompozitorius;
2009–2010 m. rezidavo Medičių viloje Romoje.
2012 m. kompanija „Kairos“ išleido jo muzikos
kompaktinę plokštelynę, kurią įgrojo ansamblis
„Intercontemporain“.

Kompozitorius yra pelnės Meyerio fondo sti-
pendiją, akademijos „Beaux-Arts“ pirmąją pre-
miją, Salaberto fondo apdovanojimą, 2011 m.

pelnė prancūzų kompozitorių ir kūrėjų sajungos „Sacem“ Didijį prizą simfoninės mu-
zikos kategorijoje.

Vienas pirmųjų Robino kūrybos proveržių – ansamblio „Orchestral Contemporain“
užsakymu 2006 m. sukurtas koncertas „Art of Metal“ metaliniam bosiniams klarnetui ir
ansamblui, tapęs pirmaja dalimi trilogijos, skirtos naujam muzikos instrumentui, kurį
Robinas sumeistravovo bendradarbiaudamas su Alainu Billiard'u. Antrą ir trečią trilogijos
dalies – „Art of Metal II“ metaliniam bosiniams klarnetui ir elektronikai bei „Art of Metal III“
metaliniam bosiniams klarnetui, ansamblui ir elektronikai šiuolaikinės muzikos kole-
tyvas „Ensemble Intercontemporain“, diriguojamas Susannos Mälkki, atliko festivalyje
„Agora“ 2008 metais.

Robino kūriniai atliekami Prancūzijoje ir svetur tokiose salėse kaip Amsterdamo „Mu-
ziekggebouw“, Liucernos Kultūros ir parodų centras, Metropoliteno menų muziejus
bei Linkolno centras Niujorke, Vienos „Konzerthaus“, Porto „La Casa da Musica“, Lon-
dono „Wigmore Hall“. Jo muzika skambėjo festivaliuose „ManiFeste“, „Donaueschinger

Musiktage“, „Musica“, „Présences“, „Gaudeamus“, Liucernos, Darmštato festivaliuose, Venecijos bienalėje. Kompozitorius nuolatos bendradarbiauja su garsiais kolektyvais, tarp kurių – ansamblis „Intercontemporain“, kamerinis orkestras „Klangforum Wien“, Prancūzijos radijo filharmonijos, Sietlo, Niujorko filharmonijos, Baden-Badeno ir Freiburgo Pietvakarių radijo (SWR) simfoniniai orkestrai, kuriems dirigavo Susanna Mälkki, Alanas Gilbertas, François-Xavieras Rothas, Laurence'as Équilbey, Pierre-André Valade, Peteris Rundelas, Danielis Kawka, Alejo Pérezas, Jeanas Deroyer'as ir kt. 2005 m. Robinas su bendraminčiais subūrė ansamblį „Multilatérale“, yra šio kolektyvo meno vadovas.

Robino kūryboje dominuoja kamerinės kompozicijos (kaip antai, 2011 m. Provансo Ekso festivaliu sukurtas Antrasis styginių kvartetas, 2013 m. pradėtas kūrinių ciklas „Draft“). 2012 m. kompozitorius sulaukė Prancūzijos radijo filharmonijos orkestro bei IRCAM užsakymo parašyti kūrinį dideliam orkestrui ir elektronikai „Inferno“ pagal Dantęs „Pragara“, kūrinio premjera įvyko festivalyje „ManiFeste“. Tais pačiais metais Niujorko filharmonija bei Porto „Casa Da Musica“ užsakė parašyti „Backdraft“ ansambliu. 2014 m. Sietlo bei Lilio simfoniniams orkestrams Robinas sukūrė „Ashes“. 2015 m. Strasbūro festivalyje kompozitoriaus portretas buvo pristatytas nauja kompozicijos „Inferno“ versija, kūrinio ansambliu „Arkham“ premjera bei šokio muzika „Unza Danza“. 2016 m. įvyko Robino Trečiojo styginių kvarteto „Shadows“ premjera, jį pagriežė „Quatuor Tana“. Tais pačiais metais violončelininkas Ericas-Maria Couturier'as ir Petriko Rundelo diriguojamas Lilio simfoninis orkestras pirmą kartą atliko kompozitoriaus koncertą „Quarks“.

2015–2016 m. Robinas dėstė šiuolaikinių menų centre „Le Fresnoy“.

Kompozitoriaus kūrinius leidžia „Editions Jobert“.

Pagal www.henry-lemoine.com, www.yannrobin.com

Robin's music not only seeks to obtain a simulation of the "sounds" of the crater through the music, but also highlight its deep soul, something that allows us to fully understand our limitations of men: this beautiful mysterious journey, based on a full sharing of instrumental contemporaneity, emphasizes the potential destructive power inherent in a phenomenon which is always a threat to entire generations of men, although in a ephemeral control.

Ettore Garzia on Robin's *Vulcano*, 2013

French composer **Yann Robin** (b. 1974) began his musical studies at Aix-en-Provence. He later enrolled in the jazz class at the National Regional Conservatory in Marseilles, while simultaneously integrating the composition class of Georges Boeuf. He was awarded first prizes from the Paris National Conservatory in the composition class of Frédéric Durieux and the analysis class of Michaël Levinas. He received a grant from the Meyer Foundation, and was awarded the first prize from the Beaux-Arts Academy as well as from the Salabert Foundation, and in 2011 the Sacem presented him with the Grand Prix de la Musique Symphonique. From 2006 to 2008, he attended the two-year curriculum at Ircam. During 2008 and 2009, he contributed, as research composer at Ircam in conjunction with Gérard Assayag and d'Arshia Cont, to the continuing work

on the Omax program. Between 2006 and 2008, he was guest composer with the National Orchestra of Lille. In 2009–2010 he was residing at the Medici Villa in Rome. A monograph recording for the Kairos label's Sirènes collection, with the Ensemble Intercontemporain and Ircam, was released in November 2012.

In 2006, the Ensemble Orchestral Contemporain commissioned him to write *Art of Metal*, a concerto for metal contrabass clarinet and ensemble, the first of a three piece cycle for the instrument, prepared in close collaboration with Alain Billiard. Next came *Art of Metal II* (for metal contrabass clarinet and electronics) as well as *Art of Metal III* (for metal contrabass clarinet, ensemble and electronics), premiered at the Agora Festival in 2008 by the Ensemble Intercontemporain, and conducted by Susanna Mälkki.

His music is performed in France and other countries in concert halls such as Muziekgebouw (Amsterdam), the KKL (Lucerne), Metropolitan Museum of Art and Lincoln Center (New York), Konzerthaus (Wien), La Casa da Musica (Porto), Wigmore Hall (London) as well as in festivals such as Manifeste, Donaueschinger Musiktage, Musica, Venice biennale, Présences, Gaudeamus, Lucern Festival, Darmstadt. The composer has collaborated with various ensembles including Ensemble intercontemporain, Klangforum Wien, Orchestre Philharmonique de Radio France, Seattle Symphony, New York Philharmonic Orchestra, SWR Sinfonieorchester Baden-Baden und Freiburg under the direction of Susanna Mälkki, Alan Gilbert, François-Xavier Roth, Laurence Équilbey, Pierre-André Valade, Peter Rundel, Daniel Kawka, Alejo Pérez, Jean Deroyer, etc. In 2005, he founded the Ensemble Multilatérale with other composers and became its artistic director.

In addition to chamber music works, in particular a second string quartet for the Aix-en-Provence Festival in 2011 and the *Draft* serie begun in 2013, he received a co-commission from Ircam and the Philharmonic Orchestra of Radio France for *Inferno*, a work for large orchestra and electronics based on the cartography of *Hell* by Dante, has been premiered at the ManiFeste Festival in 2012. In that same year, the New York Philharmonic together with Casa Da Musica in Porto commission him *Backdraft* for ensemble. He composed *Ashes* for the Seattle Symphony and the Orchestre National de Lille (2014). Festival Musica in Strasbourg created in 2015 a new version of *Inferno*, a new piece for ensemble, *Arkham*, and a dance for a "contemporary ball", *Unza Danza*. In 2016, Quatuor Tana premiered his 3rd string quartet *Shadows* and Eric-Maria Couturier with Orchestre National de Lille conducted by Peter Rundel premiered his cello concerto *Quarks*.

In 2015–2016 Robin was invited to teach at the National Contemporary Arts Studio Le Fresnoy.

His music is published by Editions Jobert.

From www.henry-lemoine.com, www.yannrobin.com

YANNIS KYRIAKIDES

„Muzika yra laiko matmenimis grīsta meno forma. Pasitelkusi aktualias technologijas muzika perteikia susirūpinimą mūsų socialine aplinka. Muzika yra pakankamai galinga, kad transformuotų ir atspindētu tai, kaip mes matome save ir mus supantį pasauly. Tokią galīgą jai suteikia itin glaudus ryšys su mūsų emocijomis ir identitetu. Muzika – tarsi ypač lankstus mediumas – garso bangomis komunikuoja sudėtingą informaciją apie mus pačius. Mūsų ausys, kurios mums skirtos girdēti visiškai kitus dalykus, gaujo šiuos signalus, perkoduoją juos į informacinius paketus, kuriuos vėliau apdoroja mūsų smegenys. Muzika įvyksta būtent tą akimirką, kai bendrame chaoose išgirstame ir atpažįstame konkrečią struktūrą.
Kaip klausytojas aš manau, kad muzika gali būti suvokiamā ir analizuojamā pasitelkiant tris skirtingus patyrimo lygius – juos vadinu muzikos „konceptcija“, „percepcija“ ir „fizika“.

Yannis Kyriakides, 2003

Kompozitoriaus archyvo nuotrauka |
Photo from composer's archive

Kipre gimęs **Yannis Kyriakidesas** (g. 1969) 1975 m. išvyko gyventi į Didžiąją Britaniją, o nuo 1992 m. gyvena ir kuria Olandijoje. Jorko universitete baigęs muzikologijos studijas, vėliau Kyriakidesas studijavo kompoziciją, vadovaujamas Louiso Andriesseno ir Dicko Raaijmakerso.

Šis kompozitorius ir audio menininkas nuolat ieško naujų ir hibridinių medijos formų, kurios klausymasi paverčia problemišku. Kyriakideso kūriniuose vis keliamas klausimas, ką muzika iš tiesų komunikuoja; kompozitorių domina suvokimo, emocijos ir kalbos ryšiai bei jų įtaka mūsų patyrimui.

Pastaraisiais metais Kyriakidesas gilinasi į žodžio ir garso sąsajas, šiuos eksperimentus įgyvendina ir koncertinėse kompozicijose, ir instaliacijose. Savo kūrybai jis pasitelkia sistemas, perkoduojančias informaciją į garsą, balsų sintezavimą bei teksto pritaikymą

muzikai. Ši veikla įkvėpė apie 20 muzikinio teksto filmų, kurie ekspluatuoja įsivaizduojamo, t. y. vidinio balso idėją.

Kyriakideso kūrybiniame palikime – daugiau kaip šimtas kompozicijų, kurių didžiąją dalį sudaro muzika teatrui, multimedijos ir elektroakustiniai kūriniai kameriniams bei didelės sudėties ansambliams. Jo opusus garsūs šiuolaikinės muzikos kolektyvai atlieka visame pasaulyje, svarbiausiuose festivaliuose. 2008 m. Olboro festivalio pradžios koncerte įvyko Kyriakideso operos „An Ocean of Rain“ premjera. 2007 m. jis buvo

Hadersfildo šiuolaikinės muzikos festivalio, 2011 m. – Olandijoje rengiamo festivalio „November Music“ kviečinės kompozitorius. Pastaruoju metu ypatingo susidomėjimo sulaukia Kyriakideso garso instalacijos, 2011 m. du jo kūriniai buvo atlirkti Olandijos paviljone Venecijos bienalėje.

2000 m. už kompoziciją „A Conspiracy Cantata“ Kyriakidesas pelnė tarptautinę kompozitorių premiją „Gaudeteamus“. 2006 m. jo kompaktinė plokštelė „Wordless“ buvo nominuota prizui „Ars Electronica“, o garso įrašas „Antichamber“ 2011 m. pelnė apdovanojimą „Qwartz Electronic Music“ eksperimentinės muzikos kategorijoje. Tarp kitų pasiekimų – 2010 m. Olandijos festivalio „Toonzetters“ premija už kūrinį „Paramyth“, Willemo Pijperio prizas už kompoziciją „Dreams of the Blind“, 2014 m. jo „Words and Song Without Words“ buvo įvertinta Tarptautinėje kompozitorų tribūnoje.

Kyriakidesas yra eksperimentinės muzikos ansamblis „Maze“ vienas iškūrėjų. Su Andy Mooru ir Isabelle Vigier jis iškūrė naujosios elektroninės muzikos garso įrašų kompaniją „Unsounds“. Greta aktyvios kūrybinės veiklos kompozitorius dėsto Karališkojoje muzikos konservatorijoje Hagoje.

Pagal www.kyriakides.com

Music is a time-based art form. It uses the technologies of its era to convey to us the preoccupations and ideas of our social environment. It has the power both to transform and mirror how we see ourselves and the world around us, by the fact that music has deep connections about how we represent emotion and our identity in society.

Music is an infinitely flexible medium of communicating complex information about ourselves through sound waves. Our ears which evolved for an entirely different purpose pick these signals up and decode them into information packets which our brain can process. It is exactly at this point where we discern pattern and order out of chaos and our mind becomes stimulated, that music happens.

From a listener's perspective, I like to think that music can be analyzed using three different levels of experience, what I call the 'conceptual,' 'perceptual' and 'physical' of music.

Yannis Kyriakides, 2003

Born in Limassol, Cyprus **Yannis Kyriakides** (b. 1969) emigrated to Britain in 1975 and has been living in the Netherlands since 1992. He studied musicology at the York University, and later composition with Louis Andriessen and Dick Raaijmakers. As a composer and sound artist he looks for ways of creating new forms and hybrids of media that problematize the act of listening. The question as to what music is actually communicating is a recurring theme in his work and he is often drawn to the relation between perception, emotion and language and how that defines our experience of sound.

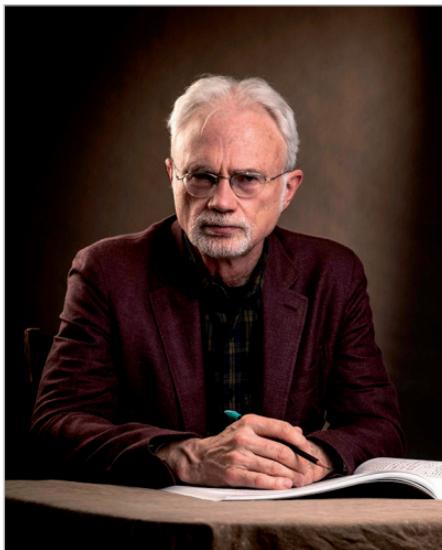
In the last years his work has been exploring different relations between words and music, both in concert compositions and installations through the use of systems of encoding information into sound, synthesizing voices and projecting text to music. The latter work has led to about 20 music text films that play on the idea of imagined or inner voice.

Kyriakides has written over a hundred compositions, comprising mostly of music theatre, multimedia and electroacoustic works for chamber groups and large ensembles.

His work has been performed worldwide at many of the prominent music festivals, and by many leading contemporary music ensembles. His opera *An Ocean of Rain* opened the Aldeburgh Music Festival in 2008. He has been featured composer at both Huddersfield Contemporary Music Festival 2007 and November Music 2011 (NL). Recently his sound installation work has been receiving more exposure and he contributed two works for the the Dutch Pavilion at the Venice Biennale in 2011.

In 2000 he won the International Gadeamus Composition prize for his composition *A Conspiracy Cantata*. The CD *Wordless* received an honorary mention in the Prix Ars Electronica 2006, and his recent CD, *Antichamber* won a 2011 French Quartz Electronic music award. Other prizes include the Dutch Toonzetters Prize for best composition of 2010 for *Paramyth*, the Willem Pijper Prize for *Dreams of the Blind* and the International Rostrum of Composers Prize 2014 for *Words and Song Without Words*. Together with Andy Moor and Isabelle Vigier he founded and runs the CD label for new electronic music Unsounds. He is a founding member of the ensemble Maze, and teaches composition at the Royal Conservatory of Music in The Hague.

From www.kyriakides.com

JOHN ADAMS

Nuotraukos autorius | Photo by Vern Evans

Kompozitorius, dirigentas ir māstytojas **Johnas Adamsas** (John Coolidge Adams, g. 1947) užima svarbią vietą Amerikos muzikos pasaulyje. Jo ooperiniai ir simfoniniai kūriniai išsiskiria iš kitų šiuolaikinės muzikos kūrėjų kompozicijų savo išraiškos gelme ir garso skaidrumu, o savo tematika jie giliai humanistiški. Daugiau kaip 25 metus Adamso muzika atlieka lemiamą vaidmenį kreipiant šiuolaikinės muzikos estetikos srautą nuo akademinio modernizmo link eksponentsvesnės ir ekspresyvesnės muzikinės kalbos.

Gimęs ir užaugęs Naujojoje Anglijoje (Vusterijoje, Masačussetso valstijoje), Adamsas pradžioje mokėsi groti klar-

netu, grojo bendruomenės orkestruose ir pučiamujų grupėse. Būdamas dešimties metų jis sukūrė pirmuosius opusus, dar paauglys išgirdo savo pirmujių kūrinių orkestrui atlikimą. Jo kaip menininko ir māstytojo pasaulėžiūrą formavo Naujosios Anglijos intelektualinės ir meninės tradicijos, studijos Harvardo universitete, vadovaujant amerikiečių kompozitoriams Leonui Kirchnerui ir Rogerui Sessionsui, lankymasis Bostono simfoninio orkestro koncertuose. Harvarde įgijęs magistro laipsnio diplomą, Adamsas 1971 m. persikėlė į Šiaurės Kaliforniją ir iki dabar gyvena San Fransisko įlanke. Čia dešimt metų dėstė San Fransisko konservatorijoje, 1982–1985 m. buvo San Fransisko simfoninio orkestro kompozitorius bei inicijavo originalią koncertų seriją „Naujoji ir neįprasta muzika“ („New and Unusual Music“); šis kolektyvas inspiravo ir atliko ne vieną svarbų jo opusą, pavyzdžiui, „Harmonium“ (1981), „Grand Pianola Music“ (1982), „Harmonielehre“ (1985), „My Father Knew Charles Ives“ (2003) ir „Absolute Jest“ (2012). 2003–2007 m. jis buvo pagrindinis Niujorko koncertų organizacijos „Carnegie Hall“ kompozitorius, čia inicijavo festivalį „In Your Ear“. 2016–2017 m. Adamsas buvo Berlyno filharmonijos orkestro reziduojantis kompozitorius.

Svarbią vietą Adamso kūryboje užima operos žanras. 1985 m. prasidėjo Adamso bendradarbiavimas su poete Alice Goodman ir režisieriumi Peteriu Sellarsu. Šią meninę draugystę netrukus vainikavo dvi įspūdingos operos „Nixon in China“ („Niksonas Kinijoje“, 1987) ir „The Death of Klinghoffer“ („Klinghoferio mirtis“, 1991). Iki šiol šie sceniniai veikalai yra tarp dažniausiai statomų šiuolaikinės muzikos pavyzdžių visame pasaulyje. Naujausia Adamso opera „Girls of the Golden West“ apie aukso karštinę Kalifornijoje bus pristatyta 2017 m. lapkritį San Fransisko operos teatre. Tarp kitų naujausių darbų – dramatinė simfonija „Scheherazade.2“ (2015) smuikui

ir orkestriui, skirta amerikiečių smuikininkai Leilai Josefowicz; „Absolute Jest“ (2012) styginių kvartetui ir orkestriui bei Šv. Lauryno (St Lawrence) styginių kvartetui paskirtas Antrasis kvartetas (2014).

Be to, Adamsas aktyviai reiškiasi kaip dirigentas, kurį kviečia žymiausi pasaulio orkestrai, o jo diriguojamą repertuarą sudaro muzika nuo Mozarto ir Beethoveno iki Iveso, Stravinsko, Carterio, Zappos, Glasso ar Ellingtono.

Adamsas plačiai vertinamas ir kaip provokuojantis rašytojas. Jis yra nuolatinis knygų recenzantas dienraštyje „The New York Times“, rašo žurnalam ir laikraščiams, pavyzdžiui, „The New Yorker“ ir „The London Times“. Jo atsiminimų ir komentarų apie Amerikos muzikinį gyvenimą knyga „Hallelujah Junction“ (2008) pelnė Šiaurės Kalifornijos knygų apdovanojimą už kūrybiškumą, o „The New York Times“ leidinį pavadino „ryškiausia metų knyga“.

Adamsas yra Harvardo, Jeilio, Šiaurės vakarų, Kembridžo universitetų bei Džulijardo mokyklos garbės daktaras; Kalifornijos gubernatorius Arnoldas Schwarzeneggeris jam įteikė Gubernatoriaus apdovanojimą už nuopelnus menui. 1997 m. jis buvo išrinktas į ryškiausią Amerikos menininkų tarybą „American Academy of Arts and Letters“. Tais pačiais metais žurnalas „Musical America“ jį titulavo Metų kompozitoriumi.

Adamso opera „Nixon in China“ 1988 m. pelnė apdovanojimą „Grammy“; jo Koncertas smuikui 1993 m. pelnė Luisvilio universiteto įsteigtą Grawemeyerio prizą. Už Niujorko filharmonijos užsakytą kompoziciją „On the Transmigration of Souls“ orkestriui, mišriam chorui, vaikų chorui ir garso įrašui, skirtą rugsėjo 11-osios metinėms pažymeti (premiera įvyko 2002 m. rugsėjo 19 d.), Adamsas 2003 m. pelnė Pulitzerio muzikos premiją. Kūrinio tekstams kompozitorius panaudojo įvairias nuotrupas iš skirtingų šaltinių, rašiusių apie visą pasaulį sukrėtusią nelaimę – tai buvo draugų ir giminių, kurių artimųjų pasigėsta, žinutės Pasaulio prekybos centro tinklapyje, dienraštyje „The New York Times“ išspausdintų intervių ištraukos, atsitiktinai parinktų aukų pardžių vardijimas. Šios kompozicijos įrašas 2004 m. įvertintas net trimis „Grammy“ apdovanojimais. Taip pat Adamso muzika skamba įvairių premijų pelniusių kino filmų garso takeliuose.

Ankstyvajai Adamso kūrybai būdingas akademinis braižas, tačiau gana greitai kompozitorius pasuko link platesnių horizontų, pasitelkdamas pop, džiazo, elektroninės muzikos elementus. Šio autoriaus muzikoje dominuoja repetityviškumu ir pačiamu grjsta minimalistinė technika, kuri neretai praturtinama ekspresyviomis, netgi neo-romantinėmis išraiškos priemonėmis. Kaip sako kompozitorius, jo minimalizmas kitoks, „ne toks, kokį visi žino ar įsivaizduoja“ („minimalism, but not as you know it“). Adamsas rašo įvairių žanrų muziką, tačiau bene ambicingiausią jo palikimo dalį sudaro operos. Jo operose diskutuojama itin skaudžiomis ir jautriomis temomis – apie politiką, terorizmą ir siaubą. Tai neabejotinai veikia ir šio menininko muzikos kalbą. Anot „The Guardian“, „Adamsas yra vienas skambiausių balsų šiuolaikiniame pasaulyje, jo muzika nepalyginamai radikalesnė ir konservatyvesnė nei minimalistų pirmtakų“.

2017 m. vasarį Johnui Adamsui sukako 70 metų, tad šiai metais jo kūryba plačiai skamba visose JAV ir Europoje.

Pagal www.earbox.com, „Encyclopaedia Britannica“, „The Guardian“

Composer, conductor, and creative thinker – **John Adams** (in full John Coolidge Adams, b. 1947) occupies a unique position in the world of American music. His works, both operatic and symphonic, stand out among contemporary classical compositions for their depth of expression, brilliance of sound, and the profoundly humanist nature of their themes. Over the past 25 years, Adams's music has played a decisive role in turning the tide of contemporary musical aesthetics away from academic modernism and toward a more expansive, expressive language, entirely characteristic of his New World surroundings.

Born and raised in New England, Adams learned the clarinet from his father and played in marching bands and community orchestras during his formative years. He began composing at age ten and heard his first orchestral pieces performed while still a teenager. The intellectual and artistic traditions of New England, including his studies at Harvard University and attendance at Boston Symphony Orchestra concerts, helped shape him as an artist and thinker. After earning two degrees from Harvard (where he studied under Leon Kirchner and Roger Sessions), he moved to Northern California in 1971 and has since lived in the San Francisco Bay area.

Adams from 1972 taught at the San Francisco Conservatory of Music for ten years before becoming composer-in-residence of the San Francisco Symphony (1982–1985). In 1978 he founded and directed the San Francisco Orchestra's series New and Unusual Music. Many of Adams's landmark orchestral works were written for and premiered by the San Francisco Symphony, including *Harmonium* (1981), *Grand Pianola Music* (1982), *Harmonielehre* (1985), *My Father Knew Charles Ives* (2003) and *Absolute Jest* (2012). From 2003 through 2007 he held the composer's chair at Carnegie Hall, where he founded the eclectic and diverse In Your Ear festival. He was a composer-in-residence with the Berlin Philharmonic for the 2016–2017 season.

In 1985, Adams began a collaboration with the poet Alice Goodman and stage director Peter Sellars that resulted in two groundbreaking operas: *Nixon in China* (1987) and *The Death of Klinghoffer* (1991). Produced worldwide, these works are among the most performed operas of the last two decades. *Girls of the Golden West*, Adams' newest opera about the California Gold Rush, will premiere in November of 2017 at the San Francisco Opera. Other recent works include *Scheherazade.2*, a "dramatic symphony" for violin and orchestra, written for the American violinist Leila Josefowicz; *Absolute Jest*, for string quartet and orchestra; and *Second Quartet*, composed for the St Lawrence String Quartet.

Adams is a much sought-after conductor, appearing with the world's major orchestras in programs combining his own works with a wide variety of repertoire ranging from Beethoven and Mozart to Ives, Stravinsky, Carter, Zappa, Glass and Ellington.

Adams is also a highly esteemed and provocative writer. He is a frequent contributor to the New York Times Book Review and has written for The New Yorker and The London Times. *Hallelujah Junction*, Adams's much praised volume of memoirs and commentary on American musical life, won the Northern California Book Award for Creative Nonfiction and was named one of the "most notable books of the year" by The New York Times. Both Harvard and Yale universities have conferred honorary doctorates on Adams, as have Northwestern University, the Juilliard School and Cambridge University in England. Governor Arnold Schwarzenegger of California honored him with the Governor's

Award for his distinguished service to the arts in his adopted home state. He was elected to the American Academy of Arts and Letters in 1997. Also in 1997 he was named Composer of the Year by the venerable magazine Musical America. His opera *Nixon in China* won a 1988 Grammy Award as well as his Violin Concerto won the 1993 Grawemeyer Award. *On the Transmigration of Souls* for orchestra, chorus, children's choir, and prerecorded sound track, commissioned by the New York Philharmonic to commemorate the first anniversary of 9/11, received the 2003 Pulitzer Prize in Music. The text of the work derived from three sources: fragments from notices posted at the World Trade Center site by friends and relatives of the missing, interviews published in the New York Times, and randomly chosen names of victims. The recording of this composition won three 2004 Grammy Awards. The music of Adams figures in numerous award-winning movies as well.

Although his early compositions were in an academic style, Adams soon began drawing on much broader sources, including pop, jazz, electronic music, and minimalism. His use of minimalist techniques – characterized by repetition and simplicity – came to be tempered by expressive, even neo-Romantic, elements. The composer states: "Minimalism, but not as you know it."

His works encompass a wide range of genres. Adams's most ambitious works, however, were his operas. According to The Guardian, "his operas tackle politics, terrorism and terror itself. One of our most important contemporary voices, his music is both more radical and more conservative than his minimalist forebears."

John Adams turned seventy in February of 2017, and his music is heard this year throughout the U.S. and Europe.

John Adams turned 70 in February of 2017, and this year his music is heard throughout the U.S. and Europe.

From www.earbox.com, Encyclopaedia Britannica, The Guardian

Spalio 21 d., šeštadienis, 19 val. | 21 October, Saturday, 7 PM

Lietuvos nacionalinė filharmonija | Lithuanian National Philharmonic Hall

FESTIVALIO PRADŽIOS KONCERTAS | OPENING CONCERT OF THE FESTIVAL

DAVID LANG 60

LIETUVOS KAMERINIS ORKESTRAS | LITHUANIAN CHAMBER ORCHESTRA

Solistai | Soloists:

Gavriel Lipkind (violončelė, Izraelis | cello, Israel)

Gabrielius Alekna (fortepijonas, JAV–Lietuva | piano, USA–Lithuania)

Agnė Stančikaitė (sopranas | soprano)

Fortepijoninis trio | Piano trio FORTVIO:

Indré Baikštytė (fortepijonas | piano)

Ingrida Rupaitė (smuikas | violin)

Povilas Jacunskas (violončelė | cello)

Dirigentas | Conductor **Robertas Šervenikas**

David Lang

„Wed“ styginiams | *Wed* for string orchestra (1992/2013)

David Lang

„Shade“ fortепионинiam trio ir styginiams | *Shade* for piano trio and strings (2016)

Žibuoklė Martinaitytė

„Šviesotamsos trilogija“ fortepijonui ir kameriniams orkestrui | *Chiaroscuro Trilogy* for piano and chamber orchestra (2017, premjera | premiere)*

1 dalis. *Tunelis* | Part I *Tunnel*

2 dalis. *Meteoritai* | Part II *Meteors*

3 dalis. *Tamsa šviesoje* | Part III *Darkness of Light*

Albertas Navickas

„Atminties linijos“ styginiams | *Memory Lines for strings* (2017, premjera | premiere)*

David Lang

„Concerto (World to Come)“ violončelei ir kameriniam orkestrui | *Concerto (World to Come)* for cello and chamber orchestra (2010)

David Lang

„Simple Song #3“ sopranui ir kameriniam orkestrui | *Simple Song #3* for soprano and chamber orchestra (2015)

* Festivalio Gaida užsakymas | Gaida Festival commission

David Lang, žr. p. 6.

„Wed“ (1992/2013) priklauso fortepijoniniams aštuonių dalių „prisiminimų“ ciklui, rašytam 1992–1997 m. Pjesės gali būti atliekamos visos kartu arba atskirai. Jas kompozitorius paskyrė mirusių bičiulių atminimui („Cage“ – Johno Cage'o atminimui; „Spartan Arcs“ – Yvaro Mikhashoffo atminimui; „Wed“ – Kate's Ericson atminimui; „Grind“ – Jacobo Druckmano atminimui; „Diet Coke“ – Bette's Snapp atminimui; „Cello“ – Annos Cholakian atminimui; „Wiggle“ – Franko Wiggleswortho atminimui; ir „Beach“ – Davido Huntley'aus atminimui).

Kate Ericson, kuriai dedikuota 1992 m. sukurta pjesė „Wed“, buvo jauna konceptuali menininkė bei artima Lango žmonos draugė. Prieš pat mirtį, ligoninės palatoje ji susituokė su ilgamečiu bendraminčiu Melu Zieglieriu. Iprastai vedybos yra džiaugsmingas įvykis, lydimas vilties ir optimizmo. Tačiau šias vestuves gaubė tamsa ir liūdesys. Fortepijoninėje pjesėje skamba keturios savarankiškos linijos – viena juda pustoniu aukštyn, kita – tonu žemyn. Paskirai šios linijos nėra įdomios, tačiau skambėdamos vienu metu jos sukuria muzikos bangavimą ir svyrapimą nuo mažoro link minoro, nuo konsonanso link disonanso, nuo vilties link beviltiškumo.

Šias pjeses galima traktuoti įvairiai. Viena vertus, tai tarsi invencijos, intelektualiai ir filosofiškai tyrinėjančios pasirinktą muzikos komponavimo būdą. Kita vertus, tai trumpi etiudai, eksponuojantys tam tikrą atlikimo techniką, pavyzdžiui, *arpeggio* („Spartan Arcs“), poliritminį kontrapunktą („Wed“) ar neįprastą rankų susikryžiavimą („Cello“).

2013 m. parengta pjesės „Wed“ versija styginių orkestrui, kovo 7 d. nuskambėjusi Adeilaidės festivalyje.

„Shade“ fortepijoniniam trio ir styginiams (2016) yra vienas naujausių kompozitoriaus darbų, sukurtas festivalio „Storioni“, koncertų salės „De Doelen“ (Olandija) bei Niujorko miesto baletu užsakymu. Kūrinio premjerą 2017 m. sausio 21 d. Eindhovenė atliko „Storioni Trio“.

Kūrinio pradžioje pasigirsta smuiko solo ir klausytojas, regis, nukeliamas į Bacho styginių siuitoms būdingą arpedžiuojamą garsų pasauly, kurį užpildo palaipsniui prisijunginatys kiti instrumentai. Kompoziciją sudaro keletas skirtingo tempo ir charakterio epizodų, kuriuos suvienija į platų diapazoną išsiliejančią *arpeggio* faktūra bei repetitiysiškumo pradas.

„Concerto (World to Come)“ violončelei ir kameriniam orkestrui (2010). Regis, nuo violončelininkės atitrükės balsas kovoja, kad vėl susijungtų post-apokaliptinėje

dvasinėje aplinkoje. Ši kompozicija – tarsi malda, kupina savistabos ir asmeniškumo. Tai meditacija apie tikėjimą ir beviltiškumą, užduodanti esminį klausimą apie mirtį ir gyvenimą.

Kompozicija sukurta „Saint Paul Films“ ir Švedijos televizijos užsakymu choreografui Pontusui Lidbergui. 2010 m. gegužės 8 d. festivalyje „Made“ Švedijoje koncertą pirmą kartą atliko violončelininkė Maya Beiser, Norlando operos simfoninis orkestras ir dirigentas Staffanas Larsonas.

„Simple Song #3“ balsui ir kameriniam orkestrui (2015). Pagrindinė režisieriaus Paolo Sorrentino filmo „Jaunystė“ idėja – istorija apie kompozitorių, kurio vaidmenį atliko Michaelas Caine’as. Drauge su Paolo ilgai diskutavome, kokią funkciją šiame filme turėtų atlikti muzika. Supratau, kad muzika turėtųapti savotišku prieangiu, atveriančiu duris į veikėjo emocijų pasaulį. Muzika, kurios klausantis, herojus atskleistų visiškai kitaip, nei girdime jį kalbant. Tai buvo puikus sprendimas – bendraudamas su žmonėmis kompozitorius filme naudojosi verbaline kalba, tačiau bendraudamas su pačiu savimi jis pasitelkdavo muziką.

„Simple Song #3“ – tai komunikacija, jungianti kompozitoriaus ilgą kūrybinį kelią. Režisieriui reikėjo dainos, kurioje susikryžiuotų šio bendravimo ribos – meilės ir optimizmo kupinas dainą parašiusis jauno vyro portretas bei pagyvenusio menininko paveikslas. Dainą įsivaizdavau kaip laiko kapsulę, įrankį, kuris padėtų išmatuoti laiko atkarpa, aprépiantį visą gyvenimą nuo jaunystės iki garbaus amžiaus.

Pagal davidlangmusic.com

David Lang, see p. 8.

Wed (1992/2013) is from a larger series of piano works, called “memory pieces”. These eight pieces were all written between the years 1992–1997 and may be played separately or together. They were each written after the death of someone close to me, someone with whom I had a relationship that I wanted some way to hold on to [Cage in memory of John Cage; Spartan Arcs in memory of Yvar Mikhashoff; Wed in memory of Kate Ericson; Grind in memory of Jacob Druckman; Diet Coke in memory of Bette Snapp; Cello in memory of Anna Cholakian; Wiggle in memory of Frank Wigglesworth; and Beach in memory of David Huntley].

Kate Ericson, to whose memory *Wed* is dedicated, was a young conceptual artist and a close friend of my wife. In her hospital bed, just before she died, she was married to her boyfriend and longtime collaborator, Mel Ziegler. A wedding is usually a joyful event, full of hope and optimism, but this wedding of course had something much darker hovering around the joyfulness. In my piece, the four independent lines of the piano part are made of small changes – a half step up, a whole step down, and each line by itself is not that interesting. Put together, however, they allow the music to rock oddly back and forth between major and minor, between consonance and dissonance, between hope and despair.

There are a few ways to approach these pieces. In one respect they are inventions, each an intellectual and philosophical exploration of one distinct, mechanical way to make music. They are also little études, as each one highlights a different technical concern, such as overlapping arpeggios (*Spartan Arcs*), polyrhythmic counterpoint (*Wed*) or strange cross-hands (*Cello*).

In 2013, David Lang presented a version of *Wed* for string orchestra, the first performance was held at the Adelaide Festival.

Shade for piano trio and strings (2016) is one of the most recent works by David Lang. It was commissioned by Storioni Festival 2017 (NL), De Doelen Concert Hall (NL) and the New York City Ballet (USA) and performed on January 21, 2017 in Eindhoven by Storioni Trio.

Concerto (World to Come) for cello and chamber orchestra (2010). A cellist and her voice become separated from each other, and they struggle to reunite in a post-apocalyptic spiritual environment. The concerto is a kind of prayer – introspective and highly personal. It is a meditation on hope and hopelessness, asking fundamental questions about the death and life of the soul.

Written for Maya Beiser and commissioned by Saint Paul Films and Swedish Television for the choreographer Pontus Lidberg. Premiered by Maya Beiser, the Norrlands Operans Symfoniorkester and conductor Staffan Larson on May 8, 2010 at the MADE festival in Sweden.

Simple Song #3 for voice and chamber orchestra (2015). In *Youth* Paolo Sorrentino had the great idea to make a movie about a composer, who is played in the film by Michael Caine. Paolo and I spent a lot of time talking about what the music in the film could mean. It became clear to me that Paolo needed the music to be the doorway into the emotional life of the character, that we would learn different things about the character from his music than from his words. It is a beautiful trope of the film that the composer would use words to communicate with other people but would use music to communicate with himself.

Simple Song #3 is a communication across a very long distance, the entire creative life of the composer. Paolo needed the song to explore both ends of this communication – the young man who wrote it, when he was full of optimism and love, and the older man, whose life and love have changed. I thought of the song as a kind of time capsule, something to help us measure the distance all our lives must travel, on our way to age, from youth.

From davidlangmusic.com

Žibuoklės Martinaitytės (g. 1973) muzikai būdingas teatrališkumas, koncertiškumas, asociatyvi, erdviskumo pojūtį teikianti atmosfera. Dažnai išnaudojamos kraštutinės techninės instrumentų galimybės, atskiriems atlikėjams tenka efektingų virtuozinių solo epizodų, nevengiama ekspresyvaus, netgi agresyvaus skambesio. 1991–1997 m. Martinaitytė kompoziciją studijavo LMTA (prof. B. Kutavičiaus ir prof. J. Juzeliūno kl.), nuo 1998 m. tobulinosi tarptautiniuose kompozicijos meistriškumo kursuose Vokietijoje, Austrijoje, Prancūzijoje ir Norvegijoje (Darmštago naujosios muzikos vasaros kursai, „IRCAM/Acanthes“ ir kt.). Nuo 2001 m.

kompozitorė nuolat pelno stipendijas kūrybiniam darbui „Künstlerhaus Lukas“ Vokietijoje, „Cite des Arts“ Prancūzijoje, JAV menininkų namuose („MacDowell Colony“, „Aaron Copland House“, „Millay“, „Djerassi“ ir kt.). Nuo 2009 m. ji gyvena Niujorke, kur yra gavusi festivalio MATA užsakymą ir apdovanota festivalio „Look&Listen“ kompozitorių prizu. Martinaitytės kūriniai skambėjo įvairiose Europos, Azijos šalyse ir JAV, 2009 m. sukurtą simfoninį opusą „Tükstančiai durų į pasaulį“ transliavo „Euroradijas“. Už šį kūrinį ir „Horizontus“ LKS metų kūrinį rinkimuose kompozitorė pelnė geriausio simfoninio darbo apdovanojimus.

Pagal www.mic.lt, www.zibuokle.com

„Šviesotamsos trilogija“ fortepijonui ir styginių orkestру (2017, premjera). *Chiaroscuro* (itališkai *chiaro* – „šviesa“, *scuro* – „tamsa“) – tai daugiausia tapyboje naudojama sāvoka, savyje talpinanti šviesą ir tamsą, ir tarsi apibūdinanti pačią mūsų būties esmę. Ilgus amžius dailininkai domisi šviesa, kurią būtų įmanoma nutapytį, kuri gali būti matoma tik pasitelkus kontrastą. Šiame kūrinyje garsų pavidalu tyrinėjamos įvairios šviesos ir tamsos proporcijos, jų tarpusavio santykis. Kiekvienoje trilogijos dalyje susitelkiama į tam tikrą šio santykio aspektą, pateikiama gradacijų skalė nuo šviesos tamsoje iki tamsumos šviesoje. Tarpines arba „šešelines“ būsenas kuria tembrinė styginių instrumentų žaismė – jos tarsi įaudžiamos į mikro-judesių kupiną faktūrą. Pirmoje dalyje „Tunelis“ abi šviesos būsenos yra priešpastatomos, pasitelkiant palaipsnį perėjimą iš tamsos į ryškią šviesą. Antroji dalis „Meteoritai“ skendi visiškoje tamsoje su retkarčiais švystelėjančiais šviesos blyksniais. Trečioji dalis „Tamsa šviesoje“ nukelia į šviesą, su nuolat ją lydinčiais tamsos šešelialais.

Žibuoklė Martinaitytė

Žibuoklė Martinaitytė's (b. 1973) music is distinguished by theatrical character, concerto-type quality, evocatively spacious atmosphere. The composer often challenges technical limitations of the instruments, sprinkling her scores with virtuoso solo passages and achieving highly expressive, sometimes even aggressive sound. In 1993–1997 Martinaitytė studied composition at the LAMT under Prof. Bronius Kutavičius and Prof. Julius Juzeliūnas, and later participated in numerous composition courses, including Darmstadt New Music Summer Course, IRCAM/Acanthes, Royaumont and others. Starting from 2001 she has been granted fellowships for creative residencies at Künstlerhaus Lukas der Stiftung Kulturfonds in Germany, Cite des Arts in France and numerous others in the USA (The MacDowell Colony, Aaron Copland House, Millay Colony, Djerassi and others). Currently residing in New York, she has had commissions with the MATA festival, Barlow Endowment and was awarded the Look&Listen Composers Competition Prize.

Martinaitytė's music has been performed throughout Europe, Asia and the USA. Her piece *A Thousand Doors to the World* was commissioned by the Lithuanian National Radio on the occasion of Vilnius European Capital of Culture 2009 and was broadcasted by Euroradio. This and *Horizons* received the LCU award as Best Orchestral Performance.

From www.mic.lt, www.zibuokle.com

Chiaroscuro Trilogy for piano and string orchestra (2017, premiere). Mostly used in the context of visual art, *chiaroscuro* (it. *chiaro* – light, *scuro* – dark) is a word that encompasses both – darkness and light and thus profoundly reflects the very essence of our existence. Visual artists throughout the ages were fascinated by light, which can only be made visible through a violent contrast. In this piece I was exploring darkness and light through sounds in varied proportions and their relation to one another. Every part of the trilogy focuses on a particular aspect of this relationship, encompassing a large scale of gradations from the light of darkness to the darkness of light. The in-between states of shadows are created through a timbral use of string instruments woven into a textural density of micro-gestural movements. In Part I *Tunnel* both states of light are clearly juxtaposed with a subtle gradual transition from darkness into a stark light. Part II *Meteors* resides entirely in the dark with randomly illuminating streaks of light. Part III *Darkness of Light* brings us to the presence of light with ever-present shadows of darkness.

Žibuoklė Martinaitytė

Šiuo metu San Fransiske gyvenantis kompozitorius **Albertas Navickas** (g. 1986) anksti susidomėjo muzika bei tiksliaisiais mokslais. 2009 m. LMTA jis baigė kompoziciją, Vilniaus universitete – biochemiją. 2007–2008 m. studijavo Paryžiaus nacionalinėje muzikos ir šokio konservatorijoje (CNSMDP), o 2016 m. baigė genetikos mokslo doktorantūros studijas Pierre'o ir Marie Curie universitete (UPMC) Paryžiuje. Navickas tobulinosi įvairiuose muzikos komponavimo bei atlikimo meistriškumo kursuose, jo kūryba buvo atlakta šiuolaikinės muzikos festivaliuose Lietuvoje ir užsienyje. Jis dalyvavo organizuojant šiuolaikinės muzikos festivalį „Druskomanija“, muzikos laboratorių tinklą „Procesas“ ir yra vienas iš tarpdisciplininių performansų kolektyro „Muzika yra labai svarbi“ įkūrėjų. Nuo 2011 m. yra LKS narys.

Pagal albertasnavickas.lt

„**Atminties linijos**“ styginiams (2017, premjera). Pastaruosius porą metų mano kūrybos mintys kaskart „užkliūna“ už apmąstymą apie ilgaamžiškiausią šeimos narių gyvenimus. Greičiausiai taip (pasąmoningai, o kartu ir atvirai romantiškai) aš stengiuosi atmintyje išsaugoti šiuos gyvenimus man priimtinomis formomis ir kartais nepaisyti jų dabartinio būvio. Rašydamas „Atminties linijas“, daugiausia galvojau apie savo prisiminimų hierarchiją – kas lemia, kurie jų išliks atminties paviršiuje, o kurie ir toliau tolygiai grims į užmarštį.

Albertas Navickas

Albertas Navickas (b. 1986) was born in Trakai, Lithuania, and is now based in San Francisco, USA. Since the early age he was interested in music as well as life sciences and currently holds MA in Composition and PhD in Genetics. Albertas has

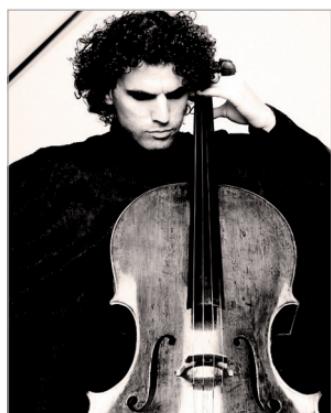
participated in various workshops for music composition and performance, his works have been performed at the contemporary music festivals in Lithuania and abroad. His *Blanche t'a vu* for four voices and four flutes was selected at the 58th International Rostrum of Composers; his multimedia piece *accidental* for violin, piano, electronics and video was awarded as the best work of the year 2012 at the annual LCU competition as well as the best multimedia piece at the Vienna Konzerthaus centenary competition. He has also participated in organising the long lasting contemporary music festival Druskomanija in Lithuania, Music Laboratory Network The PROCESS (part of the Vilnius European Capital of Culture 2009) and is one of the founders of interdisciplinary performance movement Music Is Very Important. Since 2011 Albertas has been a member of LCU.

From albertasnavickas.lt

Memory Lines for strings (2017, premiere). For a couple of years my creative ideas have constantly got "trapped" in the thoughts about the lives of some of my long-lived family members. Probably (subconsciously and at the same time openly romantically) I try to keep these lives in my memory the way I wish they were and, sometimes, to ignore their actual state. This time, while writing *Memory Lines*, I mostly thought of the hierarchy of my memories; what makes some of them float on the surface of memory and some gradually sink into oblivion.

Albertas Navickas

Apie atlikėjus | Performers

Emigrantų iš Maskvos šiemoje 1977 m. gimęs **Gavrielas Lipkindas** gana anksti pradėjo šlovingą muziko karjerą, koncertavo prestižinėse salėse su svarbiausiais pasaulyje orkestrais ir batutos meistrais. Violončelininkas studijas baigė Tel Avivo, Frankfurto menų universitetuose ir Naujosios Anglijos konservatorijoje bei pelnė apdovanojimų reikšmingose tarptautiniuose konkursuose (M. Rostropovičiaus, L. Rose'o, E. Feuermanno, ARD konkursai). Būdamas 23 metų atlikėjas nutraukė aktyvią veiklą, trejus metus gyveno kaimelyje Reino kalnuose netoli Frankfurto, bendravo su kompozitoriais, gilinosi į repertuarą ir eksperimentavo su naujais

muzikos instrumentais bei atlikimo tradicijomis. Grįžęs į koncertinę sceną, Lipkindas išleido dvi kompaktines plokštėles: savo aranžuočių įrašą „*Miniaturos ir folkloras*“ ir Bacho siuitas violončelei. Neužilgo pasirodė dar keturi atlikėjo albumai su garsiuju koncertų violončelei bei Lipkindo kvarteto įrašais, surengta ypatingą susidomėjimą

šiuo menininku sukėlusiu rečitalių. Tarp naujausių koncertų – pasirodymai su Marijos teatro orkestru, diriguojant Valerijui Gergievui, Briuselio filharmonijos kolektyvu, kuriam dirigavo Anthony Witas ir Michelas Tabachnikas, bei Tokijo Metropoliteno orkestru ir maestro Eliyahu Inbalu.

Lipkindas neretai vadinamas „violončelės Maverick“ ar „ikonoklastiniu / provokuojančiu mąstytoju“. Violončelininkas dažnai į rankas ima savo sumeistrautą instrumentą „Violino Basso“ – tai į mažą violončelę panašus styginis instrumentas, suteikiantis galimybę griežti repertuarą smuikui, altui ar pučiamiesiems instrumentams. Tad Lipkindo grojamų kūrinių sąraše – daugybė retų partitūrų, naujų užsakymų ir jo paties aranžuocių. Be to, 2018 m. pradžioje veiklą pradės naujas televizijos kanalas concertlab.com, dedikuotas ekscentriškai ir įvairiaypeil Lipkindo asmenybei.

Réméjų D. ir M. P. dėka atlikėjas griežia unikaliu italų meistro Aloysiuso Michaelo Garani (Bolonija, 1702) instrumentu, kadaise gavusiu mīslingą pavadinimą „Zirrhonheimerio violončelė“.

Pagal www.lipkind.info

Born in 1977 in Israel to a family of immigrants from Moscow, **Gavriel Lipkind** enjoyed a stellar rise to fame in his early years and appeared in some of the world's most prestigious venues with famous orchestras and outstanding musicians. He graduated from three major academies in three continents and won more than a dozen of top prizes in major competitions.

At the age 23 Lipkind relocated into a small village in the Taunus mountains near Frankfurt and spent the next three years working reflectively on his repertoire, liaising with composers, experimenting with new instruments and considering new approaches to established formations and traditions. After he returned to concert stage, he released two contrasting albums: *Miniatures and Folklore*, featuring his own arrangements, and *Single Voice Polyphony*, showcasing Bach's Cello Suites. Shortly thereafter, four albums featuring major cello concertos, an album titled *In Search of New Worlds* showcasing the Lipkind Quartet as well as half a dozen recital programs for live broadcast were produced and consequently released, putting Lipkind in a unique niche all of his own. His touring with outstanding orchestras and conductors – most recently worth noting Mariinsky Theatre under Valery Gergiev, Brussels Philharmonic under Anthony Wit and Michel Tabachnik, and Tokyo Metropolitan under Eliyahu Inbal – remains a mere part of a rich spectrum of activities.

Nowadays, Lipkind is often referred to by the press as "The Cello Maverick" and an "Iconoclastic Thinker". The Violino Basso – a string instrument resembling a small cello, invented and mastered by Lipkind over the past decade – allows him now to natively perform violin, viola and winds music further expanding his vast range of repertoire. Besides the well known masterworks, Lipkind's repertoire encompasses numerous rarities, newly commissioned works, own arrangements, and a radical approach to chamber music. Finally, a newly established TV channel concertlab.com – dedicated to Lipkind's eccentric brand of musicianship – is due to start broadcasting in early 2018. Lipkind plays a unique Italian cello labeled Aloysius Michael Garani (Bologna, 1702), an enigma which has come to be known as the Zirrhonheimer cello. This instrument has been made available thanks to the generous support of D. & M. P.

Pagal www.lipkind.info

Tarptautinio L. van Beethoveno pianistų konkurso Vienoje laureatas **Gabrielius Alekna** yra skambinės su Vienos radio simfoniniu, Džulijardo, Adelphi universiteto ir Naujojo Amsterdamo (visi trys Niujorke), Vartburgo (Ajovos valstija), Baltarusijos valstybiniu simfoniniais orkestrais bei pagrindiniais Lietuvos orkestrais. Danielio Barenboimo įvardytas „ypač talentinguo pianistu ir muziku“, Alekna yra keturiolikos tarptautinių konkursų laureatas, tarp kurių minėtini Hilton Hedo (JAV), M. Canals (Ispanija), M. K. Čiurlionio tarptautinis pianistų ir vargonininkų bei kt. Pianistas apdovanotas Lietuvos Respublikos Kultūros ministerijos Jaunojo kūrėjo premija.

Alekna mokėsi Nacionalinėje M. K. Čiurlionio menų mokykloje, studijavo LMTA (prof. L. Drąsutienės kl.), nuo 1996 m. – Džulijardo mokykloje Niujorke (prof. J. Lowenthalio kl.). 2006 m. jis tapo pirmuoju lietuviu, kuriam suteiktas Džulijardo mokyklos muzikos menų daktaro laipsnis.

Pianistas surengė rečitalių Niujorko „Carnegie Weill Recital Hall“, Nacionalinėje galerijoje Vašingtone, Jungtinė Tautų būstinėje Ženevoje, Vienos „Musikverein“, „Bösendorfer“ ir „Stadtsalon“, „Tempeliaukion“ bažnyčioje Helsinkyje, Lietuvos ir Minsko nacionalinių filharmonijų Didžiosiose salėse, Čikagos universitete, „Steinway“, „Yamaha“, „Deutsches Haus“ ir Adelphi universiteto rečitalių salėse Niujorke. Tarp festivalių: „Liszt in Vredenburg“ Utrechtė, Tanglvedo ir Hamptonu (JAV), „Pažaislio“, „Sugržimų“, „Kris-tupo vasaros“ ir Thomo Manno Lietuvoje. Pianisto koncertų įrašus daugelyje Europos šalių transliavo „Euroclassic“, BBC ir „Österreich 1“ radijo stotys, WWFM ir WQXR Niujorke bei palydovinio radijo stotys.

Svarbi Aleknos kūrybinės veiklos sritis – muzikos įrašai. Jo įrašytus Vytauto Bacevičiaus ir Jeronimo Kačinsko kūriniai (didelė jų dalis – pirmą kartą) išleido „Naxos“ ir „Toccata Classics“. Šiuose projektuose Alekna bendradarbiavo su penkiskart „Grammy“ apdovanota prodiusere Judith Sherman ir daugelį kartų šiam apdovanojimui nominuotais pianiste Ursula Oppens bei dirigentu Christopheriu Lyndon-Gee.

Pagal gabrieliusalekna.com

The winner of the second prize at the 2005 International Beethoven Piano Competition in Vienna, Austria, **Gabrielius Alekna** has appeared as a soloist with the Vienna Radio Symphony Orchestra, the Juilliard Orchestra, the New Amsterdam and Adelphi Symphony Orchestras (both in New York), the Wartburg Community Symphony (Iowa, US) and the Belarus State Symphony Orchestras, as well as with all major orchestras in his native Lithuania.

His recordings of works by Vytautas Bacevičius and Jeronimas Kačinskas (featuring many first recordings) can be heard on Naxos and Toccata Classics labels. On some of these recordings, Gabrielius Alekna collaborated with the five-time Grammy-winning producer Judith Sherman, and the multiple-time Grammy-nominees pianist Ursula Oppens and conductor Christopher Lyndon-Gee. The pianist has presented solo

performances at venues such as New York's Weill Recital Hall of Carnegie Hall, Washington, D.C.'s National Gallery, the United Nations headquarters in Geneva, Vienna's Musikverein, Bösendorfer Saal, and Stadtsalon, New York's Adelphi University and Steinway Hall, and the great halls of National Philharmonic Societies of Belarus and Lithuania. Described by Daniel Barenboim as "a highly gifted pianist and musician," Mr. Alekna has garnered more than a dozen top prizes in competitions on both sides of the Atlantic, such as Hilton Head (United States), Maria Canals (Spain), and Čiurlionis (Lithuania) International Piano Competitions. His recorded concerto performances were broadcast on the BBC, Österreich 1, and EuroClassic radio programs in numerous European countries, while in the US he was heard on WQXR and WWFM (New York) and on XM satellite radio (Channel 113). Born in Vilnius, Gabrielius Alekna studied there and later at the Juilliard School, New York, where he received Bachelor's, Master's, and Doctoral degrees in Piano Performance, studying with Jerome Lowenthal.

From gabrieliusalekna.com

Agnė Stančikaitė 2016 m. LMTA baigė dainavimo studijas (prof. V. Prudnikovo ir prof. R. Maciūtės kl.). Tarp dainininkės įvertinimų – pirmosios premijos jaunuju vokalistų konkurse „Solovuška“ (2010), V. Jonuškaitės-Zaunienės dainininkų konkurse (2012) ir konkurse „XXI amžiaus menas“ (2014); antroji premija Respublikiniame jaunuju talentų festivalyje-konkurse (2011); 2012 m. tarptautiniame romansų atlikėjų konkurse „Lietuvos romansiada“ ji pelnė diplomą. Solistė toboliniusi meistriškumo kursuose, kuriuos vedė Lilian Sukis, Thomas E. Baueris, Vera Scherr, Helena Kaupova, Bo Rosenkullas, Violeta Urmanavičiutė-Urmana, Martinas Hellströmas ir kt.

2016 m. jaunoji atlikėja debiutavo Lietuvos nacionaliniame operos ir baleto teatre Miuzetės vaidmeniu Puccini operoje „Bohema“. Stančikaitė dalyvauja koncertų cikluose, meniniuose projektuose („Kultūros naktis“, „Didysis muzikų paradas“, „Akordų paletė“), tarptautiniuose akordeonininkų festivaliuose, Birštono vasaros menų akademijoje; suengė pasiodymų solo ir su kameriniai ansambliais, koncertavo Latvijoje, Lenkijoje, Vokietijoje ir Rusijoje.

Agnė Stančikaitė studied Vocal Performance at the Lithuanian Academy of Music and Theatre (classes of Prof. Vladimiras Prudnikovas and Prof. Regina Maciūtė), graduating in 2016. Her achievements include first prizes at singing competitions Solovushka (2010), V. Jonuškaitė-Zaunienė's (2012) and 21st Century Art (2014), second prize at the Republican Festival – Competition for Young Talents (2011) and a diploma at the International Competition for Song Performers Lithuanian Romansiada. The singer perfected her skills in various masterclasses with Lilian Sukis, Tomas E. Bauer, Vera Scherr, Helena Kaupova, Bo Rosenkull, Violeta Urmana, Martin Hellström and others.

In 2016 Stancikaitė made her debut at the Lithuanian National Opera and Ballet Theatre as Musetta in Puccini's *La bohème*. She is participating in cycles of concerts and various artistic projects (Night of Culture, the Great Parade of Musicians, Palette of Chords), as well as international accordion festivals and events of the Birštonas Summer Academy. The singer has performed as a soloist and with chamber ensembles, gave concerts in Latvia, Poland, Germany and Russia.

Gyvomis ir įtaigiomis interpretacijomis garsėjantis **fortepijoninis trio „FortVio“** susibūrė 2006 m. ir iš karto ėmėsi aktyvios veiklos. LMTA absolventų ansamblis 2006 m. balandžio laimėjo I vietą tarptautiniame S. Vainiūno pianistų ir kamerinių ansamblių konkurse. Po tobulinimosi meistriškumo kursuose Austrijoje tų pačių metų rugsėjį trio laimėjo III vietą tarptautiniame J. Brahmso konkurse Pertšache (Austrija). 2008 m. ansamblis sėkmingai dalyvavo tarptautiniame S. Tanejevo kamerinių ansamblių konkurse, laimėjo II vietą bei dvi speciališias premijas. Konkursams ruoštis fortepijoniniam trio „FortVio“ padėjo prof. Dalia Balsytė.

2012 m. ansamblis tapo aktyviu Europos kamerinės muzikos akademijos (ECMA) nariu. 2013 m. balandžio mén. trio dalyvavo Tarptautiniame konkurse muzikos pedagogams Varšuvoje ir kamerinių ansamblių kategorijoje laimėjo didžiųjų prizų.

„FortVio“ muzikavimas pasižymi ne tik preciziškai ištobulinta technika, organiku muzikalumo pojūčiu, bet ir įtaigiomis atliekamų kūrinių interpretacijomis, kurias pajavirina nejučia prasiveržiantis humoro jausmas. Ansamblio repertuarą sudaro skirtingu epochų kūriniai nuo Vienos klasicizmo ir XIX a. Europos romantizmo iki XX a. muzikos bei naujausios lietuvių autorų kūrybos, jų įvairovė dažnai derinama vieno koncerto programe.

2014 m. „FortVio“ tapo Lietuvos Respublikos Vyriausybės kultūros ir meno premijos laureatu.

Ingrida Rupaitė griežia 1830 m. pagamintu Pierre'o Silvestre'o smuiku; Povilas Jacunkas – Emile'o Mennessono violončele, padirbinta 1897 m. Instrumentų savininkas – mecenatas p. Jonas Žiburkus.

The piano trio **FortVio** was established in 2006, immediately got involved in active professional activities and has already become famous for its vivid and highly expressive interpretations. In 2006 these graduates of the LAMT won the 1st Prize at the International Stasys Vainiūnas Piano and Chamber Ensemble Competition (Vilnius,

Lithuania). In 2006 the trio was granted the 3rd Prize at the International Brahms Competition in Poertschach (Austria). In 2008 the ensemble reaped the rewards at the International Taneev Chamber Ensemble Competition, where it was granted the 2nd Prize as well as two special awards. Prof. Dalia Balsytė assisted in the preparation of the ensemble for competitions.

In 2012, FortVio became an active member of the European Chamber Music Academy (ECMA). In 2013 the trio was granted the Grand Prix in the Chamber Ensemble Category at the International Master Competition for Music Teachers in Warsaw (Poland). The playing of FortVio can be characterized not only by precisely polished technique or organic feeling of musicality, but also by suggestive interpretations spiced up with outbursts of humour. The repertoire of the ensemble includes different style pieces from the Viennese Period and the 19th century European Romanticism to the 20th music and the most recent works by Lithuanian composers that are often combined in the program of a single concert.

In 2014, the ensemble became the laureate of the Government's Culture and Art Award of the Republic of Lithuania.

Violinist Ingrida Rupaitė is playing a Pierre Silvestre violin made in 1830. Povilas Jancuskas – a cello made by Emile Mennesson in 1897. The opportunity to play these instruments was provided by patron Jonas Žiburkus.

Dirigentas **Robertas Šervenikas** ypač vertinamas už aktyvią ir jvairialypę kūrybinę raišką – lietuvių kompozitorių simfoninių kūrinių premjeras bei įtaigias ir brandžias šiuolaikinės ir klasikinės muzikos interpretacijas. Intensyvi kūrybinė maestro veikla 2005 m. buvo įvertinta Lietuvos nacionaline premija. Sankt Peterburgo konservatorijoje Šervenikas baigė chorinį, operinį ir simfoninį dirigavimą. 1993 m. pradėjo diriguoti Lietuvos nacionaliniam simfoniniui orkestrui (LNSO). Šervenikas yra kviečiamas diriguoti Izraelio kameratai, Sankt Peterburgo filharmonijos, Slovėnijos nacionalinės operos, Rusijos valstybiniam, Karališkosios filharmonijos (Didžioji Britanija) ir kitiems simfoniniams orkestrams. Nuo 2008 m. jis kviečiamas diriguoti Miuncheno valstybinėje operoje. Su įvairiais kolektyvais maestro koncertavo beveik visose Europos šalyse, Japonijoje, Pietų Afrikos Respublikoje, Brazilijoje, Izraelyje, Rusijoje, bendradarbiavo su žymiais pasaulio solistais. Nuo 2008 m. yra Lietuvos nacionalinio operos ir baleto teatro muzikos vadovas. Šiame teatre parengė operų ir baletų premjeras.

2017 m. liepą pasirodė Šerveniko diriguojamo Karališkojo Šotijos nacionalinio simfoninio orkestro CD su britų šiuolaikinio kompozitoriaus Peterio Fribbinso muzika (garso išrašų kompanija „Resonus Classics“).

Conductor **Robertas Šervenikas** is noted for his active and versatile creative activities – premieres of symphony music by Lithuanian composers, as well as mature and convincing interpretation of contemporary and classical music. His intensive creative

activities brought him the Lithuanian National prize in 2005. Šervenikas graduated from the St. Petersburg Conservatory in choral, operatic and symphonic music conducting. He began to conduct the Lithuanian National Symphony Orchestra (LNSO) in 1993. Šervenikas has been invited to conduct the Israel Camerata, the St. Petersburg Philharmonic, the National Opera of Slovenia, the Russian State Symphony, the Royal Philharmonic (Great Britain) and other orchestras. Since 2008 he has been a guest conductor of the Munich State Opera. Šervenikas has performed with various orchestras in almost all European countries, Japan, the South African Republic, Brazil, Israel and Russia, and has collaborated with world-famous soloists. Since 2008 he has been the Artistic Director of the Lithuanian National Opera and Ballet Theatre, where he has conducted many premieres of operas and ballets.

In July 2017, Resonus Classics released a new CD with the music by Peter Fribbins, recorded by Robertas Šervenikas and the Royal Scottish National Symphony Orchestra.

1960 m. prof. Sauliaus Sondeckio įkurtas **Lietuvos kamerinis orkestras** (LKO) yra vienas iškiliausių ir labiausiai pasaulyje įvertintų mūsų šalies kolektyvų. Orkestro gastozių maršrutuose užfiksuotos beveik visos Europos šalys, Šiaurės ir Pietų Amerika, Pietų Afrikos Respublika, Japonija, Kinija, Australija, Islandija, Kuba, Jungtiniai Arabų Emiratai; jam daugybę kartų plojo Berlyno filharmonijos ir Vienos „Musikverein“, Londono „Royal Festival Hall“ ir Romos „Santa Cecilia“, Amsterdamo „Concertgebouw“ ir Paryžiaus „Salle Pleyel“, Leipcigo „Gewandhaus“ ir kitų garsių pasaulio koncertų salių klausytojai.

Kolektyvas yra bendradarbiavęs su Mstislavu Rostropovičiumi, Jurijumi Bašmetu, Gi-donu Kremeriu, Aleksandru Kniazevu, Aleksejumi Liubimovu, Jevgenijumi Kissinu, José van Damu, Danjulo Ishizaka, Guy Touvronu, Sergejumi Nakariakovu, Gilu Shahamu,

Danieliumi Hope'u, Jean-Pierre'u Rampaliu ir kitais iškiliais menininkais. Gilų pėdsaką jo biografijoje paliko didysis muzikas lordas Yehudi Menuhinas.

Pastarųjų metų LKO veiklos kulminaciniai momentai – pasirodymai su Julianu Rachlinu, Vadimu Repinu, Sergejumi Krylovu, Maksimu Rysanovu, Mischa Maiskiu, Denisu Šapovalovu, Davidu Geringu, Müza Rubackyte, Andriumi Žlabiu, Dmitrijumi Baškirovu, Barry'u Douglasu, Ronaldu Zollmanu, Modestu Pitrėnu, Ezio Bosso. 50 metų gyvuojančios kolektyvas įrašė daugiau kaip 100 įvairiausio repertuaro vinilinių ir kompaktinių plokštelių.

Nuo 2008 m. LKO meno vadovas ir dirigentas yra smuikininkas Sergejus Krylovas.

Pagal LNF informaciją, www.filharmonija.lt

Founded in 1960 by Prof. Saulius Sondeckis, the **Lithuanian Chamber Orchestra** (LCO) is recognized as one of the finest and most internationally acclaimed Lithuanian orchestras. Its tour itineraries have covered the length and breadth of Europe, as well as both Americas, the Republic of South Africa, Japan, China, Australia, Iceland, Cuba and the United Arab Emirates. It has been many times applauded at many major European halls, such as the Berlin Philharmonic, Vienna Musikverein, London Royal Festival Hall, Rome Santa Cecilia, Amsterdam Concertgebouw, Paris Salle Pleyel, Leipzig Gewandhaus among others.

The LCO shared the stage with Mstislav Rostropovich, Yuri Bashmet, Gidon Kremer, Alexander Kniazev, Alexei Lubimov, Evgeny Kissin, José van Dam, Danjulo Ishizaka, Guy Touvron, Sergei Nakariakov, Gil Shaham, Daniel Hope, Jean-Pierre Rampal and many other distinguished musicians. The Orchestra's biography has been greatly enriched by the artistic friendship with Lord Yehudi Menuhin.

The LCO's highlights of recent years include appearances with Julian Rachlin, Vadim Repin, Sergei Krylov, Maxim Rysanov, Mischa Maisky, Denis Shapovalov, David Geringas, Müza Rubackytė, Andrius Žlabys, Dmitri Bashkirov, Barry Douglas, Ronald Zollman, Modestas Pitrėnas, Ezio Bosso. During the five decades, the LCO has produced over a hundred vinyl recordings and CDs featuring diverse repertoire.

Since 2008 Sergei Krylov has been the Artistic Director and Conductor of the LCO.

Information by LNF, from www.filharmonija.lt

Spalio 22 d., sekmadienis, 19 val. | 22 October, Sunday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

Šiuolaikinės muzikos ansamblis | Contemporary Music Ensemble SYNAESTHESIS

STRANGE PEOPLE PLAYING COOL MUSIC

Vytautas Oškinis (fleita | flute)

Artūras Kažimėkas (klarnetas | clarinet)

Diemantė Merkevičiutė (smuikas | violin)

Elena Daunytė (violončelė | cello)

Donatas Butkevičius (kontrabosas | double bass)

Marta Finkelštein (fortepijonas | piano)

Džiugas Daugirda (mušamieji | percussion)

Pranas Kentra (elektrinė gitara | electric guitar)

Karolis Variakojis (dirigentas | conductor)

Yannis Kyriakides

„The Arrest“ ansamblui | *The Arrest* for ensemble (2010)

Rytis Mažulis

„Caput“ kameriniams ansamblui | *Caput* for chamber ensemble (2017)*

Dominykas Digimas

„From Another Point of View“ ansamblui | *From Another Point of View* for ensemble (2017)*

Davig Lang

„Sweet Air“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui ir violončelai | *Sweet Air* for flute, clarinet, piano, violin and cello (1999)

David Lang

„Cheating, Lying, Stealing“ bosiniam klarnetui, violončelai, fortepijonui, perkusijai ir dviem antifoniniams būgnams | *Cheating, Lying, Stealing* for bass clarinet, cello, piano, percussion and 2 antiphonal brake drums (1993/1995)

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

Yannis Kyriakides, žr. p. 13.

„The Arrest“ ansamblui (2010) paremtas George'o Pereco tekstu iš 1973 m. publikuoto 150 sapnų istorijų rinkinio „La Boutique Obscure“. Kūrinyje panaudotas tekstas, pasakojantis apie naktinį košmarą. Jo metu Percas sapnuodavo esąs policijos sustabdomas ir areštuojamas. Tai baimė, kurią veikiausiai iššaukdavo prisiminimai apie per holokaustą deportuotus ir neišgyvenusius tėvus. [...] Sapne Percas néra tikras, kas ir kodél jি suima. Néra tikras ir děl savo tapatybés, tad savęs nuolatos klausia – ar jis yra Prancūzijoje kalinamas tunisiets, ar prancūzų belaisvis Tunise. Tačiau bene labiausiai jি neramina tai, kad kalėjime keletą metų turėdavéti tas pačias kojines, kurios jau dabar purvinos. [...] atlikimo metu rodomam tekstui akompanuoja elektronika ir ansamblio muzikantai. Panaudota skirtingų sluoksnų ir tempų sąveika, lemianti savotišką sapnų naratyvo išsiskyrimą. Teksto eilutės bėga pagal skambančios muzikos diktuojamą laiką, [...] todél klausytojai pasamonėje tarsi girdi savo vidinių balsų, skaitantį sapno istoriją muzikos fone.

Kūrinys pirmą kartą nuskambėjo 2010 m. birželį Tarptautiniame poezijos festivalyje Roterdame.

Pagal www.kyriakides.com

Yannis Kyriakides, see p. 14.

The Arrest for ensemble (2010) is based on a dream text of George Perec. It is from a collection of 150 dream narratives which he published in 1973 as *La Boutique Obscure*. The particular dream used in *The Arrest* is typical of a recurring nightmare, which he used to have of being stopped and arrested by the police, a fear which he perhaps carried from the experience of his parents, who were deported and killed in the holocaust. [...] In the dream he was not sure why or who was arresting him. He is also unsure of his identity, he asks in his dream whether he will be a Tunisian prisoner in France or a French prisoner in Tunisia, but mostly he is concerned that in prison he will have to keep his socks on for several more years, and that they are already dirty. [...] this piece sets the dream text as an animated text film, underscored by electronics and ensemble. There is an interplay of several layers and speeds, which suits the peculiar disjointed time narrative of dreams. The audience has to read the text in the specific time that is revealed in the music, [...] we also hear our mind's voices reading the text to the music.

The first performance was held in June 2010 at the Poetry International Festival Rotterdam.

From www.kyriakides.com

Rytis Mažulis (g. 1961) yra viena ryškiausių figūrų Lietuvos šiuolaikinėje muzikoje, atstovaujantis vadinaujai superminimalizmo krypčiai, kai repetityviniai principai praturtinami įvairiomis avangardui artimomis idėjomis. Kompozitorius patyré stiprią Conlono Nancarrowo ir Giacinto Scelsi konceptų įtaką, rašo radikalias monistines kompozicijas, remdamasis tik kanono technika ir dažnai pasitelkdamas

kompiuterius. Nors jo muzikoje esama Renesanso polifonijos reliktų, tačiau skambėsio kompresija ji kartais artimesnė rokui, hiperdisonansiškumu ir mikrointervalika – Scelsi kontempliacijoms, o formos požiūriu – milžiniškoms oparto kompozicijoms, kuriose eksponuojamos labai létai ir nuosekliai kintančios konsteliacijos. Mažulio muzika turi gana ryškų laboratorinės kūrybos atspalvį, tačiau išlaiko akademinio ko-rektiškumo balansą.

Šarūnas Nakas, www.mic.lt

„Caput“ kameriniams ansambliams (2017). Kūrinio pagrindą sudaro didelės apimties (apie 100 natų) melizma „et caput“ (lot. galva) iš viduramžių anglų choralo rinkinio „*Sarum antiphonarium*“. Naujajame Testamente vaizduojamoje scenoje Jézus mazgoja savo apaštalamams kojas, Simonas Petras sušunka: „Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!“ (Jn 13, 6–11) Pati giesmė žinoma iš trijų polifoninių mišių „*Missa Caput*“, kurias XV a. parašė nyderlandų kompozitoriai Dufay, Ockeghemas ir Obrechtas. Jau antras mano kūrinys, parašytas ansambliu „*Synaesthesia*“, yra susijęs su senaja polifonija (pirmasis – „*De plusenplus*“, pagal Ockeghemo mišių pavadinimą). Muzika kuriama tarsi pagal senovinį *cantus firmus* receptą, yra diatoninė, gana reguliarios ritmikos, létai kintančios faktūros, kurių programuoja kanono „algoritmas“.

Rytis Mažulis

Rytis Mažulis (b. 1961) is one of the most distinctive figures in contemporary Lithuanian music, representing the so-called super-minimalist approach, where repetitive principles are enriched by various ideas close to avant-gardism. The composer has been strongly influenced by the concepts employed by Conlon Nancarrow and Giacinto Scelsi. He writes radical monistic compositions, making use of canon technique and often employing computers. Even though one may find relicts of the Renaissance polyphony in his music, because of its compressed sound it is sometimes closer to rock, in its use of hyper-dissonance and microintervals to Scelsi's contemplations, and in regard to the form – to monumental op art compositions, in which consecutively alternating constellations are very slowly displayed. Mažulis' music displays quite a distinctive stamp of laboratory-like creation, although it does retain a balanced academic correctness.

Šarūnas Nakas, www.mic.lt

Caput for chamber ensemble (2017). The work is based on a large (consisting of around 100 notes) melisma *et caput* (Lat. head) taken from the medieval English choral compilation *Sarum Antiphonarium*. In the New Testament there is a scene in which Jesus is washing the feet of his apostles, and Simon Peter exclaims: "Lord, not my feet only but also my hands and my head!" (John 13, 6-11) The chant itself is known from three polyphonic masses *Missa Caput*, written in the 15th century by Dutch composers Dufay, Ockeghem and Obrecht. This piece written especially for Ensemble *Synaesthesia* is my second piece that concerns the old polyphonic

tradition (the first one is *De plusenplus*, after the title of Ockeghems' mass). In this case music is constructed by following the ancient *cantus firmus* recipe; it is diatonic, displays rather regular rhythmic patterns and slow changes in texture, programmed by the "algorithm" of a canon.

Rytis Mažulis

Dominykas Digimas (g. 1993), aktyvus jauniosios kartos kompozitorius bei šiuolaikinės, elektroninės muzikos festivalių organizatorius, 2016 m. baigė LMTA (prof. R. Mažilio kl.). Jis tobulinosi Johno Wolricho ir Philipo Cashiano kūrybinėse dirbtuvėse „Connections“ Vilniuje ir „N+ ECA“ Rygoje, meistriškumo pamokose, kurias vedė Clausas-Steffenas Mahnkopfas, Tryggvi M. Baldvinssonas, Oliveris Seale'as, Märtiņas Vīlumas ir kt. Pelnės Pasaulio lietuvių meno asociacijos stipendiją jis dalyvavo kūrybinėse dirbtuvėse „Composers + Summer Academy“ Raudondvaryje; 2012 m. tapo Lietuvos Ansamblų Tinklo organizuoto konkurso laureatu.

Nuo 2013 m. yra ansamblio „Synaesthesia“ kuratorius ir atlikėjas, vienas iš festivalio „Ahead“ lyderių, inicijuoja LMTA Kompozicijos katedros koncertus, nuo 2016 m. organizuoja tarptautinį šiuolaikinės muzikos festivalį „Druskomanija“.

Digimo kūriniai atliko įvairūs Lietuvos bei užsienio ansambliai – „Garage Ensemble“ (Kelnas), „Names“ (Zalcburgas), Lietuvos kolektyvai – „L'Ensemble“, „Contemporacco“, „Synaesthesia“, „Thirty Fingers Trio“ ir Šv. Kristoforo kamerinis orkestras. Jo kūriniai skambėjo festivaliuose „Axes – Triduum muzykinowej“ Krokuvoje, „Crossroads“ Zalcburge, „Druskomanija“, „Ahead“, Tarptautiniame akordeono festivalyje Vilniuje ir kt. Autoriaus kūriniai grįsti griežtomis struktūromis – tarpiniu vardikliu tarp idėjos ir jos muzikinės realizacijos. Visa tai papildo erdvinius garso šaltinių išdėstybos, akustiniai sprendimai pritaikomi atsižvelgiant į erdvę, kurioje skamba kūrinys. Pre-kompozitinė medžiaga ruošiama dvejopai: intuityviai komponuojant kūrinio idėją atitinkančią sistemą arba atliekant tyrimą ir gautą rezultatą naudojant tolesniams procesui.

„**From Another Point of View**“ ansambliai (2017) – kūrinys apie jausmą, kai kasdienybėje ima ryškėti atskirtis tarp dviejų jos paralelių – realios ir virtualios kasdienybės. Jos veikia vienu metu, neišvengiamai daro viena kitai įtaką ir vargu ar viena be kitos galėtų savarankiškai egzistuoti. Kadaisė savarankiška buvusi reali kasdienybė ši vaidmenį palaipsniui perduoda virtualiajai. Visa tai keičiame mes, tačiau tai keičia ir mus pačius. Tai natūralus procesas, kuriamoje gimsta naujas mūsų paveikslas. Jį sudaro daug mažyčių detalių, iš jų palaipsniui konstruojamos visiškai kitos normos, kurioms anksčiau gal būtume prieštaravę.

Vaizdo projekcijos autorius Kristijonas Dirsė.

Dominykas Digimas

Dominykas Digimas (b. 1993) is a young composer based in Vilnius, Lithuania. His field of activities is extremely varied, spanning from contemporary and electronic, co-ordinating music festivals, to creative interdisciplinary projects. In 2016, Dominykas finished his studies at the LAMT under Prof. Rytis Mažulis. He also participated in Connections creative workshop with tutors John Woolrich and Philip Cashian, and in N + ECA creative workshops in Riga. He was granted the Lithuanian World Arts Council scholarship for participation at the Composers + Summer Academy and improved his skills at the master classes by Claus-Steffen Mahnkopf, Tryggvi M. Baldvinsson, Oliver Searle, Mārtiņš Viļums, Peter Adriaansz and others. In 2012, he was a winner at the competition for composition organized by the Lithuanian Ensemble Network.

Since 2013 Dominykas has been a curator and performer at the ensemble Synaesthesia. Dominykas is one of the leaders of the festival Ahead and a concert organizer for the Composition Department of the LAMT. Since 2016, he has been organizing the Druskomanija festival.

His music was performed by Garage Ensemble (Cologne), Names (Salzburg), various Lithuanian musicians – L'ENsemble, Compemporacco, Synaesthesia, Thirty Fingers Trio, and St. Christopher Chamber Orchestra. Dominykas' compositions were performed at various festivals such as Axes – Triduum muzykinowej in Cracow, Crossroads in Salzburg, Druskomanija, Ahead, International Accordion Festival in Vilnius and many others.

Dominykas' oeuvre is based on strict musical structures which become an intermediate object between the idea and audio realization. The pre-compositional material is constructed in two ways; firstly by creating a system / structure which corresponds the idea of the piece or producing research which will in turn create the architecture for the structure.

From Another Point of View for ensemble (2017) is a piece about a feeling that emerges when in our everyday lives we begin to sense the disjunction between its two parallels – the real and the virtual. They exist at the same time, inevitably influence one another and, probably, could not exist independently should they be separated. The once autonomous reality is slowly passing this role on to the virtual reality. We are the masters of this change, and yet, this change is also altering ourselves. It is a natural process in which a new image of us is born. It consists of many particles – together, they gradually create entirely new norms that we probably would've opposed before.

The author of video projections is Kristijonas Dirsė.

Dominykas Digimas

David Lang, žr. p. 6.

„Sweet Air“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui ir violončelei (1999). Vizito pas stomatologą metu mano vyresnysis sūnus gavo įkvępti „juoko“ dujų. Gydytojas jas švelniai vadino „saldžiu vėjeliu“, kuriuo malšindavo baimę, plombuojant dantų skylutes. Tai pasiteisino. Dujų veikiamas sūnus jautėsi patogiai ir ignoravo bet kokį nemalonų jausmą burnoje. Man visas šis procesas pasirodė be galio muzikalus. Juk viena muzikanto priedermių – numaldyti susirūpinimą. Prisipažinsiu, niekada anksčiau apie šį

vaidmenj nepagalvojau. Juk klausytojā paguosti ir pamaloninti daug lengviau, nei įrodinėti, kad jam reikia paguodos ar malonumo. Mano pjesėje dera abi intencijos. „Sweet Air“ sudaryta iš „plūduriuojančių“ paprastų ir švelnių muzikinių motyvų, kuriuos pajavirina tarsi nublukę ir migloti disonansai.

Pjesė sukurta ansambliu „Sentieri Selvaggi“, kuris šią muziką 1999 m. rugsėjo 9 d. pirmą kartą atliko festivalyje „Settembre Musica“ Turine. „Sweet Air“ sumanyta kaip gimtadienio dovana Louisui Andriessenui. Su 60-tuoju gimtadieniui, Louisai!

„Cheating, Lying, Stealing“ bosiniams klarnetui, violončeli, fortepijonui, perkusijai ir dviem antifoniniams būgnams (1993/1995). Prieš pora metų susimąščiau apie tai, kad ėmęsi naujo muzikos kūrinio klasikiniai kompozitoriai dažniausiai yra linkę perteikti tai, kuo jie didžiuojasi patys, kas jiems patiems patinka. „Kokia ekspansyvi melodija! Matote, koks/ia aš jausmingas/a?“ Arba – „Štai, prašom – abstrakti ir sunkiai apibūdinama pjesė! Matote, koks/ia aš sudėtingas/a ir protinges/a!“ „Aš toks/ia kilnus/i, jautrus/i ir laimingas/a!“ Regis, kompozitorius įsitikinės esąs vienintelis. Kaip įdomu, tačiau jokio kuklumo. Tada ir nusprendžiau – o kas, jei kompozitorius parašytu muziką apie tai, kas Jame slypi negero, neteisingo, ne taip? Pavyzdžiu, „štai koks/ia aš apgailėtinas/a, melagis/ė, apgavikas/ė“. Panorau sukurti diskredituojančią muziką. O tokią ribą peržengti sunku. Turi stoti prieš savo išsilavinimą ir suvokimą, nes niekas tavęs nemokė ieškoti muzikoje nepadorumo, būti nesąžiningu, nerangiu ar klastingu. Visa tai pjesėje „Cheating, Lying, Stealing“ perteikiama komiškai, nors kaip įmanydamas stengiausi atskleisti tamšiasias puses. Čia girdėti, pavyzdžiu, pasipūtimas, tačiau jis nėra toks įtinkantis. Trumpai tariant, „įtartinas tipas“.

Pagal davidlangmusic.com

David Lang, see p. 8.

Sweet Air for flute, clarinet, piano, violin and cello (1999). During a trip to the dentist my oldest son Isaac was given laughing gas. The dentist called it “sweet air”, a gentle name to take the fear out of having a cavity filled. It worked. My son experienced something – a drug – so comforting that it made him ignore all signs of unpleas- antness. This seemed somehow musical to me. One of music’s traditional roles has always been to soothe the uneasy. I must say I have never been that interested in exploring this role. It is much easier to comfort the listener than to show why the lis- tener might need to be comforted. My piece tries to show a little bit of both. In *Sweet Air*, simple, gentle musical fragments float by, leaving a faint haze of dissonance in their wake.

Written for the ensemble Sentieri Selvaggi for premiere at the Settembre Musica Festival in Turin, Italy, 9 September 1999. It is intended as a birthday present for Louis Andriessen – Happy sixtieth birthday, Louis!

Cheating, Lying, Stealing for bass clarinet, cello, piano, percussion and 2 antiphonal brake drums (1993/1995). A couple of years ago, I started thinking about how so often when classical composers write a piece of music, they are trying to tell you something that they are proud of and like about themselves. Here’s this big gushing melody, see how emotional I am. Or, here’s this abstract hard-to-figure-out piece, see how com- plicated I am, see my really big brain. I am more noble, more sensitive, I am so happy. The composer really believes he or she is exemplary in this or that area. It’s interesting,

but it's not very humble. So I thought, what would it be like if composers based pieces on what they thought was wrong with them? Like, here's a piece that shows you how miserable I am. Or, here's a piece that shows you what a liar I am, what a cheater I am. I wanted to make a piece that was about something disreputable. It's a hard line to cross. You have to work against all your training. You are not taught to find the dirty seams in music. You are not taught to be low-down, clumsy, sly and underhanded. In *Cheating, Lying, Stealing*, although phrased in a comic way, I am trying to look at something dark. There is a swagger, but it is not trustworthy. In fact, the instruction in the score for how to play it says: Ominous funk.

From davidlangmusic.com

Apie atlikėjus | Performers

2013 m. dirigentas Karolis Variakojis ir kompozitorius Dominykas Digimas įkūrė šiuolaikinės muzikos ansamblį „*Synaesthesia*“. Jaunų ir ambicingų muzikantų komanda ėmési misijos pristatyti Lietuvos ir užsienio kürėjų eksperimentinės muzikos kūriniai. Atlikėjams svarbu ne tik garsas, bet ir erdvė, šviesa, judesys ar naratyvas – visa tai, kas atliekamai muzikai suteikia daugiamatę perspektyvą ir naikina žanru ribas.

Grupė sudaro studijas Lietuvoje ar svetur baigę bei vis dar studijuojantys muzikantai. Ansamblis bendradarbiauja su jvairių sričių menininkais, siekia išbandyti kuo platesnius meno kontekstus. „*Synaesthesia*“ bendradarbiauja su kompozitoriumi Ryčiu Mažiliu, yra „Lietuvos ansamblų tinklo“ narys, nuolatos semiasi žinių iš ansamblų „*Ictus*“, „*Klangforum Wien*“, „*Quatuor Tana*“, „*Chordos*“ ir „*FortVio*“.

Ansamblis aktyviai dalyvauja Lietuvos šiuolaikinės muzikos gyvenime, pasirodymus rengia festivaliuose „Druskomanija“, „Ahead“ ir „Gaida“, kaip reziduojantis ansamblis pasirodo tarptautiniuose projektuose Lietuvoje (DAR Druskininkuose, Užsienio menininkų rezidencija Kintuose) bei žengia pirmuosius užtikrintus žingsnius į tarptautinę sceną. 2016 m. ir 2017 m. atlikėjai pasirodė tarptautinėje vasaros akademijoje Austrijoje ir abu kartus parseivė apdovanojimą „Just Composed“ už geriausią naujai sukurto kūrinio interpretaciją. Šį rudenį ansamblis laukia svarbūs pasirodymai tarptautiniuose šiuolaikinės muzikos festivaliuose „*Melos Ethos*“ Slovakijoje bei „*Crossroads*“ Austrijoje.

Ansamblio vadovė Marta Finkelštein.

Ansamblio meno vadovas Karolis Variakojis.

Pagal www.synaesthesia.lt

Founded in 2013 by conductor Karolis Variakojis and composer Dominykas Digimas, **Contemporary Music Ensemble Synaesthesia** has a growing reputation within the contemporary music world. The team of young and ambitious musicians has taken up the mission of introducing experimental works of Lithuanian and foreign composers

to the performance venues. The ensemble's vision goes beyond sound into space, light, movement, and narrative – anything that allows for professionally performed music to become a multidimensional creation, blurring lines between genres.

The musicians within the group have finished their studies in leading music colleges throughout Europe; some are still in their studies. The ensemble collaborates with artists from different genres and is constantly attempting to cross the lines between arts. Synaesthesia is under the auspices of composer Rytis Mažulis, is also part of Lithuanian Ensemble Network (LENensemble). Ensemble members were mentored by members of Ictus, Klangforum Wien, Quatour Tana, Chordos, and FortVio ensembles.

The ensemble is an active performer on Lithuania's contemporary music scene and festivals, such as Druskomanija, Ahead and Gaida, DAR (Druskininkai Artists Residence) and Artist Residency in Kintai. Making its first, but very secure steps into the international scene, Synaesthesia participated in the International Summer Academy in Austria (ISA 2016 and 2017), where both years musicians were awarded the Just Composed interpretation prize for the best performance of the premiered pieces. This season Synaesthesia will be participating in two international contemporary music festivals – Melos Ethos in Slovakia and Crossroads in Austria.

Ensemble director – Marta Finkelštein.

Ensemble artistic director – Karolis Variakojis.

From www.synaesthesia.lt

Contemporary
music
ensemble
Synaesthesia

Spalio 24 d., antradienis, 19 val. | 24 October, Tuesday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

TANA STRING QUARTET | QUATUOR TANA

(Prancūzija | France)

Antoine Maisonhaute (smuikas | violin)

Ivan Lebrun (smuikas | violin)

Maxime Desert (altas | viola)

Jeanne Maisonhaute (violončelė | cello)

Pascal Dusapin

Styginių kvartetas Nr. 4 | String Quartet No. 4 (1997)

Ondřej Adámek

Styginių kvartetas Nr. 2 „Lo que no' contamo“ | String Quartet No. 2 *Lo que no' contamo'* (2010)

Arvo Pärt

„Fratres“ styginių kvartetui | *Fratres* for string quartet (1985/1989)

Yann Robin

Styginių kvartetas Nr. 3 „Shadows“ | String Quartet No. 3 *Shadows* (2015)

Pascalis Dusapinas (g. 1955) gana anksti susidomėjo muzika. Atostogų metu išgirdės džiazo trio, namo jis grįžo trokšdamas mokytis groti klarnetu. Tačiau tévo pageidavimu pradéjo lankytis fortepijono pamokas. Būdamas dešimties metų Dusapinas susidomėjo vargonais. Jaunuolis augo pakaitomis gyvendamas nedideliam kaimelyje ir Paryžiaus priemiestyje, tad su vienoda aistra gilinosi į Bacho, Beethoveno muziką ar roko grupės „The Doors“ dainas bei avangardinį džiazą. Būdamas aštuoniolikos jis pirmą kartą išgirdo Varèse'o „Arcaną“. Tai iš esmės pakeitė jaunuolio gyvenimą – nuo tos akimirkos Dusapinas nusprendė pasižiūrėti kūrybai. 1974–1978 m. jis studijavo pas Xenakisą, kurio déka pradėjo mąstyti apie muzikos ir architektūros bei matematikos jungtis. 1977 m. Dusapinas pelnė fondo „De la Vocation“ prizą, 1988–1990 m. rezidavo Medičių viloje Romoje. Jo kūryba įvertinta jvairiais apdovanojimais, tarp kurių – prizas „Cino del Duca“ (2005), D. Davido premija (2007), jam suteiktas Bavarijos akademijos Miunchene akademiko vardas. Dusapinas buvo Prancūzijos kolegijos meno vadovas, 2010 ir 2011 m. – Miuncheno aukštosioms muzikos mokyklos kviestinis profesorius. Savo patirtį Dusapinas aprašė knygoje „Muzika kūrybos procese“ (leidykla „Seuil“). Dusapinas bendradarbiauja su jvairių sričių menininkais ir kolektyvais – tai Sasha Waltz, Jamesas Turellas, Peteris Mussbachas, Laurence Equilbey, ansamblis „Accroche Note“, Berlyno filharmonija, maestro Simonas Rattle'as bei garsusis kvartetas „Arditti“. Dusapino daugiabriaunė muzika pasižymi stipriu energiniu užtaisu, gyvybingumu, neapibréžtumu ar net atkaklumu ir šiurkštumu – visa tai provokuoja jvairiausias klausytojų patirtis. Jo kūriniuose drąsiai ekspluoatuojama plati emocijų skalė nuo gilaus liūdesio iki triumfuojančio kvatojimo, nuo veriančios baimės iki nuostabos.

Pagal Irinos Kaiserman straipsnį, www.umpgclassical.com

Vienos dalies **Styginių kvartetą Nr. 4** (1997) sudaro fragmentiški elementai, jungiami į čia pasirodančius, čia prakykstančius ritminių pasažus. Garsų harmonijos pereina į smuiko solo epizodus, savo obertonais įprasminančius tyla, kiti instrumentai įsiterpia tarsi iš scenos gilumos sugrįžę personažai. Ikyrūs violončelės akordai disonuoja smuiko akompanuojamoms kitoms partijoms. Regis, kvarteto muzikantai tarpusavy kovoja, persekioja vienas kitą.

Pagal Davido Wolmano anotaciją, „Fanfare“, 2010 m. rugpjūtis

Pascal Dusapin (b. 1955) was introduced to music at an early age. After hearing a jazz trio while on vacation with his family, he returned home with a longing to learn the clarinet. His father, however, insisted on piano lessons. When he was 10, Dusapin discovered the organ. Growing up part time in a small village in the Lorraine and part time in a Parisian suburb, he embraced all genres with equal fervour, as enthusiastic about Bach as about The Doors, loving free jazz as much as Beethoven. But when he first heard *Arcana* by Varèse at the University of Vincennes when he was 18, his life was transformed. From

that moment, he knew that he would devote all of his time and energy to composition. From 1974 to 1978, he studied with Xenakis, who became his master in thinking differently, broadening his horizons to include architecture and mathematics.

In 1977 he won the Fondation de la Vocation prize, in 1988–1990 he was a resident at the Medici Villa in Rome. Dusapin has been the recipient of numerous prizes and awards, including the Cino del Duca prize in 2005, and the Dan David Price in 2007. Also in 2007 he was granted the title of Academician at the Bayerische Académie in Munich and became Artistic Chairman at the Collège de France, only the second composer after Pierre Boulez to hold the position. He has published a book based on his experiences and his conferences (*Music in the Making*, published by Seuil). In 2010 and 2011 he was Guest Professor at Musikhochschule in Munich.

Dusapin has collaborated with many different artists, combining his multidisciplinary talents with theirs: Sasha Waltz, James Turell, Peter Mussbach, Laurence Equilbey, The Accroche Note Ensemble, the Berlin Philharmonic, Simon Rattle, and the Arditti Quartet. New projects have also brought him into the realm of electronics on a grand scale in such exceptional venues as the Grand Palais for the *Monumenta* by Richard Serra or the beach at Deauville for the 150th anniversary of the city.

Dusapin's uniquely organic music with its multiple facets – in turn volcanic, indescribable, rough, thoughtful, vital, and stubborn – provokes a wide variety of feelings in its listener. As the music moves from deep sadness to a cascade of triumphant laughter, from shrill fright to a fabulous avalanche that turns into a debonair fanfare, it fearlessly embraces every level emotion.

Irina Kaiserman, from www.umpgclassical.com

String Quartet No. 4 (1997), one-movement piece, consists of fragmented elements coalescing into a rhythmic racing passage that fades and reappears. Then harmonic notes with slides disappear in favor of just a solo violin with harmonics emphasizing the silence, only to have the other instruments of the quartet, like characters in a play, return from offstage. Insistent chords from the cello dissonantly grate against the ensemble with a violin solo accompaniment. Finally, the quartet seems at war with itself, though there are intimations of armistice.

David Wolman, *Fanfare*, September 2010

Daugelis **Ondřejaus Adámeko** (g. 1979) kūrinių orkestrui, chorui, ansambliai, vokalui ar įvairiems instrumentams parašyti garsių kolektyvų ir Europos šiuolaikinės muzikos festivalių užsakymu (tai ansambliai „Intercontemporain“, „Klangforum Wien“, Liucernos festivalio akademijos orkestras, styginių kvartetas „Diotima“, „Ensemble Orchestral Contemporain“, festivaliai „Agora“, „Donaueschinger Musiktage“, „Wittener Tage“, „Varšuvos rudo“, Marselio „Les Musiques“ ir kt.).

Adámekas eksperimentuoja su specifinėmis atlikimo technikomis, kuria naujus muzikos instrumentus (pavyzdžiui, oro mašiną), siekia išgauti savitus garsų atspalvius, kuriuos derina su išraiškingais ritmais ir masyvia formos architektonika. Jo muzikai būdinga asmeniškumo raiška ir dramatizmas.

2004 m. Adámekas baigė kompozicijos studijas Prahos muzikos akademijoje, 2007 m. – Paryžiaus konservatorijoje. 2007 m. penkis mėnesius jis gyveno ir kūrė prancūzų kultūrinėje rezidencijoje Kujoyama viloje Kiote; 2014–2015 m. rezidavo Medičių viloje Romoje. Jo kūryba jau yra pelniusi įvertinimų – tai apdovanojimai „Synthèse“ (Buržas, 2002) ir „Metamorphose“ (Briuselis, 2002, 2004), Vengrijos radio pirmoji premija bei Brandenburgo bienalės prizas (2006), „Prix Hervé-Dugardin – SACEM“ (2009), A. Tansmano konkurso Didysis prizas (Lodzė, 2010), G. Enescu prizas (2011) ir kt.

Styginių kvartetą Nr. 2 „Lo que no' contamo“ (2010) įkvėpė kelionės po Ispaniją metu matytas flamenko šokis. Kompozitorius panaudojo tiesioginius bei transformuotus flamenko elementus: melancholišką melodiją, grojimo gitara manierą bei ekspresijos, dinamikos ir sodrios faktūros kontrastus.

Kūrinio ašis – tai melodija, sudaryta iš didžiosios ir mažosios sekundų slinkčių. Fragmentiškai pasigirdusi pirmoje dalyje ji nuolatos ilginama ir atliekama vis aukštessniame registre, o antroje dalyje skamba natūraliuju obertonų pavidalu. Ši melodija garsas po garso vis įterpiama į visų keturių instrumentų partijas.

Aukštyn ir žemyn atliekamais *glissando* siekiama išgauti vibruojančio balso efektą.

„Kitos“ muzikos motyvų kompozitorius yra panaudojęs ir savo ankstesniuose darbuose. Pavyzdžiui, Balio gamelano elementai skamba pjesėje orkestrui „Shiny or Shy“, japonų teatro balso specifika būdinga orkestriniam opusui „Nôise“, pagyvenusios kaledonietės dainuoja lopšinė atkuriama kamerinėje pjesėje „Sinuous Voices“. Tačiau pradinė skambesio spalva, judeSys ar instrumentuotė skrupulingai perkomponuojami, kad nebūtų girdėti tiesioginių sąsajų.

Pagal ondrejadamek.com

Ondřej Adámek (b. 1979) has received commissions for orchestral, choir, ensemble, and vocal works, as well as music for instruments and electronics from prestigious ensembles and festivals of contemporary music in Europe (for example, Ensemble Intercontemporain, Klangforum Wien, Lucerne Festival Academy Orchestra, Diotima string quartet, Ensemble Orchestral Contemporain, Agora Festival, Donaueschinger Musiktage, Witten Festival, Warsaw Autumn, Les Musiques in Marseille etc.).

Adámek seeks out special playing techniques for classical instruments, creates new original instruments (e.g. Airmachine), with his vast knowledge of new possibilities for classical instruments, obtains a very specific sound color that, together with a powerful rhythmic and solid formal architecture, creates very personal music with strong dramatic aspect.

Adámek graduated from the composition department of the Academy of Music in Prague in 2004 and from the Conservatoire National Supérieur in Paris in 2007. In 2007, he stayed for five months at the Villa Kujoyama in Kyoto. In 2014–2015 Adámek was a resident in the Villa Medici in Rome. His music was awarded the Synthèse Prize (Bourges, 2002), Metamorphose (Brussels, 2002 & 2004), First Prize of Hungarian Radio and the

Brandenburg Biennale prize (2006), the Prix Hervé-Dugardin – SACEM (2009), the Grand Prix Alexander Tansman (Lodz, 2010), the Prix George Enescu (2011), and others.

String Quartet No. 2 *Lo que no' contamo'* (2010) is inspired by flamenco that I could observe during my stay in Spain. The elements of flamenco used in a very free and transformed way are: a melancholic melody, some of guitar gestures, strong emotion, and a rapid contrast of expression, dynamic or density.

An axe of the piece is a melodic line (often succession of 1 mayor and 1 minor second) that appears during the first part of the piece by fragments each time longer and higher and in the second part is played in natural harmonics. This melodic line is often spread note by note in all four instruments.

By a fast up-down glissando I search for voice vibrato.

In some of my previous pieces I used elements coming from "other" music, for example elements from Balinese Gamelan (*Shiny or Shy* for orchestra), voice from Japanese theatre (*Nōise* for orchestra), or a voice of an old Caledonian woman singing a lullaby (*Sinuous Voices* for ensemble). A detailed work on the color, gesture and instrumentation transforms these elements in the way that the listener doesn't perceive them directly.

From ondrejadamek.com

Arvo Pärtas (g. 1935) po kompozicijos studijų Taline (Heino Ellerio kl.) 1958–1967 m. dirbo garso inžinieriumi Estijos radijuje. 1980 m. su šeima emigravo į Vieną, po metų, pelnęs DAAD stipendiją, lankėsi Berlyne.

Pärtas dažnai tapatinamas su minimalizmo mokykla arba, kartu su amžininkais Góreckiu ir Taveneru, identifikuojamas kaip „šventasis minimalistas“. Paprastai Pärtos kūryba dalinama į du laikotarpius. Gan griežto neoklasikiniuo stiliaus ankstyvieji kūriniai buvo paveikti Šostakovičiaus, Prokofjevo ir Bartóko. Kiek vėliau jis pradėjo komponuoti remdamasis dodekafonija ir serializmu. Pärtos „Nekrolog“ (1960) laikomas pirmaja estų dodekafonine kompozicija, o „Perpetuum mobile“ (1963) – pirmuoju pripažinimu Vakaruose. Koliažiniams autorius darbams būdinga drąsi ir, regis, nesuderinama avangardo ir senosios muzikos konfrontacija, ypač akivaizdi jo paskutinėje koliažinėje kompozicijoje „Credo“ (1968). Šios kompozicijos tapone tik sovietinio isteblišmento įtūžio objektu, bet ir kompozitoriaus kūrybos aklaviete.

Visi šie eksperimentai Pärtui neteko prasmės ir kompozitorius net aštuonieriems metams pasitraukė iš kūrybos. Išgyvenęs gilią asmeninę krizę, Pärtas pasinérė į senosios muzikos pasaulį, studijavo bažnytinės giesmes, grigališkajį chorala ir Renesanso polifoniją. Tuo pat metu jis aktyviai domėjosi religija, galiausiai priémė Rusijos Ortodoksų Bažnyčios tikėjimą. Po šio atgaivos etapo gimusi muzika buvo iš esmės kitokia. Tylą 1976 m. nutraukė nedidelė pjesė fortippyjonui „Für Alina“. Nuo šio kūrinio Pärtas pradėjo taikyti kompozicinį principą, kurį pavadino *tintinnabuli* (lot. „maži varpeliai“). Šiai muzikai būdingi paprasti

ritmai, nesudėtinga harmonija, pavieniai nepadailinti tonai ir elementarūs trigarsiai. Dar viena vėlyvųjų sakralinių autoriaus kūrinių ypatybė, kad jie kuriami vien liturginiai tekstais, dažniausiai renkantis lotynų ir slavų bažnytinės kalbas.

Pagal www.universaledition.com

„Fratres“ (1985/1989). Lotynų kalba *fratres* verčiamas kaip „*broliai*“. Šis vienas populiarusių Pärto opusu – tipinis kompozitoriaus kūrybinės technikos *tintinnabuli* pavyzdys. Trijų dalių pjesę galima atlikti bet kokiu instrumentu ar instrumentų sudėtimi – ilgainiui po „*Fratres*“ sukūrimo 1977 m. pasirodė įvairios aranžuotės; versija styginių kvartetui datuojama 1985/1989 m. Pjesės formą sudaro šešių taktu tema ir variacijų ciklas. Tai „hipnotizuojančios, užburiančios“ variacijos, kuriose meistriškai manipuliuojama skirtinį nuotaikų efektais nuo beviltiškumo ar šėlsmo iki didingos ramybės. Tai tarsi įkūnija laiko ir belaikiškumo sankirtą, kurią Pärtas apibūdino sentencijoje: „Myse nuolatos kovoja akimirką ir amžinybę.“ (Pastarajį teiginį jis išsakė apie savo kitą kūrinį, „*Magnificat*“.)

After studies with Heino Eller's composition class in Tallinn, **Arvo Pärt** (b. 1935) worked from 1958 to 1967 as a sound engineer for Estonian Radio. In 1980 he emigrated with his family to Vienna and then, one year later, travelled on a DAAD scholarship to Berlin. Pärt is often identified with the school of minimalism and more specifically, that of "sacred minimalism", along with contemporaries Górecki and Tavener. His oeuvre is generally divided into two periods. His early works range from rather severe neo-classical styles influenced by Shostakovich, Prokofiev and Bartók. He then began to compose using the twelve-tone technique and serialism. *Nekrolog* (1960), the first piece of dodecaphonic music written in Estonia, and *Perpetuum mobile* (1963) gained the composer his first recognition in the West. In his collage works 'avant-garde' and 'early' music confront each other boldly and irreconcilably, a confrontation which attains its most extreme expression in his last collage piece *Credo* (1968). This, however, not only earned the ire of the Soviet establishment, but also proved to be a creative dead end. By this time all the compositional devices Pärt had employed to date had lost all their former fascination and begun to seem pointless to him.

The composer experienced a deep personal crisis. The search for his own voice drove him into a withdrawal from creative work lasting nearly eight years. His response to this impasse was to immerse himself in early music. He studied plainsong, Gregorian chant, and the emergence of polyphony in the Renaissance. At the same time he began to explore religion and joined the Russian Orthodox Church. The music that began to emerge after this period was radically different. In 1976 music emerged from this silence – the little piano piece *Für Alina*. It is obvious that with this work Pärt had discovered his own path. The new compositional principle used here for the first time, which he called *tintinnabuli* (Latin for "little bells"), has defined his work right up to today. The music is characterized by simple rhythms, harmonies, often single unadorned notes, or triad chords. Another characteristic of composer's later works is that they are frequently settings for sacred texts, although he mostly chooses Latin or the Church Slavonic language.

From www.universaledition.com

Fratres (1985/1989). The title in Latin *fratres* means *brethren*, an archaic plural of the word *brother*. This landmark opus by Pärt is a typical example of his compositional principle *tintinnabuli*. It is a three-part music without fixed instrumentation – it was composed in 1977 and subsequently arranged for various alternative instrumental combinations. The version for string quartet was implemented in 1985/1989. The structure of *Fratres* is a “mesmerising set of variations on a six-bar theme combining frantic activity and sublime stillness that encapsulates Pärt’s observation that the instant and eternity are struggling within us”.

Yann Robin, žr. p. 10.

Styginių kvartetas Nr. 3 „Shadows“ (2015) sukurtas Paryžiaus filharmonijos, Briugės „Concertgebouw“ ir Londono „Wigmore Hall“ užsakymu, remiant Hoffmanno fondo prezidentui André Hoffmannui. Pasaulinė premjera nuskambėjo 2016 m. sausį Paryžiuje – styginių kvartetą atliko prancūzų ansamblis „Quatuor Tana“. Po koncerto Paryžiaus filharmonijos internetiniame žurnale buvo rašoma: „Kompozitorius prisotina muziką tarytum Soulages’as savo darbuose įdvasina juodą spalvą [Pierre Soulages – prancūzų dailininkas]. „Shadows“ tyrinėja instrumentinius gestus ir perėjimą nuo šviečios link šešelių, kuriuos čia pat gretina, atskiria ar rekomponuoja.“

Pagal www.yannrobin.com, brahms.ircam.fr,
www.henry-lemoine.com, philharmoniedeparis.fr

Yann Robin, see p. 11.

String Quartet No. 3 *Shadows* (2015) was commissioned by the Philharmonie Paris, the Concertgebouw Brugge and the Wigmore Hall London with the support of André Hoffmann, president of the Hoffmann Foundation. The world premiere was held in January 2016, Paris, presented by Quatuor Tana. The Paris Philharmonic magazine wrote the following: “The composer sublimated the saturation like Soulages has sublimated the black. *Shadows* is an exploration of instrumental gestures, shifting from light to shadow, combining, losing and recomposing other.”

From www.yannrobin.com, brahms.ircam.fr,
www.henry-lemoine.com, philharmoniedeparis.fr

Apie atlikėjus | Performers

„Quatuor Tana“ susibūrė siekiant populiarinti šiuolaikinę muziką bei stiprinti atlikėjo ir kompozitoriaus bendradarbiavimą. Muzikantai nesirenka vieno stiliaus ar žanro, griežia ir klasinių repertuarą, ir naujausius kūrinius. Jtakingsis žurnalas „The Guardian“ šiuos atlikėjus vadina „nepriekaištingais“. Kvartetas yra pelnęs svarbių tarptautinių įvertinimų iš tokų organizacijų, kaip fondas „Pro Quartet – CEMC“ Paryžiuje, Verbjė festivalio akademija ar Belgijos kompozitorių sajunga. 2013 m. ansamblui suteiktas apdovanojimas HSBC EMA, kurio pagrindu kvartetas dalyvavo world ir šiuolaikinės muzikos projekto „Oración“ pirmajame atlikime Provансo Ekso festivalyje.

Kvartetas pasirodymų surengė prestižiuose festivaliuose ir koncertų scenose – tai Provanso Ekso, Verbjė, Darmštato, Žironos, San Sebastiano, Strasbūro, H. Berliozo, „La Folle Journée“, „Saint-Denis“, „IRCAM/Manifeste“, „Musiques du GMEM“, „Controtempo“, „Ars Musica“, „Klarafestival“, „Vale of Glamorgan“, Berlyno „Faithful“, Valencijos „Mostra Sonora“ festivaliai; koncertų salės – Lvovo „Auditorium“, Prancūzijos radijo „Le Centquatre“, Medičių vila Romoje, „Wigmore Hall“ ir „Conway Hall“ Londone, „BOZAR“ Briuselyje ir kt. Tarp naujausių premjerų – Paryžiaus Luvre, Žironos festivalyje, Londono „Wigmore Hall“ bei Barselonos „Palau de la Música“ nuskambėjusi ispanų kompozitoriaus Hectoro Parra'o „Aracne“. 2015–2016 m. koncertų sezoną kvartetas debiutavo Paryžiaus filharmonijoje ir Briugės „Concertgebouw“, kur atliko Yanno Robino Trečiąjį kvartetą; šią kompoziciją bei Hectoro Parra'o naują opusą taip pat pristatė Vienos „Konzerthaus“ scenoje.

„Quatuor Tana“ muzikantai – bene vieninteliai Europoje, griežiantys iš skaitmeninių partitūrų (iPad), kurias pasitelkia ir edukcinėje veikloje. Atlikėjai bendradarbiauja su Henri Pousseur'o centru Lieže, organizacija GMEM Marselyje bei grupe „ArtZoyd“ iš Valensijos. Kvartetas buvo pirmasis, hibridiniai instrumentais pagriežęs Peru komozitoriaus Juano Gonzalo Arroyo naują opusą.

Po sékmingo debiutinio įrašo (prancūzų kompozitoriaus Jacques'o Lenot'o visi styginių kvartetai, kompanija „Intrada“), „Quatuor Tana“ nuosekliai pildo savo diskografiją, kurią muzikantai vadina eklektiška. 2016 m. pasirodė kompaktinė plokštėlė „Shadows“ su Yanno Robino, Raphaëlio Cendo ir Francko Bedrossiano kūriniais, po to – elektroninės muzikos įrašas („Paraty“). CD su visais Steve'o Reicho kūriniais styginių kvartetui („MegaDisc Classic“) 2016 m. rugsėjį pelnė apdovanojimą „CHOC Classica“. Minėtini šie kvarteto įvertinimai: Belgijos kompozitorų sajungos apdovanojimas „Fuga“ (2012), Verbjė festivalio Kamerinės muzikos akademijos laureato vardas (2012), Šiuolaikinės muzikos apdovanojimų prizas „Octave de la musique“ (2013), Provансo Ekso festivalio Europos akademijos apdovanojimas HSBC (2013) bei Ch. Croso akademijos įvertinimas „Coup de cœur“ (2015).

Pagal www.quatuortana.net

Quatuor Tana, the Tana String Quartet was formed to promote contemporary repertoire and enhance the relationship between composer and performer. They place no boundaries when selecting style or genre and often present classical repertoire alongside contemporary works.

Recognised by The Guardian as “impeccable players”, the quartet is recipient of an array of international awards, from the Pro Quartet – CEMC foundation in Paris, the Verbier Festival Academy and the Union of Belgian Composers, they also received the Octave for best exponents of contemporary music. In 2013, they were honoured at the HSBC EMA Awards and received an invitation to premiere *Oración*, a major cross-over project featuring both world and contemporary music, produced by the Abbaye de Royaumont and premiered as part of the Aix-en-Provence festival.

The quartet has appeared at prestigious festivals and concert series worldwide including Aix-en-Provence, Berlioz, Musica à Strasbourg, La Folle Journée, Saint-Denis, Albi, IRCAM/Manifeste, Musiques du GMEM, Controtempo, Verbier, Ars Musica, Klara,

Darmstadt, Faithful in Berlin, Vale of Glamorgan, Girona, San Sebastian, Mostra Sonora/Valencia, Auditorium du Louvre, Le Centquatre/Radio-France, the Villa Medici in Rome, Pharos Foundation in Cyprus, Wigmore Hall, Conway Hall, BOZAR and Auditorium de Dijon. Last season saw them premiere a number of major new works composed for them, including *Aracne*, by Spanish composer Hector Parra, premiered in Paris (Louvre), and repeated at the Girona Festival and Wigmore Hall in London, and later in 2016 at the Palau de la Música in Barcelona.

In 2015/2016 the Quartet made their debut appearances at the Philharmonie de Paris and Concertgebouw in Bruges with the premiere of Yann Robin's Quartet No. 3, which they also performed at the Konzerthaus in Vienna, together with Hector Parra's new piece.

Tana is the only European ensemble to have discarded conventional scores to perform from iPads, which they also use to accompany their educational work. A privileged partner with Music Research Centres including: Centre Henri Pousseur in Liège, Belgium; GMEM in Marseille and ArtZoyd in Valenciennes, France, the quartet gave the first ever concert on hybrid instruments, premiering a piece by Peruvian composer Juan Gonzalo Arroyo. The new system is a major contribution to electronic music.

Following the success of their debut recording, the complete string quartet music of French composer Jacques Lenot for the Intrada label, the Tana Quartet continued their eclectic discography with an album devoted to saturated music by Bedrossian, Cendo and Robin, *Shadows*, released in January 2016, which precedes a second volume for Paraty dedicated to electronic music. In the meantime, the quartet has released the complete works for string quartet by Steve Reich for the MegaDisc Classic label, acclaimed by press, receiving CHOC Classica September 2016.

Among the quartet awards: Fuga prize by Belgium Composers Union (2012), laureat of Verbier Festival Academy Chamber Music (2012), Octave de la musique prize in Contemporary Music Awards (2013), laureat HSBC of l'Académie Européenne de Musique du Festival d'Aix en Provence (2013), as well as Coup de coeur prize by Charles Cros Academy in 2015.

From www.quatuortana.net

Kvarteta remia | Quatuor Tana supported by:

DRAC des Hauts-de-France, Musique Nouvelle en Liberté, Spedidam, SACEM, ADAMI

sacem

diaphonique

Spalio 25 d., trečiadienis, 19 val. | 25 October, Wednesday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

Šiuolaikinės muzikos ansamblis | Contemporary Music Ensemble SYNAESTHESIS

COOL PEOPLE PLAYING STRANGE MUSIC

Vytautas Oškinis (fleita | flute)

Artūras Kažimėkas (klarnetas | clarinet)

Marta Finkelštein (fortepijonas | piano)

Diemantė Merkevičiūtė (smuikas | violin)

Monika Kiknadzé (altas | viola)

Gunda Baranauskaitė (violončelė | cello)

Karolis Variakojis (dirigentas | conductor)

Yann Robin

„Fterà“ bosiniams klarnetui, altui ir fortepijonui | *Fterà* for bass clarinet, viola and piano (2014)

Panayiotis Kokoras

„Crama“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei | *Crama* for flute, clarinet, piano, violin, viola and cello (2006)

Sylvain Marty

„Lithuanian Rotation“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei | *Lithuanian Rotation* for flute, clarinet, piano, violin, viola and cello (2016)

Lenka Novosedlíková

„Seven:Twenty:Seven“ ansamblui | *Seven:Twenty:Seven* for ensemble (2017, premjera | premiere)

Régis Campo

„Pop-Art“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei | *Pop-Art* for flute, clarinet, piano, violin, viola and cello (2002)

Yann Robin, žr. p. 10.

„**Fterà**“ bosiniams klarnetui, altui ir fortepijonui (2014). Keletą mėnesių garsioji helenistinio laikotarpio graikų skulptūra „Sparnuotoji Samotrakės Nike“ buvo restauruojama. Kolektyvinėje atmintyje ši skulptūra išlieka vienu svarbiausiu Paryžiaus Luvro eksponatų. Tai neatsiejama muziejaus architektūros dalis, didingai išnyranti prie monumentalinių laiptų. Plačiai sparnus išskėtusi ir ant laivo pirmagilio nusileidusi Nikė, tarsi magiškas žodis, atveria duris į muziejaus galerijų labirintą.

Graikų kalba žodis *fterà* reiškia „sparnus“, „plunksnas“. Sparnų jvaizdis siejamas su plakimu/plasnojimu, oru, kvépavimu. Šio trio bosiniams klarnetui, altui ir fortepijonui idėja – tai kvépavimas. Pirminė garsų materija kyla iš pulsacijos ir judesių bei atskirų tembrų grūdėtų saskambių, kurie tēsiami ir modifikuojami bei veda link paties garso branduolio.

„*Fterà*“ tarsi išpažsta impozantiškosios skulptūros sugrįžimo džiaugsmą.

Yann Robin, pagal www.henry-lemoine.com

Yann Robin, see p. 11.

Fterà for bass clarinet, viola and piano (2014). Though it has been absent several months for restoration, the *Winged Victory of Samothrace*, an imposing Greek sculpture dating from the Hellenistic period, remains in collective memory as one of the most important works at the Louvre. This Victory, which seems to have always been present as an integral part of the museum's architecture, rises majestically at the intersection of monumental stairways. It is depicted with outspread wings at the moment it touches down on the bridge of a ship, and like a magic word, opens the door that leads into the maze of the museum's galleries.

In Greek, *fterà* means “wings”, “plumage”. Wings are also inseparable from the notion of beating, of air, of breath. Beyond the idea of breath that animates this trio for bass clarinet, viola and piano, the energy of the primary material is drawn as much from pulsing, pounding gestures as from the granular sonorities of the saturated timbre(s) that are stretched and contorted like “timbre-putty” to reveal and release the actual core of the sound.

Fterà, in some ways, professes to celebrate the imminent return of this majestic and imposing sculpture, the *Winged Victory of Samothrace*.

Yann Robin, from www.henry-lemoine.com

Graikijoje gimęs kompozitorius ir kompiuterinių muzikos inovatorius **Panayiotis Kokoras** (g. 1974) Atėnuose ir Jorke (Jungtinė Karalystė) baigė klasikinės gitaros ir kompozicijos studijas, ilgą laiką dėstė Aristotelio universitetėje Tesalonikuose. Kokoraso muzikoje pagrindinis dèmesys skiriamas tembrui. Menininkas savo tikslu įvardija konceptą „holofonija“, anot kurio pavieniai ir savarankiški garsai (*phonos*) tolygiai formuoja visumą (*holos*). Kūrybinės idėjos

perteikimui Kokoras pasitelkia „garso virtuoziškumą“ – tai preciziškas įvairiausių skambesio formų išgavimas, aiški ir tikslai tembrų diferenciacija. Jo kompoziciniame procese organiškai integruojama ir mokslinė prieiga – tai muzikinės informacijos atkūrimo strategijų, išplėstinių (*extended*) atlaimo technikų, robotikos, erdvino garso, sinestezijos ir kt. sričių žinios.

Daugiau kaip 60-ies kūrinių autorius rašo solo instrumentams, ansambliams, orkestrui, greta jų – muzika mišrioms medijoms, juostai, improvizacijos. Kokoras sulaukia užsakymų iš įvairių festivalių ir institucijų, tarp kurių – Harvardo universiteto fondas „Fromm Music“, IRCAM, Elektroakustinės muzikos institutas IMEB, festivalis MATA Niujorke, „Gaudeamus“ Utrechtė, Vokietijos fondai ZKM ir „Siemens Musikstiftung“. Kompozitorius savo muziką pristatė daugiau kaip 600 koncertų visame pasaulyje, jo kūrinius yra įvertinusios tarptautinės žiuri daugiau kaip 130-yje atrankų, pelnyta daugiau kaip 60 premijų konkursuose. Kokoras yra vienas iš Graikijos elektroakustinės muzikos kompozitorų sajungos įkūrėjų, 2004–2012 m. buvo šios sajungos tarybos narys ir prezidentas. Šiuo metu yra Tarptautinės elektroakustinės muzikos konfederacijos (CIME) sekretorius, dėsto Šiaurės Teksaso universitete.

„*Crama*“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei (2006) sukurta Harvardo universiteto fondo „Fromm Music“ užsakymu, kūrinys pirmą kartą nu-skambėjo Niujorke, atliko Tarptautinis šiuolaikinis ansamblis. Kūrinio pavadinimas pažodžiui reiškia vienarūšį (homogenišką) mišinį, kurį sudaro du ir daugiau komponentų. Dažniausiai tokis mišinys pasižymi naujomis ypatybėmis, kurios pradiniam pavienių elementų pavidalui nėra būdingos. Šiame muzikos kūrinyje jo visumą – bendrą skambantį paveikslą – sudaro tokie elementai kaip judesiai, artikuliacija, laikysena, ritminės figūros, faktūra, spektro pokyčiai. Vardan siekio išgauti mutuojančių, nestabilių, sproginėjančių garsų kompleksus buvo atsisakyta konkretaus natū užrašymo. Tyčinis garso iškraipymas, nestabili akustinė sistema, elektronika, atlikėjai ir muzikinė notacija sąveikauja gyvo atlaimo metu. Šioje pjesėje muzikantas elgiasi tarytum garso skulptorius, juvelyriniu kaltu skaptuojantis milžinišką paminklą. O aš, kompozitorius, turia jam patarti, kaip smūgiuojančiu kaltu išgauti tinkamiausią sąskambį.

„*Crama*“ (pirmoji versija „Braided Fractures“) pelnė pirmąją premiją Gianni Bergamo klasikinės muzikos apdovanojimuose Lugane (2007) ir Naujosios muzikos užsakymų konkurse Bostone (2012).

Pagal www.panayiotiskokoras.com

Born in Greece, composer and computer music innovator **Panayiotis Kokoras** (b. 1974) studied classical guitar and composition in Athens, Greece and York, England; he taught for many years at Aristotle University in Thessaloniki (among others). Kokoras' sound compositions use timbre as the main element of form. His concept of "holophony" describes his goal that each independent sound (phonos), contributes equally into the synthesis of the total (holos). In both instrumental and electroacoustic writing, his music calls upon a "virtuosity of sound", emphasizing the precise production of variable sound possibilities and the correct distinction between one timbre and another to convey the musical ideas and structure of the piece. His compositional output is also informed by musical research in music information retrieval compositional

strategies, extended techniques, tactile sound, augmented reality, robotics, spatial sound, synesthesia.

His compositional output consists of 65 works ranging from solo, ensemble and orchestral works to mixed media, improvisation and tape. His works have been commissioned by institutes and festivals such as the Fromm Music Foundation (Harvard), IRCAM (France), MATA (New York), Gaudeamus (Netherlands), ZKM (Germany), IMEB (France), Siemens Musikstiftung (Germany) and have been performed in over 600 concerts around the world. His compositions have been selected by juries in more than 130 international calls for scores and have received 60 distinctions and prizes in international competitions. He is founding member of the Hellenic Electroacoustic Music Composers Association and from 2004 to 2012 he was board member and president. He is currently secretary of the International Confederation of Electroacoustic Music and an associate professor at the University of North Texas.

Crama for flute, clarinet, piano, violin, viola and cello (2006) is a commission of the Fromm Music Foundation at Harvard University and was premiered by International Contemporary Ensemble in New York. The title of the piece refers to a homogeneous mixture that consists of two or more elements mixed together. The result usually has different properties, sometimes substantially different, from those of its initial components. The piece is rather focused to form a solid unified sonic image composed by gestures, articulations, postures, rhythmical figures, textures and spectrum changes all grouped into a single composite sonic entity. Notes have been abandoned in favor of mutating, sometimes teetering and exploding, sound complexes. Distortion noise and violence become deliberate intentions with their own musical meaning. Unstable acoustic systems, electronics, musicians and musical notation all interact in real performance. In *Crama*, I see the performer as sound sculptor who is working on a huge statue with tools for jewelleries. Me as a composer I have to guide and inspire him/her for the "best strike" the best sound.

Crama (first version *Braided Fractures*) was awarded the First Prize at Gianni Bergamo Classic Music Award 2007 in Lugano and the 2012 Boston New Music Initiative's Commissioning Competition.

From www.panayiotiskokoras.com

Studijuodamas filosofiją **Sylvain'as Marty** susidomėjo džiazu ir improvizacija ir natūraliai pasuko šiuolaikinės muzikos link. Po studijų E. Chabrier konservatorijoje Kler-mono-Ferano mieste Marty kompozicijos mokėsi Paryžiaus konservatorijoje, vadovaujamas Frédérico Durieux; dalyvavo meistriškumo kursuose, kuriuos vedé Bedrossianas, Filidei, Stroppa, Robinas, Aperghisais ir Czernowinas. Marty muzikai būdinga dinamiškai kartojamų blokų dialektika. Jo kūriniai pasižymi kompleksiniais tembrų deriniais, pirmenybę teikiant „sausam“ ir neapdorotam garsui su tragizmo atspalviu. Tokiu būdu kompozitorius siekia fizinės abstrakcijos ir klasikinio suvokimo sąveikos.

Marty pelnė apdovanojimą Vienos muzikos ir vaizduojamujų menų universiteto Vienos akademijos kursuose. Jo kūriniai buvo įvertinti ansamblių „Schalfelld“ ir „Riot“ tarptautiniuose konkursuose. Marty yra muzikos dokumentiniam filmui „Athens Rhapsody“ autorius, jo kūrinius atliko įvairūs ansambliai, tarp kurių – kolektyvai iš Paryžiaus „Multilatéral“, „Le Balcon“ ir „L’Itinéraire“, ansamblis „Riot“ iš Londono, „Schallfeld“ iš Grazo, „Op.Cit“ iš Lиона, „Synaesthesia“. Marty kūrinių įrašų yra IRCAM fonduose. Kompozitorius bendradarbiauja su menininkais Michelu Doneda, Joyce DiDonato ir Jean-Lucu Guionnet' u.

„Lithuanian Rotation“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei (2016) buvo sukurta Tarptautinėje vasaro akademijoje Austrijoje (ISA 2016), už jos geriausią interpretaciją įsteigta premija „Just Composed“ atiteko akademijoje dalyvavusiam lietuvių ansambliai „Synaesthesia“. Vėliau ši kūrinį į savo repertuarą įtraukė ir Vienoje reziduojantis šiuolaikinės muzikos kolektyvas „Schallfeld Ensemble“.

Šis kūrinys – tai pasakojimas apie tékmę, tačiau ši tékmė turi ašį. Ašis – tai ląstelė... Šios ląstelės, ar iš jų išsiskiriančios dalelės, nuolat išnyra nepaprastai neramioje srovėje. Pastaroji fragmentiškai stipréja priklausomai nuo intensyvumo vektorių, kurie geba sukurti tolygius ten-atgal judesius tarp tēstinumo ir chaoso. Ląstelės jungiasi su tuo, kas pasitaiko jų kelyje. Pavyzdžiui – su lietuvių ansambliu „Synaesthesia“.

Sylvain Marty

Sylvain Marty studied philosophy and became interested in contemporay jazz and improvisation. His interest in timbre and formal problematics naturally led to contemporary music. He studied at the Emmanuel Chabrier Conservatoire in Clermont-Ferrand, later continued his composition studies with Frédéric Durieux at Paris Conservatoire. He attended masterclasses led by Bedrossian, Filidei, Stroppa, Robin, Aperghis, and Czernowin.

A dynamic dialectic between various recurring cell blocks can be found in his music. As for the timbre, although his work led him to develop relatively complex textures, he has a fondness for dry and raw sounds, which contain a tragic dimension. In this, he strives to establish a connection between an almost “physical” abstraction and classical conception.

He was awarded the the composition prize at the Summer Academy of MDW (University of Music and Performing Arts Vienna). His music has been selected in the international competitions by Schalfelld and Riot ensembles. Marty composed music for a documentary *Athens Rhapsody* and has worked with several ensembles including Multilatéral, Le Balcon and L’Itinéraire (Paris), Riot (London), Schallfeld (Graz), Op.Cit (Lyon), Synaesthesia. His music was recorded at IRCAM. His encounters with the musicians as Michel Doneda, Joyce DiDonato, and Jean-Luc Guionnet.

Lithuanian Rotation for flute, clarinet, piano, violin, viola and cello (2016) was selected for the International Summer Academy in Austria (ISA 2016) as the Just Composed interpretation prize for the best performance. The prize was awarded to Ensemble Synaesthesia. Later on the piece was included in the repertoire of the Schallfeld Ensemble as well. This piece is the story of a drift, but a drift around an axis. This axis is a cell... These cells, or their derivatives partial forms, reappear as attractors in a highly turbulent

flow. It grows by fragments subjected to intensity vectors (underlying) capable of creating graduated back and forth movements between continuity and chaos. And this cell merges with what it encounters. For example – Lithuanian Ensemble Syn-aesthesia.

Sylvain Marty

Slovakijoje gimusi kompozitorė **Lenka Novosedlíková** (g. 1989) Bratislavos konservatorijoje bei Bratislavos atlikimo menų akademijoje baigė kompozicijos ir grojimo mušamaisiais studijas. Po to kompoziciją studijavo Porto aukštojoje muzikos ir menų mokykloje, perkusijos meną tobulino Brno L. Janáčeko muzikos ir atlikimo menų akademijoje. Kaip atlikėja, su įvairiais ansambliais koncertuoja šiuolaikinės muzikos festivaliuose ir projektuose. Novosedlíková dalyvavo įvairiuose meistriškumo kursuose gimtojoje šalyje ir sveturi. Ji yra viena iš jaunųjų kompozitorių festivalio „Asynchronie“ organizatorių, įkūrė ir groja ansambluje „Asynchronie“ bei pastaruoju metu bendradarbiauja su eksperimentinio teatro grupe „Non.GARDE“.

„Seven:Twenty:Seven“ ansamblui (2017, premjera). Kūrinj taip pavadinau dėl trijų dalykų: kūrinio trukmė yra 7 minutės ir 20 sekundžių, rašant jį man buvo 27-eri, o kurti šią muziką pradėjau septintą mėnesį. Muzikoje siekiau pertekti ramybę, kurią šiek tiek pajavirintų repetityviai skambančių instrumentų spalviniai šešėliai.

Lenka Novosedlíková

Slovakian born composer **Lenka Novosedlíková** (b. 1989) studied percussion and composition at the Bratislava Conservatory and Academy of Performing Arts in Bratislava. Later she studied composition at the Escola Superior de Música, Artes e Espectáculo, in Porto and percussion at L. Janáček Academy of Music and Performing Arts in Brno. Novosedlíková performs with various ensembles at the events and festivals of contemporary music. She has participated in several workshops, courses and events relating to contemporary and improvised music at home and abroad. She takes part in the organizational activities of the Festival Asynchronie for young composers, co-founded and plays as an interpreter in the Ansambel Asynchronie. Nowadays the composer musically collaborates with the experimental theatre Non.GARDE.

Seven:Twenty:Seven for ensemble (2017, premiere). I have titled this piece according to 3 facts: duration of the piece is 7 minutes and 20 seconds, also 27 is my age, when I composed the piece, and 7 like month when I started to compose. I tried to write the piece in a calm atmosphere with slightly different colorful shades of instruments in repetitive mode.

Lenka Novosedlíková

Marselyje gimęs **Régis Campo** (g. 1968) kompozicijos mokėsi vadovaujamas Georges'o Boeuf'o ir Jacques'o Charpentier, vėliau studijavo Paryžiaus konservatoriuje, kur jo mokytojais buvo Alain'as Bancquart'as ir Gérard'as Grisey. 1992 m. kompozicijos mokėsi pas Edisoną Denisovą, kuris Campo yra pavadinės vienu talentingiausių savo kartos kūrėjų. Žaismingas ir energingas Campo kūrybos stilius, kuriame dominuoja melodinguumas ir gyvas tempas, nėra panašus į pagrindines XX a. pab. muzikos tendencijas. Kompozitoriaus teigimu, pagrindinę įtaką jam padarė Stravinsko, Mozarto, Rameau, Messiaeno, Lutosławskio ir Mahlerio kūryba.

1999–2001 m. Campo rezidavo Medicių viloje Romoje, 2004–2005 m. koncertų sezoną buvo Pau orkestro reziduojantis kompozitorius. Menininko kūryba įvertinta apdovanojimu „Gaudeamus“ (1996), Jaunuųjų kompozitorų specialiuoju prizu (1996), H. Dutilleux konkurso (1996) bei H. Dugardin ir P. Cardin premiomis (1999). Šiuo metu Marselio regiono nacionalinėje konservatoriuje Campo dėsto kompoziciją, jis nuolatos kviečiamas dalyvauti tarptautinių konkursų žiuri.

Pagal www.henry-lemoine.com

„Pop-Art“ fleitai, klarnetui, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei (2002). 1957 m. dailininkas Richardas Hamiltonas pateikė „poparto“ apibrebimą – tai populiaraus, trumpalaikio, pigaus, masinio, dvasingo, seksualaus, besivaikančio efektų, ryškiaspalvio ir pelnų nešančio meno kryptis. Ši lengvabūdžia definicija mano kūriniui tinka tik iš dalies, tačiau ji atspindi naujojo opuso nuotaiką. O kokiui būdu tai įvyksta, klausytojai lai atspėja patys.

„Pop-Art“ sukurtas Laurent'o Cuniot ir ansamblio „TM+“ užsakymu. Kūrinyje tradiciiniai grojimo būdai gretinami su neįprastomis atlikimo manieromis – pavyzdžiu, muzikantas glosto instrumentą, suduoda jam, žaidžia su juo ar net vogčiomis bučiuoja (pavyzdžiu, fleitininkas ar klarnetininkas). Tokiu būdu pagrindinė kūrinio medžiaga, kokia griežta ir rimta ji bebūtų, nuolatos yra maskuojama įvairiausiais teatrališkais triukais.

Régis Campo

Régis Campo (b. 1968) was born in Marseilles and took composition lessons with Georges Boeuf and Jacques Charpentier before enrolling at the Paris Conservatory, where he continued his studies with Alain Bancquart and Gérard Grisey. In 1992 he also studied composition with Edison Denisov who deemed him "one of the most gifted of his generation". His writing style, which is deliberately playful and energetic, diverges from the mainstream of the late-20th century, putting the accent on melodic invention and lively tempi. He counts Stravinsky, Mozart and Rameau as his chief influences, alongside Messiaen, Lutosławski and Mahler.

From 1999 to 2001, he was a resident at the Villa Medici in Rome. He was the composer-in-residence for the 2004–2005 season with the Pau Orchestra, the Parvis de Tarbes and its conservatory. Among his numerous awards are the Gaudeamus Prize

(1996), the Young Composers Special Prize (1996), as well as the Dutilleux Competition (1996), Hervé Dugardin and Pierre Cardin prizes (1999). Today, Campo teaches composition at the National Conservatory of the Marseilles Region. He is regularly invited to join the juries of international competitions.

From www.henry-lemoine.com

Pop-Art for flute, clarinet, piano, violin, viola and cello (2002). In 1957 painter Richard Hamilton defined Pop Art as popular, ephemeral, throw-away, cheap, mass-produced, spiritual, sexy, full of tricks, glamorous and profitable. Although this obviously tongue-in-cheek definition does not correspond exactly to my work, it is none the less partially relevant to the spirit of this new piece, and I leave it to the listener to guess the reasons why.

It was composed at the request of Laurent Cuniot and the Ensemble TM+. The playing styles are more developed than usual, so sometimes the player strokes the instrument, at others it is hit, sometimes it becomes a toy and is even furtively kissed (although only the flute and clarinet). Thus the underlying development of the work, as serious and strict as can be, is totally masked by these various theatrical aspects.

Régis Campo

Apie atlikėjus | Performers

Šiuolaikinės muzikos ansamblis „Synaesthesia“, žr. p. 40.
Contemporary Music Ensemble Synaesthesia, see p. 41.

Spalio 26 d., ketvirtadienis, 19 val. | 26 October, Thursday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

CRASH Ensemble

(Airija | Ireland)

Susan Doyle (fleita | flute)

Deirdre O'Leary (klarnetas | clarinet)

Roderick O'Keeffe (trombonas | trombone)

Barry O'Halpin (elektrinė gitara | electric guitar)

Owen Gunnell (mušamieji | percussion)

Alex Petcu (fortepijonas | piano)

Larissa O'Grady (smuikas | violin)

Lisa Dowdall (altas | viola)

Kate Ellis (violončelė | cello)

Malachy Robinson (kontrabosas | double bass)

Andrew Zolinsky (fortepijonas | piano)

CRASH 20

Ed Bennett

„Accel“ ansamblui | *Accel* for ensemble (2017)

Nico Muhly

„In As Long As It Takes“ ansamblui | *In As Long As It Takes* for ensemble (2017)

Gerald Barry

„Choralas“ ansamblui | *Chorale* for ensemble (2016)

David Lang

„My Very Empty Mouth“ ansamblui | *My Very Empty Mouth* for ensemble (1999)

Ondřej Adámek

„Chamber Nôise“, duetas violončelei ir kontrabosui | *Chamber Nôise*, duo for cello and double bass (2010)

I. *Masque* – II. *Marionnette* – III. *Mantra*

Kate Moore

„Music Box“ penkiems perkusininkams | *Music Box* for five percussionists (2017)

Ann Cleare

„Fián“ ansambluiu | *Fián* for ensemble (2016–2017)

Julia Wolfe

„A Wild Furze“ ansambluiu | *A Wild Furze* for ensemble (2017)

Yann Robin

„Trio basso“ bosiniam klarnetui, violončelei ir kontrabosui | *Trio basso* for bass clarinet, cello and double bass (2016)

Donnacha Dennehy

„As An Nós“ ansambluiu | *As An Nós* for ensemble (2009)

David Lang

„Forced March“ ansambluiu | *Forced March* for amplified ensemble (2008)

Airių kompozitorius **Edas Bennetas** (g. 1975) šiuo metu gyvena Londone. Jo muzika spaudoje apibūdinama kaip „anarchiška“ („Irish Times“), „maniakiška“ („Classical Music“) ar „jaudinanti“ („Gramophone“). Aktyvūs ir energingi ritmai, kraštutinumai ir kontrastai, akustinių, elektroninių ir multi-medijos elementų derinimas – tai Bennetto briažas. Anot „The Guardian“, jo kūrybos neįmanoma klasifikuoti, tai tarsi pirmapradė muzika, skleidžianti milžinišką energiją ir kaitinanti vaizduotę. Klasikinės muzikos portale „Sinfoni Music“ Bennetto kūryba lyginama su ryškiai kibirkšiuojančiu balsu, sklindančiu iš Britų salyno. Kompozitoriaus kūrinių sąraše – opusai orkestrui, ansambliams ar solo, opera, elektroninė muzika, instaliacijos bei muzika šokui ar kino filmams. Bennetas yra ansamblio „Decibel“ meno vadovas. 2012 m. jis pelnė Philipo Leverhulme's apdovanojimą atlikimo menų srityje.

Pagal „Crash Ensemble“ informaciją

„Accel“ (2017). „Crash Ensemble“ 20-ojo gimtadienio proga norėjau parašyti tokį kūrinį, kuriame visi pagrindiniai dešimt muzikantų galėtų lygiavertiskai atskleisti. Pjesę sudaro 20 fragmentų po septynis taktus (1 fragmentas – 1 metai). Vos pastebimi muzikinės medžiagos pokyčiai įvyksta dėl skirtingos trukmės frazių persidengimo. Pagrindinė vaidmenį atlieka mušamieji, pamažu greitinantys atlikimo tempą. Ar tik man taip atrodo, ar iš tiesų metams bégant, vis greičiau bėga ir gyvenimas? Sudékingumu skiriu šią kompoziciją, „Crash Ensemble“.

Ed Bennett

Sukurta „Crash Ensemble“ užsakymu 20-mečio projektui „CrashLands“.

Irish composer **Ed Bennett** (b. 1975) currently lives and works in London. His music, which has been described in the press as "anarchic" (Irish Times), "manic" (Classical Music) and "thrilling" (Gramophone) is often characterized by its strong rhythmic energy, extreme contrasts and the combination of acoustic, electronic and multimedia elements. It was recently described in The Guardian as "unclassifiable, raw-nerve music of huge energy and imagination" and by Sinfini Music as "one of the most scintillating voices to emerge of late from the British Isles". His body of work includes large-scale orchestral works, ensemble pieces, solo works, electronic music, opera, installations and works for dance and film. He is artistic director of the ensemble Decibel and was recently awarded the Leverhulme Prize for Performing Arts.

From Crash Ensemble info

Accel (2017). For this 20th birthday commission I wanted to write something for all ten core players of the Crash Ensemble where everyone contributes in equal measure. The piece is structured in twenty very short sections of seven bars each (one for each year) and the material only changes very slightly in each one as a result of overlapping phrases of different lengths. A key feature is the percussion which gradually accelerates within the ensemble. Is it just me or do the years seem to move faster as you get older? *Accel* is dedicated to the Crash Ensemble with affection and gratitude.

Ed Bennett

Commissioned by Crash Ensemble for their 20th birthday with funding by the Arts Council of Ireland.

„Oskaro“ apdovanojimus pelnusių kino filmų garsio takelių autorius, su dainininke Björk bendradarbiaujantis amerikiečių kompozitorius **Nico Muhly** (g. 1981) savo muzikoje jungia amerikiečių minimalizmą ir anglionų bažnyčios chorinio giedojimo tradicijas. Jis rašo muziką operos teatro „Metropolitan“, „Carnegie Hall“, Šv. Pauliaus katedros užsakymu, jo kūrinių sąraše – daugiau kaip 80 koncertinių partitūrų bei opera „Marnie“. Muhly nuolatos bendradarbiauja su choreografu Benjaminu Millepied'u, kaip puikus aranžuotojas sulaukia užsakymų iš dainininko Sufjano Steveno, grupės „Antony and the Johnsons“ ir kt. Tarp jo kūrinių teatro scenai – muzika atnaujintam Brodvėjaus spektakliui „The Glass Menagerie“; minėtinis garso takeliai, pavyzdžiui, Akademijos prizą pelnusiame kino juosteje „The Reader“ (rež. Stephen Daldry). Vermonto valstijoje gimęs, šiuo metu Niujorke gyvenantis kompozitorius studijas baigė Džulijardo mokykloje, vėliau dirbo Philipo Glasso kūrinių redaktoriumi ir dirigentu. Jo muzikos pirmuosius du albumus „Speaks Volumes“ (2006) ir „Mothers Tongue“ (2008) išleido kompanija „Bedroom Community“.

Pagal nicomuhly.com

„In As Long As It Takes“ ansamblui (2017) yra vos vienos minutės trukmės kompozicija, sukurta „Crash Ensemble“ užsakymu 20-mečio projektui „CrashLands“. Pasaulinė premjera nuskambėjo Kilkienio menų festivalyje Airijoje 2017 m. rugpjūčio 17 d.

From scoring Oscar-winning films to helping out Björk, **Nico Muhly** (b. 1981) is an American composer and sought-after collaborator whose influences range from American minimalism to the Anglican choral tradition. The recipient of commissions from The Metropolitan Opera, Carnegie Hall, St. Paul's Cathedral, and others, he has written more than 80 works for the concert stage, including the opera *Marnie*.

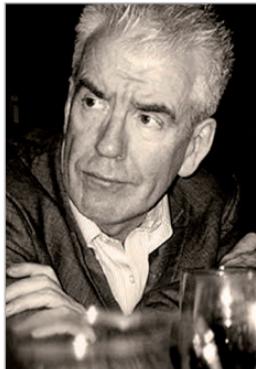
Muhly is a frequent collaborator with choreographer Benjamin Millepied and, as an arranger, has paired with Sufjan Stevens, Antony and the Johnsons and others. His work for stage and screen include music for the Broadway revival of *The Glass Menagerie* and scores for films including the Academy Awardwinning *The Reader*. Born in Vermont, Muhly studied composition at the Juilliard School before working as an editor and conductor for Philip Glass. He is part of the artist-run record label Bedroom Community, which released his first two albums, *Speaks Volumes* (2006) and *Mothertongue* (2008). He lives in New York City.

From nicomuhly.com

In As Long As It Takes for ensemble (2017) takes just one minute. It was commissioned by Crash Ensemble for their 20th birthday with funding by the Arts Council of Ireland. The world premiere was held on 17 August 2017 at the Kilkenny Art festival.

Airių kompozitorius **Geraldas Barry** (g. 1952) studijavo vadovaujamas Stockhauseno ir Kagelio. Dėmesį į savo kūrybą jis atkreipė 1979 m., parašęs radikalias instrumentines pjeses '___' ir 'Ø'. Kompozitorius parašė kūrinių, kuriuos jam užsakė BBC, Londono „Southbank Centre“, ansambliai „Orkest de Volharding“ ir Miuncheno „Musica Viva“, Londono „Sinfonietta“, Birmingemo miesto simfoninis, Šv. Pauliaus kamerinis orkestrai ir kt. Jo kamerinius opusus atlieka ansambliai „7Bridges“, Birmingemo „Contemporary Music Group“ ir kt.

Barry ypač aktyviai reiškiasi operinės kūrybos srityje. Pirmają operą „The Intelligence Park“ (1981–1988) kompozitorius paraše Šiuolaikinių menų instituto (ICA) užsakymu, jos premjera įvyko 1990 m. Almeidos festivalyje, o 2002 m. NMC išleido garso įrašą. Antroji opera „The Triumph of Beauty and Deceit“ (1991), sukurta „Channel 4 Television“ užsakymu, buvo parodyta Olboro festivalyje 2002 m., vėliau sekė pastatymai Londone ir Berlyno „Festwochen“, diriguojant Thomasui Adésui. Operos „The Bitter Tears of Petra von Kant“ (2001–2004) premjera įvyko 2005 m. Dubline, vėliau sekė pastatymai Anglijos nacionalinės operos ir Bazelio teatruse. Vienaveiksmė opera „La Plus Forte“ (2007) sukurta Prancūzijos radijo užsakymu festivaliui „Présences“. Penktąją operą „The Importance of Being Earnest“ (2009–2010) užsakė Los Andželo filharmonijos ir Londono centras „Barbican“,

jos premjera 2013 m. įvyko Lotaringijos nacionalinėje operoje Nansi mieste. 2016 m. lakpritį įvyko naujausios Barry operos „Alice's Adventures Under Ground“ koncertinė premjera, kurią pristatė Adès diriguojanas Los Andželo filharmonijos Naujosios muzikos ansamblis, pagrindinį vaidmenį atliko Barbara Hannigan.

Už penktąją operą kompozitorius pelnė Karališkosios filharmonijos sajungos apdovanojimą, 2016 m. operos garso įrašas (2014, NMC) nominuotas „Grammy“ apdovanojimui.

2015–2018 m. Barry yra Airijos nacionalinio simfoninio orkestro RTÉ pagrindinis kompozitorius. Jo muzikos garso įrašų išleido NMC, „Black Box“, „Marco Polo“, „BVHaast“ ir „Discovery“.

„**Chorale**“ (2016). Sukurta „Crash Ensemble“ užsakymu 20-mečio projektui „CrashLands“.

Pagal „Crash Ensemble“ informaciją

Irish composer **Gerald Barry** (b. 1952) studied with Stockhausen and Kagel. He came to public attention in 1979 with radical ensemble works “—” and Ø.

Barry has received a number of commissions by the BBC, the Orkest de Volharding, Musica Viva (Munich), City of Birmingham Symphony Orchestra, Southbank Centre London, London Sinfonietta, St. Paul Chamber Orchestra and others. He has written several ensemble works for Birmingham Contemporary Music Group, Ensemble 7Bridges. Barry's first opera *The Intelligence Park* (1981–1988), released as a recording on NMC in 2002, was commissioned by the ICA and first performed at the 1990 Almeida Festival. A second opera, *The Triumph of Beauty and Deceit* (1991), written for Channel 4 Television, opened the 2002 Aldeburgh Festival, followed by performances in London and the Berliner Festwochen conducted by Thomas Adés. *The Bitter Tears of Petra von Kant* (2001–2004) was premiered in 2005 in Dublin with subsequent performances at English National Opera in 2005 and Theatre Basel in 2008. *La Plus Forte* (2007), a one-act opera, was commissioned by Radio France for the 2007 Festival Présences. The fifth opera, *The Importance of Being Earnest* (2009–2010), was jointly commissioned by the LA Philharmonic and the Barbican in London, and received its world premiere staging at Opéra national de Lorraine – Nancy in 2013. His most recent opera *Alice's Adventures Under Ground* was premiered in concert in November 2016 with Adès conducting the LA Phil New Music Group and Barbara Hannigan in the title role.

Barry's *Earnest* received a 2013 RPS Award for Large-Scale Composition. The recording, released on NMC in 2014, was nominated for a 2016 Grammy Award. He is currently composer-in-residence with the RTÉ Orchestras (2015–2018). His music has been recorded on NMC, Black Box, Marco Polo, BVHaast and Discovery.

Chorale (2016). Commissioned by Crash Ensemble for their 20th birthday with funding by the Arts Council of Ireland.

From Crash Ensemble info

David Lang, žr. p. 6.

„Forced March“ ansambliu (2008). Kartą parašiau melodiją, kuri man be galio patiko. Amžinai tėsiama, niekada tiksliai nesikartojanti, neturinti tarpinių kadencijų, neverčianti gilintis į jos formą, iš kur ji atsirado ar kurlink veda. Tuomet paklausiau savęs – kas nutiktų, jei šią netaisyklingą, laisvai tekančią melodiją sujungtume su įprastais, atpažįstamais muzikos kalbos elementais? Kaip keistųsi kūrinio charakteris? Pavyzdžiui, kaip mes atpažintume maršo elementus (kaip antai ritmas) dar iki tol, kol melodija akivaizdžiai peraugs į tradicinį maršą? Norėdamas tai išsiaiškinti, parašiau šį kūrinį.

„Forced March“ dedikuojamas kompozitorui Donnachai Dennehy, kuris po Samuelio Becketto yra antrasis mano bičiulis iš Airijos. Kūrinys parašytas sustiprintiems instrumentams: fleitai, bosiniam klarnetui, trombonui, fortepijonui, mušamiesiems, elektrinei gitarai, smuikui, altui, violončelei ir kontrabosui.

Sukurta „Crash Ensemble“ užsakymu, premjera įvyko 2008 m. birželio 10 d. Dubline, diriguojant Alanui Piersonui.

„My Very Empty Mouth“ ansambliu (1999). Frazė „my very empty mouth“ (pažodžiui – „mano ištuštėjusi burna“) yra dalis ilgesnio sakinio, kurį vaikystėje kartodavau, mokydamasis iš eilės vardyt i planetas: Merkurijus, Venera, Žemė, Marsas ir t. t. Šiandien viso sakinio nebepamenu, tad ir likusi Saulės sistemos dalis pasimetė.

Kūrinys instrumentuotas fleitai, bosiniam klarnetui, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei. Sukurta ansamblio „Alternance“ užsakymu, premjera nuskambėjo 2000 m. gegužę Strasbūre.

Pagal davidlangmusic.com

David Lang, see p. 8.

Forced March for amplified ensemble (2008). I wrote a melody that I really liked. It seemed to go on forever, never repeating exactly, never locating in a particular place, never giving away too much about its shape, or where it came from, or where it was going. Then I started asking myself – what would happen to this irregular, free flowing tune if it was superimposed over other more regular elements? How much regularity would have to be added before the piece changed its character entirely? How much of a march rhythm, for example, would have to be added before the perception of the piece changed from odd melody to ordinary march? I wrote this piece to find out. *Forced March* is dedicated to Donnacha Dennehy, after Samuel Beckett my closest friend in Ireland. Commissioned by the Crash Ensemble, who was the first performer on 10 June 2008 in Dublin, with conductor Alan Pierson.

The ensemble consists of amplified instruments: flute, bass clarinet, trombone, piano, percussion, electric guitar, violin, viola, cello and doublebass.

My Very Empty Mouth for ensemble (1999). The phrase “my very empty mouth” is part of a sentence I was taught to help remember the order of the planets: Mercury, Venus, Earth, Mars, etc. Now I no longer remember the whole sentence, and the rest of the solar system has been lost.

Commissioned by Ensemble Alternance and premiered on May 2000 in Strasbourg.

The instrumentation consists of flute, bass clarinet, piano, violin, viola and cello.

Pagal davidlangmusic.com

Ondřej Adámek, žr. p. 44.

Dueto violončelei ir kontrabosui „**Chamber Nôise**“ (2010) idėja kilo 2007 m. reziduojant Kujoyama viloje Kiote, kur turėjau galimybę mégautis Japonijos balsų įvairove, lankydamas no ar bunraku lėlių teatruose bei budistų ir šintoistų šventyklose.

Pirmą dalį („Kauké“) inspiravo no teatro pagrindinio aktoriaus su kauke (*shite*) lėtas giedojimas bei choro atsakymai ir bügnų dūžiai. Tempas palaipsniui greitėja ir daina peraugą į šokį.

Antra dalis („Lélé“) siejama su bunraku lėlių teatru. Pradžioje skamba šaižus ir aštrūs *shamisen* garsai (bunraku pasakotojui akompanuojantis styginis instrumentas), lydimi prislopintos atlikėjo aimanos. Po to pasigirsta laisvai interpretuojamas bunraku pasa-kotojo balsas. Jam bedainuojuant, verkiant, kükčiojant ar kvatojant lélés įgauna įvairius pavidalus – drovios moters, samurajų kūmutės, kretančio senolio ar koketės. Įsivaizduojamų veikėjų pokalbiai peraugą į groteskiškas grumtynes.

Trečią dalį („Mantra“) įkvėpė budistų vienuolių rečituojamų sutrų skambesys. Muzikoje girdėti ankstesnių dalių fragmentai, pulsacija po truputį greitėja, muzikantai deklamuoją ištraukas iš „Širdies sutros“.

Ondřej Adámek, see p. 45.

Chamber Nôise, duo for cello and double bass (2010) was designed during my five-month stay in Kyoto at the Villa Kujoyama in 2007. I had the opportunity to listen to different Japanese voices, including performances of Noh theater, Bunraku puppet theater and various Buddhist and Shintoist rituals.

The first part (*Mask*) is inspired by a very slow chanting of the chief actor with mask (*shite*) of the Noh, as well as by the responses of the chorus and strikes of the drummers. Gradually the tempo accelerates and the song turns into a dance.

The second part (*Puppet*) is inspired by the violent attacks of the *shamisen* (string instrument that accompanies the narrator of the Bunraku) and an almost inaudible inner cry of the *shamisen* player. Then follows a free transcription of the voice of the narrator of Bunraku. While singing, crying, laughing and sobbing, he gives to the puppets the character of a timid woman, a samurai gossip, a trembling old man, a coquettish woman... Dialogues between the imaginary characters lead to a grotesque fight.

The third part (*Mantra*) is inspired by the repetitive recitation of sutras by the Buddhist monks. The music incorporates some figures from the preceding parts, the pulsation accelerates continuously. The musicians recite excerpts from the Heart Sūtra.

Ondřej Adámek

Australų muzikė ir kompozitorė **Kate Moore** (g. 1979) šiuo metu gyvena Olandijoje. Šiais metais už kūrinjį „The Dam“ (2015) ji pelnė bene svarbiausių šalies apdovanojimų muzikos kūrėjams – olandų kompozitoriaus Matthijso Vermeuleno vardo premiją. 2015 m. Moore buvo Kanberos tarptautinio muzikos festivalio Australijoje reziduojanti kompozitorė. Būtent festivalio ir jo mecenatės Betty Beaver užsakymu ji parašė pjesę „The Dam“, kurios premjera nuskambėjo renginio pradžios koncerte.

Moore bendradarbiauja su įvairiais kolektyvais – tai kamerinis orkestras „ASKO |

Schönberg", ansambliai „Bang on a Can All-Stars", „Icebreaker". Jos kūriniai skambėjo tokiose koncertų salėse kaip „Concertgebouw", „Carnegie Hall" ir Sidnéjaus opeiros teatras bei festivaliuose Olandijoje, Tarptautinėse muzikos dienose (ISCM, 2010) bei MATA (2009). Tarp naujausių kūrinių – oratorija „Sacred Environment" (2016, kartu su vaizdo menininku Rubenu van Leeru), kurios premjerą Olandijos radijo filharmonijos orkestras, choras ir solistai atliko Amsterdamo „Concertgebouw" viename iš Olandijos festivalio „Proms" koncertų. Moore studijavo Australijos nacionalinio universiteto Muzikos mokykloje ir Sidnéjaus konservatorijoje. Neseniai kompozitorė pelnė autorinių teisių asociacijos Australijoje (APRA AMCOS) Muzikos fondo stipendiją tyrimams. Jos kūrinių įgrota kompaktinėse plokštélése, o albumas „Dances and Canons" (2014, „ECM Records") buvo nominuotas „Grammy" ir „Eddison" apdovanojimams.

Pagal katemoore.org

„**Music Box**“ penkiems perkusininkams (2017) sukurta „Crash Ensemble“ užsakymu 20-mečio projektui „CrashLands“.

Kate Moore (b. 1979) is an Australian musician and composer of new music based in the Netherlands. In 2017 she was the recipient of the Matthijs Vermeulen Prize, the most prestigious Dutch prize for composers, for her work *The Dam*. She appeared as composer-in-residence at the 2015 Canberra International Music Festival. *The Dam* was commissioned by the Festival with the assistance of long-time supporter Betty Beaver, and given its premiere at the Opening Gala of the 2015 Festival. Active on the international scene, Moore has had works performed by acclaimed ensembles including ASKO | Schönberg, the Bang on a Can All-Stars and the Icebreaker Ensemble and is featured in venues including the Concertgebouw, Carnegie Hall and the Sydney Opera House and at major festivals including The Holland Festival, ISCM World Music Days 2010 and MATA 2009. Her major work, oratorio *Sacred Environment* (2016, together with the visual artist Ruben van Leer) was premiered by The Netherlands Radio Philharmonic Orchestra and choir with soloists during the Holland Festival Proms at the Concertgebouw. Moore is an alumna of the ANU School of Music and the Sydney Conservatorium. She has recently been awarded an APRA AMCOS Art Music Fund commission to continue her research. Her works have been released on major labels including Grammy and Eddison nominated album *Dances and Canons*, released on ECM New Series.

From katemoore.org

Music Box for five percussionists (2017) commissioned by Crash Ensemble for their 20th birthday with funding by the Arts Council of Ireland.

Airių kompozitorė **Ann Cleare** (g. 1983) rašo operas, muziką įvairiomis sudėtimis, hibridiniams instrumentams ir neįprastoms garsų erdvėms. Jos kūriniuose tyrinėjama statiska garso prigimtis, atskleidžiami tembro, faktūros, skambesio spalvos ir formos kraštutinumai, būdingos psichologizuotos ir kūniškos garsų erdvės. Tai skatina klausytojų susimąstyti apie gyvenimo painumą, poetiškai pažvelgti į komunikacijos, transformacijos ar percepčijos reiškinius.

Kompozitorė bendradarbiauja su ryškiausiais dabarties muzikantais, jai kūrinius užsako BBC, NPR, ORF, RTÉ, SWR, WDR. Cleare muzika skambėjo tokiuose festivaliuose kaip „Gaudeamus“, „Wittenertage für Neue Kammermusik“, „Bludenzer Tage zeitgemäßer Musik“ elektroninės muzikos festivalis IMATRONIC, MATA, „Taschenopernfestival“ ir kt. Tarp pastarųjų metų sumanymp – eksperimentiniai projektais, kuriuose garsas eksponuojamas ir skambančioje, ir vizualioje dimensijoje (pavyzdžiui, „Eyam i-v“, 2014; „Rinn“, 2014–2016), kamerinės pjesės su erdvine choreografija („I Should Live in Wires for Leaving You Behind“, 2014; „Anchor Me to the Land“, 2014; „On Magnetic Fields“, 2011–2012), naujų muzikos instrumentų panaudojimas („Eöl“, 2014–2015), daugiasluoksnis teatras variniams pučiamiesiems, vokaliniam ansamblui ir vaizdiniam („Surface Stations“, 2016–2017).

Šiuo metu Cleare rašo muziką ansambliams „Ekmeles“, „Crash Ensemble“, trombonininkui Williamui Langui, planuojančiam trimitinkui Callumui G'Froererui skirtos naujos kompozicijos pristatymas Australijoje ir kt.

Ann Cleare studijavo Korko universiteto kolegijoje ir IRCAM Paryžiuje, Harvardo universitete apgynė mokslo daktaro laipsnį; yra Jorko universiteto kompozicijos docentė.

Pagal annclearecomposer.com

„**Fián**“ ansamblui (2016–2017). *Fián* iš airių kalbos verčiama kaip „laukinis“, „audringas“, „nekantrus“ (Ann Cleare).

Kūrinj atlieka smuikas, altas, violončelė, elektrinė gitara ir elektrinė bositė gitara. Sukurta „Crash Ensemble“ užsakymu 20-mečio projektui „CrashLands“.

Irish composer **Ann Cleare** (b. 1983) works in the areas of concert music, opera, extended sonic environments, and hybrid instrumental design. Her work explores the static and sculptural nature of sound, probing the extremities of timbre, texture, colour, and form. She creates highly psychological and corporeal sonic spaces that encourage a listener to contemplate the complexity of the lives we exist within, exploring poetries of communication, transformation, and perception.

Cleare has worked with some of the most progressive musicians of our time. Her work has been commissioned and presented by major broadcasters such as the BBC, NPR, ORF, RTÉ, SWR, WDR for festivals such as Gaudeamus Week, Wittenertage für Neue Kammermusik, International Music Institute Darmstadt, Bludenzer Tage zeitgemäßer Musik, IMATRONIC Festival of Electronic Music, MATA, and Taschenopernfestival.

Recent projects have focused on creating experiential environments where sound is

given a visual as well as sonic dimension (such works include *eyam i-v*, 2014; and *rinn*, 2014–2016), spatially choreographed chamber pieces (such as *I should live in wires for leaving you behind*, 2014; *anchor me to the land*, 2014; and *on magnetic fields*, 2011–2012), a newly-designed instrument that a musician simultaneously wears and plays in *eöl* (2014–2015), a multi-layered theatre involving the staging of extended brass instruments, vocal ensemble, and visuals (*surface stations*, 2016–2017). Current and future projects include new works for Crash Ensemble, Ekmeles and solo trombonist William Lang, an Australian tour of a new sculptural trumpet piece for Calum G’Froerer, etc.

Cleare studied at the University College Cork, IRCAM, and holds a PhD from Harvard University. She is an associate lecturer in composition at the University of York in England.

From annclearecomposer.com

Fián for ensemble (2016–2017). *Fián* translates from Irish as wild, tempestuous, and intensely eager. (Ann Cleare)

The piece is composed for violin, viola, cello, electric guitar and electric bass guitar. Commissioned by Crash Ensemble for their 20th birthday with funding by the Arts Council of Ireland.

Julia'os Wolfe (g. 1958) muziką įkvepia ir klasikiniai žanrai, ir fokloras bei rokas, tarp kurių ribas kompozitorė griauna šiuolaikiškai ir kartu jautriai juos interpretuodama. Wolfe yra legendinio Niujorko ansamblio „Bang on a Can“ viena įkūrėjų ir meno vadovų. 2016 m. ji tapo MacArthuro premijos, vadinamosios „genijaus stipendijos“ laureatė. Už koncertinę oratorią „Anthracite Fields“ (2014), kurioje panaudotos kalbos, pasakojimų nuotrupos bei interviu su Pensilvanijos antracito akmens anglies kasyklose išgyvenusiais žmonėmis, kompozitorė pelnė prestižinę Pulitzerio premiją. Tarp kitų kompozicijų – „Steel Hammer“ (2009) ansambliu „Bang on a Can All-Stars“ ir dainininkams, kuri plačiai atliekama išplėsta teatrine versija (režisierė Anne Bogart ir Saratogos tarptautinio teatro trupė). Wolfe's koncertas „riSE and fLY“ (2012), kurį įkvėpė gatvėse muzikuojančių perkusininkų garsai, buvo sukurtas BBC užsakymu. Niujorko filharmonija neseniai paskelbė šiai kompozitorei užsakiusi naują kūrinį orkestriui ir moterų chorui, kurio premjera numatomą 2018 m. rudenį.

Wolfe daugiausia rašo muziką styginiams, nuo sudėties kvartetui iki orkestro. Jos styginių kvartetus dienraštis „The New Yorker“ apibūdina kaip intensyvios ir veržlios roko estetikos bei minimalistinės ramybės junginį; keturi muzikos instrumentai skamba tarytum milžiniška gitara, o psychodelinės proto būsenos veda link įtužio ir ekstazės kupinų viršunių.

Kompozitorė bendradarbiauja su įvairiais menininkais – tai aktorė Anna Deavere Smith, choreografė Susan Marshall, dizaineriai Jeffas Suggas ir Jimsas Findlay, režisierius François Girard'as ir kt. Jos muzika atliekama visame pasaulyje (Sidnėjaus olimpių menų festivalis, LG menų centras Pietų Korėjoje, „Settembre Musica“ Italijoje,

„Théâtre de la Ville“ Prancūzijoje, Bruklino muzikos akademija, Linkolno centras, „Carnegie Hall“). Wolfe's kūrinių garso įrašų išleido kompanijos „Cantaloupe“, „Teldec“, „Point/Universal“, „Sony Classical“ ir „Argo/Decca“.

Nuo 2009 m. Wolfe dėsto Niujorko universiteto Steinhardt mokyklos Kompozicijos fakultete.

Pagal juliawolfemusic.com

„A Wild Furze“ (2017) sukurta „Crash Ensemble“ užsakymu 20-mečio projektui „CrashLands“.

Julia Wolfe's (b. 1958) music draws inspiration from folk, classical, and rock genres, bringing a modern sensibility to each while simultaneously tearing down the walls between them. She is co-founder and co-artistic director of New York's legendary music collective Bang on a Can and a 2016 MacArthur Fellow.

Her Pulitzer-winning concert-length oratorio, *Anthracite Fields* (2014) for chorus and instruments, draws on oral histories, interviews, speeches, and more to honor the people who persevered and endured in the Pennsylvania Anthracite Coal Region. Other major projects include *Steel Hammer* (2009) for the Bang on a Can All-Stars and singers, currently touring in an expanded theatrical form with director Anne Bogart and her SITI Company. Wolfe's body concerto *riSE and fLY* (2012), commissioned by the BBC, features street percussion. The New York Philharmonic recently announced her new evening-length commission for orchestra and women's chorus that will premiere in the fall of 2018.

Wolfe has written a major body of work for strings, from quartets to full orchestra. Her quartets, as described by The New Yorker, "combine the violent forward drive of rock music with an aura of minimalist serenity [using] the four instruments as a big guitar, whipping psychedelic states of mind into frenzied and ecstatic climaxes".

She has collaborated with theatre artist Anna Deavere Smith, choreographer Susan Marshall, designers Jeff Sugg and Jim Findlay, and director François Girard, among others. Her music has been heard at venues throughout the world, including the Sydney Olympic Arts Festival, LG Arts Center (South Korea), Settembre Musica, Théâtre de la Ville, Brooklyn Academy of Music, Lincoln Center, and Carnegie Hall, and has been recorded on the Cantaloupe Music, Teldec, Point/Universal, Sony Classical, and Argo/Decca labels. In 2009, Wolfe joined the NYU Steinhardt School's composition faculty.

Pagal juliawolfemusic.com

A Wild Furze (2017) commissioned by Crash Ensemble for their 20th birthday with funding by the Arts Council of Ireland.

Yann Robin, žr. p. 10.

„Trio basso“ bosiniam klarnetui, violončeli ir kontrabosui (2016). Sukurta ansamblio „Accroche Note“ užsakymu; ansamblis šį trio pirmą kartą atliko Venecijos bienalėje 2016 m. spalio 12 d.

Yann Robin, see p. 11.

Trio basso for bass clarinet, cello and doublebass (2016). Commissioned and premiered by Ensemble Accroche Note on 12 October 2016 in the Venice Biennale.

Donnacha's Dennehy (g. 1970) muzika skamba įvairiuose festivaliuose ir koncertų salėse visame pasaulyje, 2012 m. autorinis šio kompozitoriaus koncertas pradėjo Hadersfildo šiuolaikinės muzikos festivalyje. Jam kūrinius užsako įvairūs atlikėjai ir kolektyvai – Dawn Upshaw, „Kronos“, „Alarm Will Sound“, „Third Coast Percussion“, „Icebreaker“, „Doric String Quartet“, „Contact“, „Lucilin“, „Bang on a Can“, „Orkest de Ereprijs“, trio „Fidelio“, Hagos perkusinių grupė, San Fransisko „Contemporary Music Players“, RTÉ nacionalinis ir BBC Ulsterio simfoniniai, Šv. Pauliaus kamerinis orkestrai. Dennehy bendarabarbiauja su rašytojais Colmu Tóibínui („The Dark Places“ ansambliu ir solistui/ams) ir Enda Walshu (operos „The Last Hotel“ ir „The Second Violinist“), choreografais Yoshiko Chuma ir Shobana Jeyasingh, vaizdo menininku Johnu Gerrardu. 2010 m. jo kūrinys orkestriui „Crane“ buvo pristatytas Tarptautinėje kompozitorų tribūnoje.

Po studijų Iliniojaus universitete JAV, IRCAM Paryžiuje ir Olandijoje 1997 m. Dennehy grįžo į Airiją ir subūrė „Crash Ensemble“. 2011 m. ansamblis ir dainininkai Dawn Upshaw bei larla Ó Lionáirdas įrašė jo muzikos albumą „Grá agus Bás“ („Nonesuch Records“). 2014 m. kompanija „RTE Lyric FM“ išleido autorinę Dennehy kūrinių orkestrui plokštelię. Jo įrašus taip pat leidžia kompanijos „NMC Records“ ir „Cantaloupe“. Dennehy buvo Švč. Trejybės kolegijos Dubline dėstytojas, 2012 m. jis paskirtas Prinstono universiteto moksliiniu darbuotoju. 2013–2014 m. buvo Texaso simfoninio orkestro „Fort Worth“ reziduojantis kompozitorius, nuo 2014 m. dirba Prinstono universiteto Muzikos fakultete.

Dennehy ir Walsho naujos operos „The Last Hotel“ pastatymai Edinburgo festivalyje 2015 m. sulaukė ypatingo kritikų įvertinimo. Tarp naujausių kūrinių – „Surface Tension“, kurį atliko mušamujų ansamblis „Third Coast“, bei Londono „Wigmore Hall“ ir Niurjoko „Carnegie Hall“ užsakymu styginių kvartetu „Doric“ sukurtos kompozicijos „The Weather of it“ premjera (abu kūriniai 2016 m.). 2017 m. vasarą įvyko operos „The Second Violinist“ premjera.

Pagal www.donnachadennehy.com

„**As An Nós**“ ansamblui (2009). Frazė *as an nós* senaja goidelų kalba gali būti verčiama į „keisti tradiciją“. Kūrinys paremtas nuolatiniu tos pačios medžiagos kartojimu. Minimalistinio stiliaus pjesėje gretinami ir sintezuojami tradiciniai ir šiuolaikiniai muzikos kalbos elementai.

Sukurta San Fransisko ansamblio „Contemporary Music Players“ užsakymu, parėmus Airijos menų tarybai. Kūrinys instrumentuotas fleitai, klarnetui, gitarai, mušamiesiems, fortepijonui, smuikui, altui ir violončelei.

Donnacha Dennehy (b. 1970) has had work featured in festivals and venues around the world, the Huddersfield Contemporary Music Festival in the UK opened its 2012 festival with a portrait concert devoted to Dennehy's music. Dennehy has received commissions from Dawn Upshaw, the Kronos Quartet, Alarm Will Sound, Third Coast

Percussion, Icebreaker, the Doric String Quartet, Contact, Lucilin, Bang on a Can, Orkeст de Ereprijs Netherlands, Fidelio Trio, Percussion Group of the Hague, RTÉ National Symphony Orchestra, the St. Paul Chamber Orchestra, BBC Ulster Orchestra and the San Francisco Contemporary Music Players among others. Collaborations include pieces with the writers Colm Tóibín (*The Dark Places*) and Enda Walsh (including the opera *The Last Hotel*, and a forthcoming opera *The Second Violinist*), the choreographers Yoshiko Chuma and Shobana Jeyasingh, and the visual artist John Gerrard. In 2010 his orchestral piece *Crane* was “recommended” by the International Rostrum of Composers.

Returning to Ireland after studies abroad in the USA, France and Holland, Dennehy founded Crash Ensemble in 1997. Alongside the singers Dawn Upshaw and Iarla O’Lionáird, Crash Ensemble features on the 2011 Nonesuch release of Dennehy’s music, entitled *Grá agus Bás*. In October 2014, RTE Lyric FM released a portrait CD of Dennehy’s orchestral music. Other releases include a number by NMC Records and Cantaloupe. Previously a tenured lecturer at Trinity College Dublin, Donnacha was appointed a Global Scholar at Princeton University in the Autumn of 2012. He was also appointed composer-in-residence for the Fort Worth Symphony Orchestra in Texas (2013–2014). He joined the music faculty at Princeton University in 2014.

Dennehy’s recent opera *The Last Hotel* (2015), with a libretto by Enda Walsh, was met with critical acclaim in the UK when it premiered at the Edinburgh International Festival in August 2015. Other recent pieces include *Surface Tension* premiered by Third Coast Percussion in February 2016, and *The Weather of It* for the Doric Quartet co-commissioned from the Wigmore Hall and Carnegie Hall, premiered at the Wigmore Hall in July 2016. A new opera, *The Second Violinist*, was premiered in summer 2017.

From www.donnachadennehy.com

As An Nós for ensemble (2009). The Gaelic term *as an nós* means the alter of tradition. According to the composer, “the idea in this piece is its sustaining material the whole time”. The piece reflects the composing manner typical for Dennehy – the minimalistic approach as well as a mix of traditional and contemporary music languages at once. Commissioned by San Francisco Contemporary Music Players (with funding by the Arts Council of Ireland). Instrumentation for flute, clarinet, guitar, percussion, piano, violin, viola and cello.

Apie atlikėjus | Performers

„Crash Ensemble“ – tai pagrindinis naujosios muzikos kolektyvas Airijoje. Jame grojantys aukščiausio lygio muzikantai atlieka pačią drąsiausių ir novatoriškiausių muziką. Ansamblį 1997 m. subūrė kompozitorius Donnacha Dennehy. Šiam kolektyvui kūrinių parašė ne vienas garsus nūdienos autorius – tai Davidas Langas, Terry Riley, Michaelas Gordonas, Louisas Andriessenas, Arnoldas Dreyblattas, Kevinas Volansas, Glennas Branca, Nico Muhly ir Geraldas Barry. „Crash Ensemble“ surengė pasirdymų su įvairiausiais muzikos pasaulio astovais – tai airių dainininkas, kompozitorius, aktorius ir dailininkas Gavinas Friday, dainininkės Dawn Upshaw, Julie Feeney ir Lisa Hannigan, airių grupės „The Gloaming“ dainininkas ir produiseris Čarla Ó Lionáirdas, amerikiečių roko grupės „The National“ gitaristas ir kompozitorius Bryce Dessneris, multiinstrumentininkas Richardas Reed Parry iš kanadiečių roko grupės „Arcade Fire“, amerikiečių liaudies menininkas Samas Amidonas bei „folktronica“ garso specialistė Beth Orton.

Ansamblio garso įrašus leidžia kompanijos NMC, „Cantaloupe“, „Nonesuch“ ir „Bedroom Community“.

Greta pasiromygm Gimtojoje Airijoje „Crash Ensemble“ nuolatos koncertuoja visame pasaulyje. Tarp pastarųjų metų pasiromygm minėtini koncertai Edinburgo festivalyje, Karališkojoje operoje ir „Barbican“ centre Londone, Niujorko „Carnegie Hall“, Vašingtono J. F. Kennedy atlikimo menų centre, Virdžinijos politechnikos institute, festivalyje „Gaida“. Organizatorių kvietimu kolektyvas buvo Hadersfildo festivalio bei Prinstono universiteto renginių reziduojantis ansamblis.

Šio kolektyvo muzikantus bene taikliausiai apibūdina trys žodžiai: drąsus, novatoriški, ambicingi.

Aktyviai koncertuojančio ansamblio veikloje tarp paskutinių penkerių metų minėtini šie svarbiausi įvykiai: šiemet įgyvendinamas grandiozinis 20-mečio projektas „CrashLands“, kurio metu net 20-iai šiuolaikinių Airijos ir kitų šalių kompozitorių

užsakyti nauji kūriniai; pasirodymas festivalyje „Airwaves“ Islandijoje (2016); dalyvavimas Dennehy ir Walsho naujos operos „The Last Hotel“ pastatymuose Edinburgo festivalyje, Dublino teatrų festivalyje ir Londono karališkojoje operoje (2015); dalyvavimas jubiliejiniuose kompanijos „Nonesuch“ 50-mečio renginiuose Londono „Barbican“ centre (2014); koncertinės gastrolės JAV („Carnegie Hall“, J. F. Kennedy atlikimo menų centre bei Prinstonio universitete) bei dalyvavimas statant naują Geraldo Barry operą „The Importance of Being Earnest“ Derio, Belfasto, Korko ir Dublino teatruose (2013); dalyvavimas reziduojančio ansamblio teisėmis prestižiniame Hadersfildo šiuolaikinės muzikos festivalyje (2012).

www.crashensemble.com

Crash Ensemble is Ireland's leading new music ensemble; a group of world-class musicians who play the most adventurous, ground-breaking music of today.

“Crash Ensemble, an Irish new-music collective with international cachet and considerable chops.” (The Washington Post)

Founded in 1997 by composer Donnacha Dennehy, some of the most distinctive living composers have written for the group, including Terry Riley, David Lang, Michael Gordon, Louis Andriessen, Arnold Dreyblatt, Kevin Volans, Glenn Branca, Nico Muhly and Gerald Barry. Many well-known artists from diverse musical backgrounds have performed with the ensemble; Gavin Friday, Dawn Upshaw, Julie Feeney, Lisa Hannigan, Íarla Ó Lionáird (The Gloaming), Bryce Dessner (The National), Richard Reed Parry (Arcade Fire), Sam Amidon and Beth Orton.

Crash have recordings on NMC, Cantaloupe, Nonesuch and the Bedroom Community labels.

As well as performing throughout Ireland, Crash regularly perform internationally, with appearances in the last few years at the Edinburgh International Festival, The Royal Opera House and The Barbican (London), Carnegie Hall (NYC), The John F. Kennedy Center for the Performing Arts (Washington DC), Virginia Tech (Virginia), Gaida Festival (Lithuania) and residencies at The Huddersfield Contemporary Music festival (UK) and Princeton University (NJ).

Crash Ensemble are adventurous, innovative and ambitious.

Among the recent highlights: an ambitious project CrashLands (2017, crashlands.ie); participation at the Airwaves Festival in Iceland (2016); a new opera *The Last Hotel* by Donnacha Dennehy and Enda Walsh at the Edinburgh International Festival, Dublin Theatre Festival and Royal Opera House (2015); performances at Nonesuch record's 50th anniversary at the Barbican (2014); US Tour at the Carnegie Hall, The John F. Kennedy Center for the Performing Arts and Princeton University as well as the participation in opera *The Importance of Being Earnest* by Gerald Barry in Derry, Belfast, Cork and Dublin (2013); and ensemble-in-residence at the Huddersfield Contemporary Music festival (2012).

www.crashensemble.com

Pastatymų vadybininkas | Production Manager: Adrian Hart

Vadyba | Management: Kate Ellis (meno vadovė | artistic director), Donnacha Dennehy (meno patarėjas | artistic partner), Neva Elliott McGinley (vadovė | CEO), Jonathan Pearson (koncertų vadybininkas | concerts manager)

Ansamblio dalyvavimą festivalyje „Gaida“ remia organizacija „Airijos kultūra“ | Crash Ensemble at GAIDA is supported by Culture Ireland.

Ansamblį remia Airijos menų taryba, Dublino miesto taryba, A. Coplando muzikos fondas | Crash Ensemble are supported by The Arts Council of Ireland, Dublin City Council, and The Aaron Copland Fund for Music.

Spalio 27 d., penktadienis, 19 val. | 27 October, Friday, 7 PM

Vilniaus kongresų rūmai | Vilnius Congress Concert Hall

LIETUVOS VALSTYBINIS SIMFONINIS ORKESTRAS | LITHUANIAN STATE SYMPHONY ORCHESTRA

Solistai | Soloists:

Daumantas Kirilauskas (fortepijonas | piano)

Juozas Milašius (gitara | guitar)

Arvydas Kazlauskas (saksofonas | saxophone)

Dirigentas | Conductor **Jurjen Hempel** (Olandija | The Netherlands)

David Lang

„Mountain“ simfoniniam orkestrui | *Mountain* for symphony orchestra (2014)

Yannis Kyriakides

„Nerve“ orkestrui ir video | *Nerve* for orchestra and video (2012)

Yannis Kyriakides

„Tinkling“ fortepijonui ir orkestrui | *Tinkling* for piano and orchestra (1999/2014)

Algirdas Martinaitis

„Mitų griovėjas“ elektrinei gitarai ir orkestrui | *MythBuster* for electric guitar and orchestra (2017 premjera | premiere)*

Justė Janulytė

„Vandens spalva“ saksofonui ir orkestrui | *The Colour of Water* for saxophone and orchestra

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

David Lang, žr. p. 6.

„**Mountain**“ simfoniniam orkestrui (2014). Niekada nebuvau gamtos žmogus. Vienas maloniusių prisiminimų apie gamtą susijęs su mano mažais vaikais – kartą Vermonte su žmona ir vaikais išsinuomavome nedidelį vasarnamį. Kuklus namelis turėjo miegamajį su balkonu į kalnus. Šiame balkone sédėdavau ištisas valandas. Buva pakankamai toli, kad įžvelgčiau kalno detales, atskirčiau medžius ir uolas ar norėdamas ten nukakti išsipurvinti kojas. Didžiausią įspūdį darė šio reginio stabilumas. Nepajudinamas, gražus, nutolęs, įspūdingas ir nepavaldus laikui reginys. Tokį aš jį mačiau kiekvieną kartą.

Žinia, skirtingiems dalykams lemta egzistuoti nevienodą laiką. Mes, žmonės, gyvename neilgai, todėl mūsų patirtis ir dėmesys, o taip pat ir muzika, fiksuoja įvykius, greitai skriejančius pro šalį. Tačiau kalnai taip greitai nesikeičia. Jų gyvenimas tolygus amžinybei. Galbūt vertėtų kartais ir mums susimąstyti apie amžinybę ir pastovumą.

Pagal davidlangmusic.com

David Lang, see p. 8.

Mountain for orchestra (2014). I have never been much of a nature guy. Probably my favorite nature experience happened when our kids were young, when my wife and I rented a summer cottage in Vermont. It was a very modest place but there was a little balcony off the bedroom that looked right out on a mountain, and I would sit there for hours, staring at the view. I wasn't close enough to see any detail, or to differentiate among the plants or rocks or features, or to get my feet dirty. (This is really about as close to nature as I ever want to get...) What impressed me so much about the view was how unchanging it was. It was rugged and beautiful and far away and imposing and timeless, and it was that way every time I looked at it. Its dependability seemed to be a big part of its strength.

Of course, time is different for different things. Our lives don't last very long, so our experiences and our attentions – and our music – tend to fill up with things that pass through us or by us very quickly. Mountains, on the other hand, don't change too fast. Their lives seem eternal to us. Maybe it's useful for us occasionally to contemplate the eternal.

From davidlangmusic.com

Yannis Kyriakides, žr. p. 13.

„**Nerve**“ orkestrui ir video (2012) – tai muzikos kūrinys apie scenos baimę. Ekrane rodomas tekstas – tai pianisto pasakojimas apie jausmą, patirtą pirmą kartą einant į sceną skambinti koncertą fortepijonui. Kūrinys paremtas Rachmaninovo Antrojo fortepijoninio koncerto įžanginiaisiais aštuoniais taktais.

„Nerve“ buvo sukurtas dirigento Jurjeno Hempelo ir Olandų jaunimo orkestro užsakymu jų 2012 m. vasaro gastrolėms.

„**Tinkling**“ fortepijonui ir orkestrui (1999/2014) yra 1999 m. ansambliu MAE sukurtos pjesės aranžuotė. Kūrinio paantraštė taikliai apibūdina vieną iš šios muzikos inspiracijų – „Laiko stūmimas ir suėmimas oro uosto laukiamajame“ („Or killing time in an airport lounge (and being arrested)“). Tai muzikinė fantazija pagal Theloniuso Monk'o frazę iš jo kūrinio „Trinkle Tinkle“, o kūrinio idėjai pasitarnavo dokumentinio filmo „Straight No

Chaser" scena, kurioje rodomas vietoje nenustygstantis Monkas. Tai istorija apie tai, kaip kartą Monkas blaškėsi po Bostono oro uostą, jį suėmusi policija pristatė į Graftono ligoninę, kur džiazo atlikėjas buvo stebimas visą savaitę. Vėliau Monkas mėgdavo pareikšti įsitikinusiu tonu: „Aš ne beprotis. Jie mane buvo ten uždarę, bet po to paleido.“ Kūrinio versija fortepijonui ir orkestrui buvo parengta 2014 metais festivaliu „Angelica“.

Pagal www.kyriakides.com

Yannis Kyriakides, see p. 14.

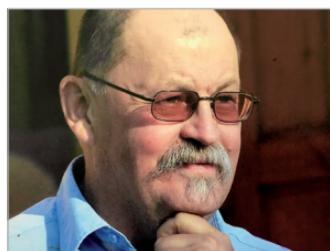
Nerve for orchestra and video (2012) is about the phenomenon of stage fright. A projected text describes a first person account of stage fright from the point of view of a pianist about to go on stage to perform a piano concerto. The musical material of the work is loosely based on the opening eight bars of Rachmaninoff's Second piano concerto.

Commissioned by Jurjen Hempel and Jeugd Orkest Nederland for their summer tour 2012 with financial assistance from the Dutch Fonds Podium Kunst.

Tinkling for piano and orchestra (1999/2014). Or killing time in an airport lounge (and being arrested). This composition is a reworking and arrangement of material written for Ensemble MAE in 1999. It is a "fantasy" on a Thelonius Monk riff from the piece *Trinkle Tinkle*. The idea of the piece comes from a scene in the documentary *Straight No Chaser*, where Monk is seen spinning around like a whirling dervish in an airport space. In Boston, Monk once wandered around the airport until the police picked him up and took him to Grafton State Hospital for a week's observation. He was quickly released without strings, and though the experience persuaded him never to go out on the road alone again, he used to tell it as a certification of his sanity. "I can't be crazy," he used to say with conviction, "cause they had me in one of those places and they let me go".

This version of *Tinkling* for piano and orchestra was specially arranged for the Angelica Festival 2014.

Pagal www.kyriakides.com

Algirdas Martinaitis (g. 1950) – tikras romantinio kūrėjo tipas iš prigimties, ir toks išlieka nepaisant kai kurių pastarojo laikotarpio „nukrypimų“. Aštuntojo dešimtmecio pabaigoje, kai jis debiutavo kartu su bendraminčiais „neoromantikų“ kartos kompozitoriais, gamtiskų inspiracijų prisodintos jo kompozicijos išsišyrė ypatingu poetiškumu ir giliu emociniu poveikiu. Šį „gamtos ciklą“ vainikavo kamerinė kantata-koncertas „Cantus ad futurum“ (1982), kuri tapo savotišku šios kompozitorų kartos manifestu, išreiškiančiu jos estetines ir etines nuostatas, jausmus, baimes ir viltis. Paskutinįjame XX a. dešimtmetyje kurtame kamerinių kūrinių cikle – „Pradžios ir pabaigos knygoje“ – liudną džiūstančią medžių, senkančių upių ir nykstančių paukščių grožį pakeitė blogio, gyvuliškumo ir Paskutiniojo teismo motyvai. Savo naujuose kūriniuose kompozitorius nuolatos provokuoja apmąstymus apie autorystęs

ribas, individualumo ir originalumo sąvokoms priešindamas banalybę, mėgdžiojimą ir jau atrastų, išmégintų dalykų kartojimą. Tokius aukštosios ir žemosios kultūros hibridus kompozitorius vadina „muzika iš antrų rankų“. Dar viena itin svarbi ir visai kitokia kompozitoriaus dabartinės kūrybos sritis – religinė muzika.

Pagal www.mic.lt

„Mitų griovėjas“ elektrinei gitarai ir orkestrui (2017, premjera). Kūrinj sudaro dvi linijos – tai mito tiesioji ir jo iškraipymas, aberacija. Iškraipymo metu komentaras (elektrinės gitaros solo), perskaiteš orkestro „mintį“, jam meilinasi, jungiasi ir įtvirtina naują pasakojimą, regėjimą, o gal ir melą, kuris yra teisingesnis už pradinę tiesą...

... bėgantis į Pabradės pelkes su pilnu (grojančiu) benzino bakeliu gesinti Pasaulio Gaisro (Vydūnas). Tai jis – žymusis mitų griovėjas Juozas Milašius.

Kad tai ne melas, žiūrėkite *youtube*: Juozas Milašius, „Forest Part Three“.

(Tarp kitko, mito priedainis: „Šv. Martynas šventą vyną geria ir savo čiurkšlele malūnų varo...“)

Algirdas Martinaitis

Algirdas Martinaitis (b. 1950) is a true type of a romantic creator also in his heart, and remains being such in spite of his recent digressions. Back in the late 70's, when he made his debut along with the like-minded composers of the "neo-romantic" generation, his nature-inspired chamber compositions were distinguished for their exceptional poetic sensibility and deep emotional impact. This "nature cycle" culminated in *Cantus ad futurum* (1982) – chamber cantata-concerto, acknowledged as one of the most important works in Lithuanian music of the late 20th century, becoming a manifesto for that whole generation of composers. Another cycle of chamber works followed in the beginning of 90'ies, called *The Book of the Beginning and the End*. The images of evil, bestiality and the Last Judgement replaced a sad beauty of withering trees, drying rivers and vanishing birds. In his recent works, the composer consistently provokes reflection on the boundaries of authorship, opposing the categories of individuality and originality with allusions to banality, mimicry, and repetition. Another important and completely different part of his recent oeuvre is religious music.

From www.mic.lt

MythBuster for electric guitar and orchestra (2017, premiere). The piece consists of two lines – the straight one representing the myth, and its distortion, aberration. During the process of distortion the commentary (solo of the electric guitar), having read the "thought" of the orchestra, is flirting with it, joins in and fortifies a new story, vision, or maybe even a lie that is stronger than initial truth...

... running into the swamps of Pabradė with a full (playing) tank of petrol to extinguish the Fire of the World (Vydūnas). It is him – the famous mythbuster Juozas Milašius.

To make sure that this statement is no lie, please see YouTube: Juozas Milašius, *Forest Part Three*.

(By the way, here is the chorus of the myth: „St. Martin is drinking holy wine and driving the mill forth with his little squirt...“)

Algirdas Martinaitis

Justė Janulytė (g. 1982) kompoziciją studijavo LMTA (prof. B. Kutavičiaus ir O. Balakausko kl.), Milano G. Verdi konservatorijoje (A. Solbiati kl.) bei įvairiuose meistriškumo kursuose, kuriuos vedė Luca Francesconi, Helena Tulve ir kt. Justės kūriniai premijuoti LKS Geriausių metų kūrinių konkurse, UNESCO organizuojamoje Tarptautinėje kompozitorų tribūnoje Paryžiuje, jos „Smėlio laikrodžiai“

tapo Lietuvos pirmininkavimo ES Tarybai uždarymo renginiu Briuselio menų centre „Flagey“ 2013 m. gruodį. Justės muzika skambėjo Europoje, Šiaurės ir Pietų Amerikoje, Australijoje, garsiausiuose šiuolaikinės muzikos festivaliuose ir koncertų salėse.

Dauguma Janulytės kūrinių yra skirti vieno tembro instrumentų „monochrominiams“ ansambliams (vien styginiams, vien pučiamiesiems ar vien balsams), plėtojant unikalų estetinį/technologinį braizą. Erdvinės, tirštų mikropolifoninių faktūrų kompozicijos dažnai grindžiamos „termodinaminiu“ transformacijų procesais, stebint lėtą tam tikro akustinio fenomeno evoliuciją ir tyrinėjant muzikinio erdvėlaikio percepцию. Balansuojantys tarp minimalizmo, spektralizmo ir *drone* stiliums estetiką, autorės darbai prikygsta akustinėms gamtos reiškinii metaforoms („Naktų ilgėjimas“ styginių orkestrui, 2009; „Debesų stebėjimas“ balsams, pučiamiesiems ir styginiams, 2012; „Švytėjimas“ balsams ir elektronikai, 2015) bei tyrinėja vizualinę muzikinių reiškinii prigimti garsą bei vaizdą sulydančiuose darbuose („Kvėpuojanti muzika“ styginių kvartetui, elektronikai ir kinetinėms skulptūroms, 2007; „Užtemimai“ keturiems styginiams, gyvajai elektronikai bei garsui nepralaidaus stiklo instaliacijai, 2007; „Smėlio laikrodžiai“ 4 violončelėms, elektronikai ir video scenografijai 2010).

Pagal www.janulyte.info

,Vandens spalva“ saksofonui (sopranui/altui/baritonui) ir kameriniam orkestrui (2017) buvo sukurta Rygos festivalio „Saxophonia“ bei Klaipėdos festivalio „Muzikinis pavasaris“ užsakymu, remiant Lietuvos kultūros tarybai.

„Maniau rasiantis apačioje absoliuočią tamsą, tačiau tam tikru momentu, mano didžiai nuostabai, dugnas pasirodė skaidrus ir švytintis.“ (Jacques Piccard, šveicarų okeanografas ir inžinierius)

Tai trečioji mano latviškosios trilogijos dalis po „Naktų ilgėjimo“ styginių orkestrui (2009) bei „Debesų stebėjimo“ balsams, pučiamiesiems ir styginiams (2012), pratęsiant tam tikrus pirmujų kūrinių atradimus ir skirta vėlgi Rygos „Sinfonietai“, maestro Normundui Šnė bei Latvijoje reziduojančiam lietuvių saksofonininkui Arvydui Kazlauskui.

Kūrinys poetiškai tyrinėja iliuzinę vandens spalvą, kuri iš tikrujų neegzistuoja. Atsakymu ieškoma muzikinėse atspindžio metaforose, kompozicijos medžiagą generuojant pasitelkus veidrodinius principus, lemiančius makro ir mikro lygmenis. Solisto partija sudaryta iš ostinatiškai švytuojančių žemos ir aukštos natų, kurios vis labiau tolsta viena nuo kitos. Didėjant atstumui, tarp jų atsiveria vis platesnė ertmė, kurią užpildo nuolat kintančių tembrinių/harmoninių orkestro spalvų „skystis“, kol tas simbolinis indas neišvengiamai persipildo.

Orkestro styginių išdėstymas scenoje lemia jų garso nuolatinį judėjimą, hipnotizuojantį sukimąsi ratu, kuris apjungia priešingus solo partijos polius, solistą apsemia

kylančiomis bangomis bei nugramzdina jį į dugną, kur kvėpavimas sustoja ir priešybų dualumas išnyksta.

Justė Janulytė

Justė Janulytė (b. 1982) studied composition at the LAMT (with Bronius Kutavičius and Osvaldas Balakauskas), at the Verdi Conservatory in Milan and in various master classes (with Francesconi, Tulve, etc.). The majority of works by the composer were awarded at competitions organized by the LCU and the International Rostrum of Composers in Paris. In December 2013 her concert installation *Sandglasses* was performed at the Flagey Centre, Brussels, as part of the closing event of the Lithuanian Presidency of the Council of the EU.

The majority of works by Janulytė, written for monochromatic ensembles (e.g. 24 flutes, 21 string, 16 voices, etc.), are multilayered textures of slowly pulsating infinite sounds, usually evolving in a form of an extremely gradual thermodynamic metamorphosis. While balancing between the aesthetics of minimalism, spectral and drone music, she composes acoustic metaphors of optic ideas (*Elongation of Nights*, 2009; *Observation of Clouds*, 2012; *Radiance*, 2015; etc.) and researches the visual nature of musical phenomena in works where sound and image are fused together (*Breathing Music*, 2007; *Eclipses*, 2007; *Sandglasses*, 2010).

From www.janulyte.info

The Colour of Water for saxophone (soprano/alto/baritone) and chamber orchestra (2017) was commissioned by the Saxophonia festival (LV) and Klaipėda Music Spring (LT) with the support of the Lithuanian Council for Culture.

"I expected to find complete darkness down below but at some point, much to my surprise, the ocean floor appeared transparent and radiant" (Jacques Piccard, Swiss oceanographer and engineer)

"[...] and sinking in this sea is sweet to me." (Giacomo Leopardi)

The Colour of Water is the 3rd part of my Latvian trilogy together with *Elongation of Nights* for string orchestra (2009) and *Observation of Clouds* for voices, winds and strings (2012), continuing to explore some discoveries made in the first two parts and also dedicated to Riga Sinfonietta, Maestro Normunds Šnē and the Lithuanian saxophone player Arvydas Kazlauskas residing in Latvia. The piece is an attempt to poetically reflect on the illusory colour of water that doesn't actually exist, trying to give answers through musical metaphors of reflection and generating the musical material while applying mirror principles which predetermine both macro and micro levels. The solo part is based on the obsessively oscillating pendulum of low and high notes gradually increasing the distance between them. As a consequence, the expanding space between the opposite poles is being filled in with the orchestral "liquid" of changing timbre/harmony colors until this symbolic container becomes inevitably overfilled. The strings are placed on the stage in a way to create the sound moving in an hypnotic circle/vortex which unites the swinging opposite poles of the solo part, whilst the soloist is being surrounded by the rising waves and submerged deeper and deeper down where the breathing stops and the tension of the polarity is released.

Justė Janulytė

Apie atlikėjus | Performers

Daumantas Kirilauskas dažnai apibūdinamas kaip vienas ryškiausiu, universaliausi ir produktyviausiu pianistų šalyje. Pianistas koncertavo beveik visose Europos šalyse, JAV bei Kanadoje, tokiose salėse kaip „Mozarteum Grosser Saal“, Maskvos P. Čaikovskio konservatorijos, Leipcigo „Gewandhaus“, Bonos „Schumann Haus“, Vitebsko filharmonijos, Helsinkio „Tempeliauki“, Stokholmo „Nybrokajen“, Oslo „Concerthus“, Kelno „WDR Klaus von Bismarck“, Rigos „The Great Guild Hall“, Lietuvos nacionalinėje filharmonijoje ir kt. Pianistas skambino su visais Lietuvos orkestrais, Rygos „Sinfonietta“, Suomijos Lapenrantos miesto kolektyvais. Daugelio užsienio ir Lietuvos festivalių dalyvis, tarp jų nuolatinis Thomo Manno festivalio svečias. Kirilauskas koncertavo kamerinėse sudėtyse su žymiais Lietuvos ir užsienio solistais, tarp jų – su Vienos „Artis-Quartett“. Pianisto repertuarė – nuo Bacho ir Händelio iki moderniausių kompozicijų, svarbią vietą užima Beethoveno muzika. Jis yra daugelio premjerų dalyvis. 2005 m. pirmą kartą Lietuvoje atliko Chicko Corea'os koncertą fortepijonui, 2010 m. – Miklos Maros koncertą fortepijonui, jam ir dedikuotą, 2013 m. – Tomo Kutavičiaus „Dievišką šelą“ fortepijonui ir orkestriui. Šį sezoną laukia Osvaldo Balakausko premjera fortepijonui ir orkestriui, dedikuota pianistui.

Kirilauskas išleido 11 solinių albumų, tarp jų – visos Bacho partitos, 3 klavyriniai koncertai, Beethoveno 9 sonatos, „Diabelli variacijos“, Prokofjevo 3 sonatos ir kt. Beveik 200 pianisto įrašų yra Lietuvos radijo fonduose. Atlikėjas bendradarbiauja su kino ir teatro kūrėjais, kompozitoriumi Giedriumi Puskunigiu. Jo įgrotas fortepijono takelis skamba ne viename filme ir spektaklyje. Taip pat atlikėjas groja džiazą, 1992 m. pelnė tarptautinio konkurso-festivalio „Jazz Improvizacija“ Vilniuje Didijį prizą.

Daugelio nacionalinių ir tarptautinių konkursų laureatas, LMTA Fortepijono katedros docentas Daumantas Kirilauskas mokėsi M.K. Čiurlionio menų mokykloje ir Zalcburgo „Mozarteum“, jo mokytojai buvo Liucija Drąsutienė (nuo 1984 iki 1994) ir legendinis Karlas-Heinzas Kämmerlingas (nuo 1994 iki 2000).

Pagal daumantaskirilauskas.com

Daumantas Kirilauskas is constantly characterized as one of the most distinct, versatile and productive pianists of the country. He had concerts in the halls of almost every European country, also in the USA and Canada – Mozarteum Grosser Saal, Moscow Tchaikovsky Conservatoire, Leipzig Gewandhaus, Schumann Haus Bonn, Vitebsk Philharmonic, Helsinki Tempeliauki, Nybrokajen in Stockholm, Oslo Concerthus, Köln WDR Klaus von Bismarck, The Great Guild Hall in Riga and others. Being a permanent guest of the Lithuanian National Philharmonic, he performed with all Lithuanian orchestras as well as Sinfonietta Riga, Lappeenranta City Orchestra. He is a participant of many foreign and Lithuanian festivals, the regular guest of Thomas Mann festival. The pianist had many chamber performances with famous Lithuanian and foreign soloists and ensembles including Vienna Artis-Quartett.

His repertoire ranges from Bach and Händel to the most modern compositions. Beethoven takes up a special place in his artistic life. He is a participant of numerous premieres. In 2005 Kirilauskas was the first in Lithuania to perform Chick Corea's Concerto for piano and orchestra. In 2010 the premiere of Miklos Maros Concerto for piano and orchestra dedicated to Daumantas took place. In 2013 Tomas Kutavičius' *Divine Madness* for piano and symphony orchestra was performed at the international Gaida festival.

The pianist has released 11 solo albums, including all Bach partitas and 3 keyboard concertos, 9 Beethoven piano sonatas and Diabelli Variations, 3 Prokofiev piano sonatas, etc. He has cooperated with film and theatre artists, composer Giedrius Puskunigis. His piano playing sounds in a number of films, theatre performances. The pianist is also very familiar with jazz. He is the Grand-Prix winner of the International Competition-Festival Jazz Improvisation 1992, Vilnius.

Daumantas is the winner of many national and international prizes. He graduated from the National M. K. Čiurlionis' School of Art and Salzburg Mozarteum; his teachers were Liucija Drasutienė (from 1984 until 1994) and the legendary Karl-Heinz Kämmerling (from 1994 until 2000). He is the Associate Professor at the Piano Department of the Lithuanian Academy of Music and Theatre.

From daumantaskirilauskas.com

Turbūt né vienas Lietuvos džiazo muzikantas savo muzika nekélė tiek astringų diskusijų kaip eksperimentatorius **Juozas Milašius** (g. 1968). Gitaristas, kompozitorius ir jvairių performansų autorius džiazo scenoje pasirodė 1986 metais ir iškart pagarsėjo kaip bekompromisiškaias Lietuvos džiazmenas. Savo muzikoje jis išbandė ir totaluji *free*, ir triukšmo galimybes, ir alternatyvius garso išgavimo būdus, provokuodamas tiek beatodairiškas simpatijas, tiek kategoriską opoziciją. Gitaros pavergtas, šio instrumento galimybes Milašius išbandė grodamas solo ir jvairiuose projektuose su garsiais improvizaciniés muzikos küréjais, suburdamas gitarų ansamblius „Gitarmania“ (1989) bei „Auksinės gitaros“ (1998).

Pastaraisiais metais savo instrumentarijų papildės kompiuteriais, jis groja su eksperimentinės elektroninės muzikos küréjais, tarp jų – Kouhei Matsunaga (Japonija); muzikuoja su „Milašius Power Trio“. Yra pasirodės daugelyje Europos džiazo bei šiuolaikinės muzikos ir meno festivaliu: „Jazz Jamboree“ (1987, Varšuva), „Leipziger Jazztage“ (1991), „Jazz Across the Borders“ (1991, Berlynas), „Ars Baltica Prolog“ (1992, Berlynas), „Willisau Jazz Festival“ (1993, Šveicarija), „JazzBaltica“ (1993, Salzau, Vokietija), „Artacts“ (2003, Tirolis, Austrija), SKIF (2005, Sankt Peterburgas) ir kt.

Milašius sukūrė muziką filmams „Rojuje irgi sninga“ (1994) ir „Kelionė į naktį“ (2003). 1994 m. su Valdu Praniliu ir Daliumi Naujokaičiu pastatė spektaklį pagal Kobo Abés romaną „Moteris smėlynuose“, kuriamo pats vaidino.

Jūratė Kučinskaitė, pagal www.mic.lt

Probably no other Lithuanian jazz musician has stirred up so much controversy as the experimenter **Juozas Milašius** (b. 1968). Guitarist, composer and author of various performances has earned the reputation of the most uncompromising Lithuanian jazzman, entering the areas of totally free, uncontrollable noise and bizarre sounds. His explorations have been received with both blind sympathy and stubborn opposition. Enthralled by the guitar, Milašius continues to explore its possibilities as a solo player; he has also teamed up with the celebrated improvisers in guitar groups, *Guitarmania* (1989) and *Golden Guitars* (1998). In recent years he has added computers to his arsenal of instruments and started performing with experimental sound artists, such as Kouhei Matsunaga from Japan, and as a leader of Milašius Power Trio. He has been featured in many European jazz, contemporary music and art events, such as *Jazz Jamboree* (1987, Warsaw), *Leipziger Jazztage* (1991), *Jazz Across the Borders* (1991, Berlin), *Ars Baltica Prolog* (1992, Berlin), *Willisau Jazz Festival* (1993, Switzerland), *International Festival of Music Lucerne* (1993, Switzerland), *JazzBaltica* (1993, Salzau, Germany), *Artacts* (2003, Tyrol, Austria), *SKIF* (2005, St. Petersburg) and others.

Milašius has composed soundtracks for the films *It Also Snows in Paradise* (1994) and *A Journey into the Night* (2003). In 1994 teamed with Valdas Pranulis and Dalius Naujokaitis, they staged a drama performance based on Kobo Abe's *Woman in the Dunes*, where the musician has also played a role.

Jūratė Kučinskaitė, from www.mic.lt

Šiuo metu Rygoje gyvenantis saksofonininkas **Arvydas Kazlauskas** neapsiriboją akademine muzika, bendradarbiauja ir su kitų stilių bei sričių atlikėjais, tyrinėja dar nepažintas muzikines teritorijas. Kazlauskas mokėsi B. Dvariono ir Nacionalinėje M. K. Čiurlionio menų mokyklose, Latvijos J. Vytuolo muzikos akademijoje baigė bakalauro ir magistro studijas, dalyvavo meistriškumo kursuose, kuriuos vedė Claude'as Delangle'as, Arno'as Bornkampas, Danielis Gauthier'as, Vincentas Davidas ir kt. Saksofonininkas yra daugkartinis J. Pakalnio jaunuju atlikėju konkurso, tarptautinių konkursų Latvijoje, Estijoje bei Slovēnijoje laureatas.

Kazlauskas grojo su Lietuvos valstybiniu ir nacionaliniu simfoniniais, „Sinfonia Concertante“, Rygos „Sinfonietta“, Lietuvos kariuomenės garbės sargybos bei Rygos pučiamujų orkestrais. Kaip solistas ar įvairių ansamblų narys koncertavo Lenkijoje, Jungtinėje Karalystėje, Vokietijoje, Izraelyje, Airijoje, Olandijoje, Italijoje, JAV, Rumunijoje, Bulgarijoje, Slovakijoje, Austrijoje, Norvegijoje. 2016 m. jis įkūrė saksofonų kvartetą „Atoms“. Koncertuoja su kamerinės ir elektroninės/eksperimentinės muzikos ansambliais „Dirt Nonet“, „Urban Trio“, „Endless Roar“, „Woodpecker Project“, bendradarbiauja su Rygos saksofonų kvartetu, dainininkėmis Gunta Gelgote, Ieva Parša, Baiba Berke, pianistais Reiniu Zariniu ir Agnese Egline. Kazlauskas aktyviai bendradarbiauja su Latvijos kompozitoriais. Šiam atlikėjui kūrinių parašė Andris Dzenītis, Līga Celma, Linda Leimane, Vineta Līce, Justē Janulytē, Gabrielas Jacksonas, Jachinas Poussonas. 2014 m. jam sukurtas Dzenīčio koncertas saksofonui su orkestru „E(GO)“ pelnė Latvijos didiji muzikos apdovanojimą „Metų premjera“.

Kazlauskas yra saksofono docentas Latvijos J. Vytuolo muzikos akademijoje, dirba J. Medinio aukštesniojoje muzikos mokykloje bei Rygos pučiamųjų orkestre. Jis yra tarptautinio studentų projekto „Saksofonų dienos Rygoje“ meno vadovas, vedė meistriškumo pamokas Udinėje (Italija), Dubline (Airija), Jeruzalėje (Izraelis) bei 2011–2013 m. Rygoje vykusiuose tarptautiniuose intensyviuose studentų kursuose „Brass & Jazz“.

Currently residing in Riga, saxophonist **Arvydas Kazlauskas** doesn't limit himself to academic music – he collaborates with performers from other spheres of music and art in general, explores unknown musical territories. Kazlauskas studied at the Balys Dvarionas Music School and the National M. K. Čiurlionis School of Art, then went on to complete his BA and MA degrees at the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music. He participated in various master classes held by Claude Delangle, Arno Bornkamp, Daniel Gauthier, Vincent David and others. The saxophonist has many times become a laureate of the J. Pakalnis Competition for Young Performers as well as various international competitions in Latvia, Estonia and Slovenia.

Kazlauskas has performed with Lithuanian State and National Symphony Orchestras, the Sinfonia Concertante, Riga's Sinfonietta, the Guard of Honour Orchestra of the Lithuanian Armed Forces and Wind Orchestra Riga. As a soloist and member of various ensembles he performed in Poland, United Kingdom, Germany, Israel, Ireland, the Netherlands, Italy, USA, Romania, Bulgaria, Slovakia, Austria, Norway. In 2016 Kazlauskas established the saxophone quartet Atomos. The soloist is also performing with chamber and electronic/experimental music ensembles Dirt Nonet, Urban Trio, Endless Roar, Woodpecker Project, collaborating with the saxophone quartet of Riga, singers Gunta Gelgotė, Ieva Parša, Baiba Berke, pianists Reinis Zariņš and Agnese Eglīne. Kazlauskas actively collaborates with Latvian composers. Unique pieces were created especially for this musician by Andris Dzenītis, Līga Celma, Linda Leimane, Vineta Līce, Justē Janulytė, Gabriel Jackson, Jachin Pousson. In 2014 a concerto for orchestra and saxophone *E(GO)*, created by Dzenītis and dedicated to Kazlauskas, won the principal Latvian musical award Premiere of the Year.

Kazlauskas is an associate professor of saxophone with the Jāzeps Vītols Latvian Academy of Music, also working at the J. Medini's Higher Music School and Wind Orchestra Riga. He is the artistic director of the international students' project Saxophone Days in Riga. Kazlauskas gave master classes in Udine (Italy), Dublin (Ireland) and Jerusalem (Israel), also in 2011–2013 during the international intensive courses for students Brass & Jazz in Riga.

Jurjenas Hempelas dirigavimo meną studijavo Utrechtu konservatorijoje, vadovaujamas Davido Porcelijno ir Kennetho Montgomery. Dar studijų metais jis dirbo batutos meistrų Edo de Waarto, Hanso Vonko ir Davido Robertsono asistentu. Maestro Seiji Ozawos kvietimu lankėsi Tanglvduso dirigavimo kursuose, kur meistriškumo sémési iš Bernardo Haitinko ir Lorino Maazelio.

1995 m. jis pelnė apdovanojimą J. Sibeliuso dirigentų konkurse ir sulaukė kvietimų diriguoti Suomijos orkestrams.

1996–1999 m. kaip Valerijaus Gergijevu asistentas Hempelas dirbo su Roterdamo filharmonijos orkestru; su šiuo kolektivu 1997 m. debiutavo Amsterdamo salėje „Concertgebouw“. Vėliau dirigentas surengė pasiodymų su Londono „Sinfonietta“, ansambliais „Asko“, „Nieuw“, „Orkest de Volharding“, Olandijos pučiamųjų kolektivu, A. Schönbergo ansambliu. 2005 m. Hempelas paskirtas Ženevoje reziduojančio ansamblio „Contrechamps“ muzikos vadovu. Pastaraisiais metais maestro dirigavo Olandijos radijo filharmonijos, Helsinkio filharmonijos, Suomijos radijo, Liežo filharmonijos, Porto nacionaliniam, Bazelio, Islandijos ir kitiems simfoniniams orkestrams, „Bochum Sinfoniker“, Tapiolos „Sinfonietta“ ir kt. Hempelas yra nuolatos kviečiamas diriguoti Jungtinės Karalystės orkestrams – tai BBC Škotijos, BBC Velso nacionalinis, Ulsterio ir BBC simfoniniai orkestrai. Su BBC simfoniniu orkestru maestro 2005 m. debiutavo garsiajame koncertų cikle „Proms“. Be to, Hempelas yra Olandų jaunimo orkestro vyriausasis dirigentas.

Maestro aktyviai reiškiasi ir operos pasaulyje. Jis dirigavo Richardo Strausso „Saloméja“ V. Gergijevu festivalyje Roterdame bei Marijos teatre Sankt Peterburge. 2004 m. Miuncheno bienalėje dirigavo Briano Ferneyhough operą „Shadowtime“, kuri vėliau parodyta Paryžiaus, Londono ir Niujorko teatruse. 2006 m. maestro dirigavo Mozarto operą „Don Žuanas“ Mastrichto teatre „Opera Zuid“, 2010 m. Bordo nacionalinėje ope-roje pristatė Rolfo Liebermanno „L'école des femmes“.

Jurjano Hempelo įrašų išleido kompanijos „Decca/Argo“, „Composer's Voice“, „Elektra Nonesuch“ ir „Point Music“.

Pagal www.tenantartists.com

Jurjen Hempel studied conducting with David Porcelijn and Kenneth Montgomery at the Utrecht Conservatory, and already during his studies was invited to assist Edo de Waart, Hans Vonk and David Robertson. At the invitation of Seiji Ozawa he attended the Tanglewood Conducting Class where he worked with Bernard Haitink and Lorin Maazel. In 1995 he was the prizewinner at the first Sibelius Conductors' Competition in Helsinki, which immediately led to invitations from many Finnish orchestras.

From 1996 to 1999 Hempel was Assistant Conductor to Valery Gergiev at the Rotterdam Philharmonic Orchestra and in 1997 made his highly acclaimed debut at the Concertgebouw in Amsterdam with that orchestra. He was invited to conduct the London Sinfonietta, Asko Ensemble, Nieuw Ensemble, the Netherlands Wind Ensemble, Schönberg Ensemble and the Orkest de Volharding. In 2005 he was appointed Music Director of the Geneva-based Ensemble Contrechamps. Engagements in recent seasons have included concerts with the Netherlands Radio Philharmonic, Helsinki Philharmonic, Finnish Radio Symphony, Tapiola Sinfonietta, Orchestre Philharmonique de Liège, Orquestra Nacional do Porto, Basel Symphony, Bochum Sinfoniker, Orchestre National Bordeaux Aquitaine and the Iceland Symphony Orchestra. In the UK he is a regular guest with the BBC Scottish Symphony, the BBC National Orchestra of Wales and the Ulster Orchestra as well as the BBC Symphony Orchestra with which he made his Proms debut in 2005. He is also Chief Conductor of the Netherlands Youth Orchestra. As an operatic conductor his engagements have included *Salome* for the Gergiev Festival in Rotterdam and at the Mariinsky Theatre in St. Petersburg. In 2004 he conducted *Shadowtime* by Brian Ferneyhough at the Munich Biennale, which was later also seen

in Paris, London and New York. In 2006 he conducted *Don Giovanni* with Opera Zuid and in 2010 Rolf Liebermann's *L'école des femmes* at the Opéra National de Bordeaux. Hempel has recorded for Decca/Argo, Composer's Voice, Elektra Nonesuch and Point Music.

From www.tenantartists.com

Lietuvos valstybinj simfoninj orkestra (LVSO) 1988 m. subùré jo meno vadovas ir vyriausiasis dirigentas Gintaras Rinkevičius. Nuo 1999 m. LVSO pasirodymus rengia Vilniaus kongresų rūmų koncertų saléje, koncertuoja Lietuvoje ir svetur (Prancūzijoje, Italijoje, Vokietijoje, Olandijoje, Ispanijoje, Didžiojoje Britanijoje, Taivane ir kt.), dalyvavo prestižiniuose festivaliuose, tarp kurių – „Varšuvos rudo“ Lenkijoje, „Europamusicale“ Vokietijoje, „Estorilio pakrantës“ Portugalijoje, Santa Kruso ir Santandero Ispanijoje, Nijono Šveicarijoje, Čičesterio bei Lidso Didžiojoje Britanijoje. Su LVSO yra koncertavę iškilus solistai ir dirigentai. LVSO kūrybinéje veikloje – unikalios teminés programos, lietuviškų partitūrų premjeros, atlirkos visos Mahlerio ir Beethoveno simfonijos. Gausų simfoninés muzikos repertuarą papildo koncertiniai ir sceniniai operų pastatymai, parengta daugiau kaip 20 operų, 2007 m. atlakta pusiau sceniné Julius Juzeliūno operos „Žaidimas“ premjera. Nuo 2006 m. bendradarbiaudamas su režisiere Dalia Ibelhaupaitaitė ir kostiumų dailininku Juozu Statkevičiumi LVSO kasmet pastato bent po vieną naujų operos spektaklį. LVSO diskografijoje daugiau kaip 20 kompaktinių plokštelių, nuo 2005 m. įgyvendinamas išskirtinis užmojis Lietuvos muzikos istorijoje įrašyti ir išleisti visus Mahlerio simfoninius kūrinius. 2006 m. orkestrui suteikta Japonijos vyriausybés kultūriné parama – daugiau kaip 1 mln. litų vertés nauji muzikos instrumentai.

Pagal www.lvso.lt

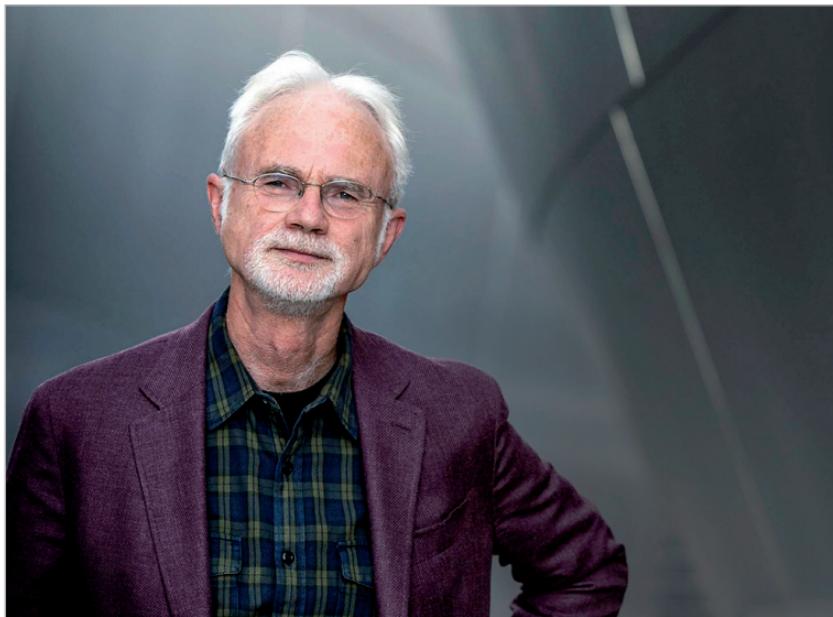
The Lithuanian State Symphony Orchestra (LVSO) was founded in 1988 upon the initiative of Gintaras Rinkevičius, its artistic director and principal conductor. Since 1999, the LVSO has been based in the Vilnius Congress Concert Hall. The orchestra gives concerts in Lithuania and abroad (France, Italy, Germany, the Netherlands, Spain, Great Britain, Taiwan, etc.), has taken part in prestigious festivals, including Warsaw Autumn, Europamusicale in Munich, Estoril shores in Portugal, Santa Cruz and Santander in Spain, Nyon in Switzerland, Chichester and Leeds in Great Britain. The LVSO has collaborated with prominent soloists and conductors. The LVSO has presented a number of unique thematic programmes, premiered Lithuanian opuses and performed complete symphonies by Mahler and Beethoven. The orchestra's symphonic repertoire is complemented by concert versions of staged operas that total in about 20. In 2007, the orchestra premiered *Žaidimas* (eng. The Game), a semi-staged opera by Julius Juzeliūnas. In 2006, the LVSO commenced collaboration with theatre director Dalia Ibelhauptaitė and costume designer Juozas Statkevičius. The team annually produces at least one new opera. The LVSO's discography amounts to more than 20 CDs. Since 2005, the orchestra has been carrying out an exceptional project in Lithuania – to record and release Mahler's complete symphonic works. In 2006, the orchestra was granted Japanese governmental cultural support – over a million litas for the purchase of new musical instruments.

From www.lvso.lt

Spalio 28 d., šeštadienis, 19 val. | 28 October, Saturday, 7 PM

Lietuvos nacionalinė filharmonija | Lithuanian National Philharmonic Hall

JOHN ADAMS 70

LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS |

LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY ORCHESTRA

Rūta Rikterė & Zbignevas Ibelhauptas (fortepijonai | piano duo)

Dirigentas | Conductor **Juozas Domarkas**

John Adams

Fokstrotas orkestrui „Pirmininkas šoka“ iš operos „Niksonas Kinijoje“ | Foxtrot for orchestra *The Chairman Dances from the opera Nixon in China* (1987)

„Grand Pianola Music“ dviem fortepijonams ir orkestrui | *Grand Pianola Music* for two pianos and orchestra (1982)

Part I

Part II: On the Dominant Divide

Dalyvauja | With the participation of: Lina Valionienė, Brigita Stanislauskaitė, Milda Zapolkskaitė (sopranai | sopranos)

„Harmonielehre“ simfoniniam orkestrui | *Harmonielehre* for symphony orchestra (1985)

1. *First Movement*

2. *The Anfortas Wound*

3. *Meister Eckhardt and Quackie*

Juozas Domarkas ir Johnas Adamsas, 1988 m., Sankt Peterburgas. Tomo Vileikio nuotr.

Šiame koncente pristatomas amerikiečių kompozitoriaus Johno Adamso portretas sugrąžina į laikus prieš 30 metų, kai 1988 m. įvyko paskutinės įsimintinos Lietuvos nacionalinio simfoninio orkestro bei dirigento Juozo Domarko gastoslės buvusioje SSRS, Tarptautiniame šiuolaikinės muzikos festivalyje Sankt Peterburge. Čia orkestras pagriežė įspūdingą, iki tol SSRS neskambėjusių net 17-os įvairių šalių kompozitorų kūrinių programą, tarp kurių buvo ir Johno Adamso „Harmonielehre“; muzikantai iš Lietuvos turėjo unikalią galimybę bendradarbiauti su pačiu amerikiečių autoriumi, atvykusiu į Sankt Peterburgą. Pastarają simfoninę kompoziciją („Harmonielehre“) LNSO vėliau grojo ne vieną, ir ne du kartus; ilgainiui ji tapo, anot maestro Domarko, kolektyvo repertuaro viršukalne: „Tai – tarsi muzikinė biblija, be galio sunki, komplikuota muzika, etaloninis lietuvių orkestro galimybų įrodymas.“

Johnas Adamsas, žr. p. 16.

Fokstrotas orkestrui „**Pirmininkas šoka**“ iš operos „Niksonas Kinijoje“ (1987). Ši triveiksmė opera (libreto autorė Alice Goodman) pirmą kartą buvo pristatyta 1987 m. spalio 22 d. Hjustono Didžiojoje operoje. Johnas Adamsas apie kūrinį: „Užaugau Naujajame Hampšyre, mano motina buvo senovinių pažiūrų liberaldemokratė, nesavanaudė ir aktyvi partijos savanorė. Natūralu, kad būdamas dar visai mažas išsiugdžiau susižavėjimą politiniu Amerikos gyvenimu. Konkordo miestas, kuriame lankiau vidurinę mokyklą, buvo tarsi gyvas nervas, į kurį kas ketverius metus sugužėdavo prezidentinės kampanijos. Jų metu oras tiesiog įkaisdavo, buvo dalijami nemokami užkandžiai, pristatinėjami išdailinti, pabrėžtinai malonūs kandidatai. Aš spaudžiau ranką Johnui F. Kennedy'ui laimėjimo Naujojo Hampšyro preliminariame rinkimų ture išvakarėse 1960 m., o pirmajį savo balsą atidaviau individualistui Eugene'ui McCarthy, kurio kampanija 1968 m. žymėjo Lyndono Johnsono atsistatydinimą ir lėtą Vietnamo karo pagreičio mažejimą. Taigi, nieko nuostabaus, kad man buvo pasiūlyta kurti operą apie Richardą Nixoną, Mao Tse-tungą, kapitalizmą ir komunizmą. Ši idėja kilo režisierui Peterui Sellarsui, kurį sutikau 1983 m. vasarą tame pačiame Naujajame Hampšyre. Tuo metu Nixonas jau buvo pašiepiamas prastuose, nuspėjamuose komedijos etiuduose, o man pačiam nebuvo lengva atsiriboti nuo savo asmeninio priešiškumo (Nixonas bandė mane išsiusti į Vietnamą) ir žvelgti giliau į bendrą istorinį kontekstą. Viskas pasikeitė, kai poetė Alice Goodman sutiko sukurti kupletais eiliuotą libretą – staiga projektas įgavo nuostabiai įvairiapusį pavidałą, sudarytą iš epiškumo, satyros, politinės parodijos, rintai nagrinėjantis istorinius, filosofinius ir net lytiškumo klausimus.

[...] Operą „Niksonas Kinijoje“ kūriau dvejus metus. Viso kompozicijos proceso metu jaučiausiai taip, lyg įsčiose nešiočiau karališkosios šeimos palikuonį – toks neįtikėtinai didelis buvo žiniasklaidos ir muzikinės bendruomenės dėmesys. Artėdamas prie

partitūros užbaigimo vis stipriau suvokiau, kad šios operos net paprasto darbinio varianto nepavyks atlikti tyliai. Likus penkiems mėnesiams iki premjeros San Fransiske įvyko operos „perdainavimas“ su fortepijono pritarimu, j ši renginj sugužėjo kritikai iš dvylikos nacionalinių leidinių, įvykis buvo net Tomo Brokaw paminėtas (bei sarkastiškai atmetas) laidoje „NBC Nightly News“.

Mano nuomone, Alice Goodman tekstas – tai dar neatrastas amerikietiškojo teatro brangakmenis. Jos žodžiai – amerikietiškos patirties santrauka ir užkalbėjimas, jos Richardas Nixonas – tai mūsų prezidentinis Žmogus: banalus, apgailétinas, sentimentalus, paranojiškas. Kita vertus, autorė vis dėlto suteikia jam galimybę kalbėti apie amerikietiško gyvenimo viziją, nors ji kiek pridengta jaukiomis kosmoso kelionių ir sekmingo verslo metaforomis.“

Fokstrotas orkestrui – tai ištrauka iš trečiojo operos veiksmo. Peteris Sellarsas ir Alice Goodman pateikia tokį epizodo scenarijų (jis, beje, šiek tiek skiriasi nuo varianto, pateikiamo galutinėje „Niksono Kinijoje“ versijoje): „Chiang Ch'ing, taip pat žinoma kaip Madam Mao, be kvietimo atvyksta į prezidento garbei surengtą banketą. Pirmiausiai ją matome stovinčią taip, kad kuo labiau trukdytų padavėjams. Po kelių minučių ji išsi-traukia dėžutę su popieriniais žibintais ir iškabina juos visoje salėje, o tada nusirengia ir lieka su tradiciniu rūbu *cheongsam*, dengiančiu jos kūną tarsi antra oda, su skeltuku iki pat klubo. Ji duoda orkestrui ženkla groti, ir pati viena pradeda šokti. Mao apima jaudulys. Jis nužengia iš ant sienos kabančio savo portreto, ir drauge jie šoka fokstrotą. Štai jie ir vėl Yenanyje, sukasi iš gramofono sklindant muzikai.“

Pagal www.earbox.com

„Grand Pianola Music“ dviem fortepijonams ir orkestrui (1982). Dvieju dalių koncertą (pavadinimą galima versti „Muzika didžiajai pianolai“) Adamsas baigė 1982 m. pradžioje ir netrukus, vasario 26 d., įvyko pasaulinė kūrinio premjera. Pasak kompozitoriaus, šiam opusui prireikė daug kūrybinių pastangų; net ir praėjus dešimtmečiui, jis buvo redaguojamas. Kūrinio idėja Adamsui kilo važiuojant Amerikos greitkeliu (*Interstate 5*) – pro šalį skrieyantys du juodi limuzinai jo vaizduotėje netikėtai transformavosi į milžiniškus „Steinway“ fortepijonus, oras ūmai prisipildė automobilių variklių skeleidžiamų B-dur ir Es-dur trigarsių harmonijų. Tai priminė studijų San Fransiske laikus, kai artėdamas prie konservatorijos jis gérédavosi pro atvirus langus sklindančiu tobulu muzikos chaosu, kai vienu metu dvidešimčia ar daugiau fortepijonų buvo skambinamos Chopino, Beethoveno, Rachmaninovo kompozicijos, regtaimo, džiazo melodijos.

Orkestre néra styginių, bet gausu mušamujų instrumentų; tarytum „sirenos“ (Adamso apibūdinimas) partitūrą pajvairina trys moterų balsai.

Šiandien koncertas skamba visame pasaulyje, tačiau jo pirmas atlikimas buvo sutiktas itin skeptiškai. Kompozitorius prisimena: „Klausytojų reakcija po premjeros mane šokiavo – salėje įvairose vietose girdėjos „bū“. Tiesą pasakius, pats atlikimas buvo prastas. Be to, kūrinyς skambėjo užsitiesusios programos pabaigoje, po kitų naujų opusu, kurių autoriai – Kolumbijos-Prinstono serinės kompozicijos mokyklos atstovai. Tad tokio nuo-saikaus repertuaro kontekste mano „Grand Pianola Music“ neabejotinai išniro tarsi pa-šaipus neklaužada, dvejetukininkas purvinu veidu, kuriam reikėtų tiesiog gerai įkrėsti.“

„Harmonielehre“ simfoniniam orkestrui (1985), „Harmonielehre“ verčiama kaip „Harmo-nijos knyga“, „Harmonijos traktatas“ ar „Harmonijos mokymas“. Taip savo darbą 1911 m. pavadino dodekafonijos pradininkas Arnoldas Schönbergas. 1985 m. ši pavadinimą

pasiskolino amerikiečių minimalistas Johnas Adamsas ir originaliai sujungė Schönbergo idėjas, veržlaus romantinio stiliaus bruožus ir minimalistinės technikos principus. Pasak Adamso, kūrinio varomaja kūrybine jéga tapęs Schönbergas – įtakinga figūra, iki šiol kurstanti kontroversiškus vertinimus ir diskusijas. „Turėčiau šiek tiek paaiškinti apie savo ryšį su Schönbergu. Harvarde studijavau pas Leoną Kirchnerį, kuris 1940-aisiais buvo Schönbergo studentas. Kirchnerio déka tapau ypač jautrus viskam, kam atstovavo Schönbergas ir jo menas, nes jis buvo meistras tokia pat prasme kaip Bachas, Beethovenas ir Brahmsas. Jis buvo pirmasis kompozitorius, kurio kūrybinė mintis visą gyvenimą nuolat tekėjo prieš visuomenę, tarsi jis pats būtų pasirinkęs dirgiklio vaidmenį.“

„Harmonielehre“ – tai ypač sudėtingas, tirštos faktūros ir žérinčios orkestruotės veikalas, kurio šešeliuose ryškėja Mahlerio, Richardo Strauso, Debussy ar jaunojo Schönbergo kūrybiniai potėpiai, it reminiscencijos suskamba Schönbergo „Gurės dainų“, Sibeliuso Ketvirtosios ar Mahlerio Dešimtosios simfonijos atgarsiai. Kūrinj sudaro trys dalys, įprasminusios tuometinius kompozitoriaus išgyvenimus ir metus trukusius ieškojimus: pirma dalis – išsivadavimas; antra – dvasinis negalavimas; trečia – malonė. Pirma dalis (be pavadinimo) pradedama aktyvia e-moll trigarsio repeticija, kuri vėliau išsibarsto tarp motorinių epizodų. Violončelių grojama melodinga ir ekspresyvi tema ilgainiui užvaldo visą orkestrą. Kompozitorius šį epizodą pavadino *Sehnsucht* (vok. ilgesys), po jo tarsi arka sugrįžta pradžioje girdėtas energijos pliūpsnis.

Antros dalies „Anfarto žaizda“ („The Anfortas Wound“) prasmine ašimi tapo legenda apie Žvejų karalių. Adamsas tuo metu nuodugnai studijavo Carlo Gustavo Jungo raštus ir viduramžių mitologiją, ypač jį intrigavo Jungo svarstymai apie karaliaus Anfarto asmenybę, simbolizuojančią ligustą sielą, bejegiškumą, depresiją. Šioje dalyje elegiškas trimito solo sklendžia virš minorinių trigarsių, niūrūs sąskambiai primena Sibeliuso skandinaviško šaltumo garsovaizdžius, kulminacijoje netikėtai išnyra aliuzija į Mahlerio Dešimtosios simfonijos skambesio lauką.

Trečios dalies „Meistras Eckhardtas ir Quackie“ („Meister Eckhardt and Quackie“) gan keistą pavadinimą inspiravo kompozitoriaus sapnas, kuriame jis regėjo tarp dangaus šviesulių sklendžiantį viduramžių mistiką, teologą ir filosofą Eckhardtą von Hochheimą. Ant jo peties sédėjusi kompozitoriaus duktė Emily, kūdikystėje meilialiai vadinta Quackie. Paprasta lopšinė prasidėjusioje dalyje grįžta ritminis impulsyvumas ir minimalistinis repetityviškumas, melodijos nuotrupo ir įvairiai besikartojantys bei susipinantys motyvai pasiekia kulminaciją dundant mušamujų ir varinių pučiamujų lavinai.

This evening presents a musical portrait of John Adams that takes us back 30 years to 1988, when Lithuanian National Symphony Orchestra and conductor Juozas Domarkas went on the memorable last tour in the USSR, participating in the International Contemporary Music Festival in Saint Petersburg. The orchestra prepared an impressive programme consisting of pieces by 17 composers that were never-before performed in the USSR. Among these pieces one could also hear John Adams' *Harmonielehre*, and musicians from Lithuania had a unique possibility to work together with the composer himself, who came to Saint Petersburg. The LNSO later performed this symphonic composition (*Harmonielehre*) on several occasions, until, according to maestro Domarkas, it turned into the pinnacle of orchestra's repertoire: "This piece is like a musical bible, a very difficult, complicated music that provides proof of Lithuanian orchestra's abilities."

John Adams, see p. 18.

Fox trot for orchestra **The Chairman Dances** from the opera *Nixon in China* (1987). The opera in three acts with a libretto by Alice Goodman was premiered at the Houston Grand Opera, October 22, 1987. John Adams on his opera:

"As a child growing up in New Hampshire and having for a mother an old-school liberal Democrat, an active selfless party volunteer, I developed early on a fascination for American political life. The city of Concord, where I attended high school, was the nerve central of the presidential primary campaigns which rolled into town every four years, bringing with them the obligatory discharges of hot air, free canapés, and air-brushed, glad-handing candidates. I shook JFK's hand the night before he won the New Hampshire primary in 1960, and the first vote I ever cast was for the maverick Eugene McCarthy, whose 1968 campaign ultimately signaled the resignation of Lyndon Johnson and the slow winding down of the Vietnam War. So it was somewhat of a natural fit when the topic of Richard Nixon, Mao Tse-tung, capitalism, and communism should be proposed to me as the subject for an opera. The idea was that of the stage director Peter Sellars, whom I'd met – in New Hampshire, fittingly enough – in the summer of 1983. I was slow to realize the brilliance of his idea, however. By 1983 Nixon had become the stuff of bad, predictable comedy routines, and it was difficult to untangle my own personal animosity – he'd tried to send me to Vietnam – from the larger historical picture. But when the poet Alice Goodman agreed to write a verse libretto in couplets, the project suddenly took on an wonderfully complex guise, part epic, part satire, part a parody of political posturing, and part serious examination of historical, philosophical, and even gender issues.

[...] *Nixon in China* took two full years to complete. Throughout the composing I felt like I was pregnant with the royal heir, so great was the attention focussed on it by the media and the musical community at large. The closer I came to completing the score, the more apparent it became that there would be no sneaking this opera out discreetly in workshop. As it turned out, an unstaged sing-through with piano accompaniment done in San Francisco five months before the actual premiere attracted critics from twelve national newspapers and was even mentioned (and sardonically dismissed) by Tom Brokaw on the NBC Nightly News.

To my mind Alice Goodman's poem is to me one of the great as-yet-unrecognized works of America theater. Her words are a summary, an incantation of the American experience, and her Richard Nixon is our presidential Everyman: banal, bathetic, sentimental, paranoid. Yet she does not deny him an attempt, albeit couched in homely metaphors of space travel and good business practice, to articulate a vision of American life."

The foxtrot for orchestra is an "outtake" from Act III of the opera. A scenario by Peter Sellars and Alice Goodman, somewhat altered from the final one in *Nixon in China*, is as follows: "Chiang Ch'ing, a.k.a. Madame Mao, has gatecrashed the Presidential Banquet. She is first seen standing where she is most in the way of the waiters. After a few minutes, she brings out a box of paper lanterns and hangs them around the hall, then strips down to a cheongsam, skin-tight from neck to ankle and slit up the hip. She signals the orchestra to play and begins dancing by herself. Mao is becoming excited. He steps down from his portrait on the wall, and they begin to foxtrot together. They are back in Yenan, dancing to the gramophone."

From www.earbox.com

Grand Pianola Music for two pianos and orchestra (1982). This concert in two parts was completed by Adams in the beginning of 1982 and its world premiere took place on 26 February. According to the composer, this piece required a great deal of creative effort; even after a decade it was still being edited.

Adams got his inspiration for the piece as he was riding the Interstate 5 highway – two black limousines passed him by with great speed, and in the composer's imagination they were transformed into grand Steinway pianos, the air was suddenly filled with harmonies in B major and E-Flat major, roared by the engines. The whole situation reminded him of the studies in San Francisco – as Adams approached the Conservatory, he would marvel at the perfect musical chaos pouring out of the open windows, when 20 or more pianos were thundering compositions by Chopin, Beethoven, Rachmaninov, ragtime and jazz melodies.

In *Grand Pianola Music* the orchestra doesn't contain any strings, however, there is a clear abundance of percussion; the score is spiced up by sirens (Adams' own description) – three female voices.

The world wide performed Concerto however had a very sceptical acceptance after its premiere. As Adams himself remembers, "the audience response included a substantial and (to me) shocking number of "boos". True, it was a very shaky performance, and the piece came at the end of a long concert of new works principally by serialist composers from the Columbia-Princeton school. In the context of this otherwise rather sober repertoire, *Grand Pianola Music* must doubtless have seemed like a smirking truant with a dirty face, in need of a severe spanking."

Harmonielehre for symphony orchestra (1985). The title is roughly translated as "the book of harmony" or "treatise on harmony". It is the title of a study that the pioneer of dodecaphony Arnold Schönberg published in 1911. In 1985, the American minimalist John Adams borrowed the title for his new piece, thus originally linking Schönberg's ideas, characteristics of thrusting romantic style and the principles of minimalist techniques. According to Adams, Schönberg, who became the driving force for the piece, was an influential figure that still provokes controversial opinions and discussions: "Leon Kirchner, with whom I studied at Harvard, had himself been a student of Schönberg in Los Angeles during the 1940s. Through Kirchner I became highly sensitized to what Schönberg and his art represented. He was a "master" in the same sense that Bach, Beethoven, and Brahms were masters. He was the first composer to assume the role of high-priest, a creative mind whose entire life ran unfailingly against the grain of society, almost as if he had chosen the role of irritant."

Harmonielehre is a complex work, echoing a number of signal works like Schönberg's *Gurrelieder*, Sibelius' Fourth Symphony or Mahler's Tenth Symphony. The composition of the piece consists of three movements that reflect the frustrating fallow period Adams had been experiencing for a year, representing, respectively, liberation (I), spiritual sickness (II), and grace (III).

The first movement (untitled) begins with an active repetition of E minor chords, which later intersperses with motoric episodes. About halfway through the movement the cellos begin to play an expressive melody that is eventually taken up by the entire orchestra. A movement develops in an inverted arch form: high energy at the beginning and end, with a long, roaming *Sehnsucht* (Longing) section in between.

The second movement *The Anfortas Wound* is based on the legend of the Fisher King. At the time Adams was involved in the study of Carl Gustav Jung's writings, particularly in his examination of Medieval mythology. He was deeply affected by Jung's discussion of the character Anfortas, the king whose wounds could never be healed. In this slow, moody movement a long, elegiac trumpet solo floats over a delicately shifting screen of minor triads that pass like spectral shapes from one family of instruments to the other, favouring bleak Sibelius-like soundscapes, building inexorably slowly to twin climaxes of brutal dissonance, the second of which is drawn from the climatic sonority of the first movement of Mahler's unfinished Tenth Symphony.

According to Adams, the title of the third movement *Meister Eckhardt and Quackie* refers to a dream he had shortly after the birth of his daughter, Emily, who was briefly dubbed "Quackie" during her infancy. In the dream, she rides perched on the shoulder of the medieval mystic, theologian and philosopher Eckhardt von Hochheim, as they hover among the heavenly bodies like figures painted on the high ceilings of old cathedrals. The tender berceuse at the beginning of the movement gradually picks up speed and mass, components of minimalism return with the return of repetitive rhythms and short snippets of melody and all culminates in a tidal wave of brass and percussion over a pedal point on E-flat major.

Apie atlikėjus | Performers

1989 m. susikūrės fortepijonų duetas **Rūta Rikterė ir Zbignevas Ibelhauptas** sukaupė nepaprastai įvairių ir įdomų repertuarą – nuo baroko epochos iki mūsų dienų, į savo programas visuomet įtraukia retai atliekamus opusus, plačiai propaguoja XX a. muziką. Pianistai ypač dėmesingi šiuolaikinei muzikai, yra daugelio lietuvių kompozitorų kūrinių iniciatoriai ir

pirmieji atlikėjai. Jie imponuoja atvirais, į platesnius multikultūrinius kontekstus kreipiančiais požiūriais, interpretacinių stereotipų nesuvaržytomis idėjomis.

Duetas surengė pasiodymų tarptautiniuose festivaliuose „Music Niagara“, Liublianos vasaros festivalyje, „Varšuvos rudo“ „Silezijos šiuolaikinės muzikos dienose“ „Musikhoch“ Danijoje, „Usedomer Musik Festival“, Baltarusijoje, Rusijoje, Ukrainoje, Lietuvoje ir daugelyje kitų. Duetas koncertavo su Lenkijos radijo nacionaliniu, Lietuvos nacionaliniu ir valstybiniu simfoniniais, Baltarusijos valstybiniu, Lietuvos bei Kauno kameriniais orkestrais, diriguojant S. Sondeckiu, J. Domarkui, R. Šervenikui, J. Serebrier'ui, D. Geringui, A. Tamayo, O. Grangeanu, V. Voličiu ir kt. Dueto rečitalių surengta Japonijoje, Šveicarijoje, Italijoje, Prancūzijoje, Vokietijoje, Airijoje, Latvijoje, Rusijoje. Jo koncertai transliuojami Lietuvos bei Europos radio stočių programose, įgrota radio ir televizijos įrašų, išleistos kompaktinės plokštėlės. 1997 m. fortepijoninio dueto menas įvertintas Lietuvos nacionaline premija.

Rūta Rikterė ir Zbignevas Ibelhauptas dėsto fortepijono ir fortepijonų ansamblio disciplinas Lietuvos muzikos ir teatro akademijoje (LMTA), yra Fortepijono katedros profesoriai. Nuo 2011 m. Z. Ibelhauptas yra LMTA rektorius.

The piano duo of **Rūta Rikterė** and **Zbignevas Ibelhauptas** was established in 1989 – since then it has accumulated an exceptionally varied and interesting repertoire, ranging from Baroque to our days, rarely performed pieces and music of the 20th century. The pianists constantly draw their attention to contemporary music, initiating new pieces by Lithuanian composers and becoming their first performers. The duo is characteristic of an open point of view directed towards broader multicultural contexts and ideas that are not bound by stereotypes of interpretation.

The piano duo has performed in international festivals Music Niagara, Ljubljana Summer Festival, Warsaw Autumn, the Silesian Days of Contemporary Music, Musikhøst in Denmark, Usedomer Musik Festival, also in Belarus, Russia, Ukraine, Lithuania and elsewhere. It performed in concerts together with the Polish Radio National Orchestra, Lithuanian National and State Symphony orchestras, Belarusian State Orchestra, Lithuanian and Kaunas chamber orchestras, collaborating with such conductors as S. Sondeckis, J. Domarkas, R. Šervenikas, J. Serebrier, D. Geringas, A. Tamayo, O. Grangean, V. Volich and others. R. Rikterė and Z. Ibelhauptas presented recitals in Japan, Switzerland, Italy, France, Germany, Ireland, Latvia, Russia. The duo's concerts are broadcasted on Lithuanian and European radio programs, it has also recorded a great deal of radio and television recordings as well as CDs. In 1997 the duo was bestowed the Lithuanian National Prize. Both Rūta Rikterė and Zbignevas Ibelhauptas are teaching Piano Performance and Piano Ensemble disciplines at the Lithuanian Academy of Music and Theatre (LAMT) as professors at the Piano Department. Since 2011 Z. Ibelhauptas has been the rector of the LAMT.

Juozas Domarkas yra vienas žymiausių lietuvių dirigentų, išpuoselėjęs pirmajį Lietuvoje aukšto profesinio lygio simfoninių orkestrų. 1964–2015 m. jis buvo LNSO meno vadovas ir vyriausasis dirigentas. Domarkas studijavo dirigavimą Leningrade (dab. Sankt Peterburgas), N. Rimskio-Korsakovo konservatorijoje, 1965 m. baigė profesorių Iljos Musino simfoninio orkestro ir operos dirigavimo klasę. 1963 m. stažavo

Maskvos P. Čaikovskio konservatorijoje Igorio Markevičiaus meistriškumo kursuose. Maestro repertuaro paletė įvairi – nuo klasikų, romantikų šedevrų iki šiuolaikinės muzikos, nuo stambių simfoninių-oratoriinių žanrų iki nedidelų pradedančiųjų kompozitorų opusų. Jis dirigavo geriausiams Rusijos, Lenkijos, Ukrainos, Latvijos, Čekijos, Slovakijos, Vokietijos, Estijos, Turkijos, Venesuelos, Argentinos, Čilės orkestrams; vadovavo operų ir baletų pastatytiems Lietuvos nacionaliniame operos ir baletu teatre, Klaipėdos muzikiniame centre. Nuo 1968 m. Domarkas dėstė LMTA, čia jo rūpesčiu buvo įsteigta Simfoninio dirigavimo katedra. Jis kviečiamas į tarptautinių G. Fitelbergo, S. Prokofjevo bei kitų dirigentų konkursų žiuri.

Maestro apdovanotas Lietuvos valstybine premija (1974), Lietuvos Vyriausybės meno premija (1998), Didžiojo Lietuvos kunigaikščio Gedimino ordino Karininko kryžiumi (1994) bei Didžiuoju kryžiumi (1998), Lietuvos nacionaline kultūros ir meno premija (2000), Lenkijos Respublikos Kavalieriaus kryžiaus ordinu (2006), jam įteiktas Lietuvos Respublikos Kultūros ministerijos Garbės ženklas „Nešk savo šviesą ir tikék“ (2011).

Pagal LNF informaciją, www.filharmonija.lt

Juozas Domarkas ia a long-standing artistic director and chief conductor of the LNSO (1964–2015, since 2015 – Honorary Conductor), one of Lithuania's most experienced and influential conducting teachers and an accomplished performer having developed a distinctive manner of interpretation. In 1960–1965, Domarkas studied conducting at the St. Petersburg Conservatory with Prof. Ilya Musin. In 1963, he participated in the four-month master course in Moscow with Igor Markevitch.

The conductor's repertoire ranges from classical and romantic music to contemporary compositions, from large scale symphonic works to the premieres by young composers. Domarkas has been invited to conduct various orchestras in Russia, Poland, Ukraine, Latvia, Czech Republic, Slovakia, Germany, Estonia, Turkey, Venezuela, Argentina, and Chile; he has been on the stage of the Lithuanian National Opera and Ballet Theatre as well as of the Kaipėda Musical Theatre.

Since 1968 Domarkas has been teaching at the LAMT where he has founded the Department of Orchestral Conducting. He also served as a jury member at the international competitions for conductors, including Fitelberg in Katowice and Prokofiev in St. Petersburg.

Maestro accomplishments in cultivation of Lithuanian musical culture have garnered him several highest national distinctions: the Lithuanian State Prize (1974), the Lithuanian Government Art Prize (1998), the Officer's Cross (1994) and the Grand Cross (1998) of the Order of the Lithuanian Grand Duke Gediminas, as well as the Lithuanian National Arts and Culture Prize (2000). In September 2006 he was awarded the Chevalier Cross Order of the Republic of Poland for his contribution into Polish-Lithuanian cultural collaboration. In 2011 Domarkas was awarded the badge of honor from the Ministry of Culture Carry your Light and Believe.

Information by LNF, from www.filharmonija.lt

Lietuvos nacionalinį simfoninį orkestrą (LNSO) 1940 m. įkūrė kompozitorius, dirigentas ir pianistas Balys Dvarionas, 1964–2015 m. orkestrui dirigavo ir vadovavo Juozas Domarkas, nuo 2015-ųjų rudens kolektivo meno vadovo ir vyriausiojo dirigento pareigas eina Modestas Pitrénas, antrasis LNSO dirigentas yra Robertas Šervenikas.

Kolektyvas kasmet surengia apie 50 koncertų Lietuvoje ir užsienyje, gastroliuota daugelyje Europos šalių, Japonijoje, Pietų Amerikoje, Pietų Korėjoje, tokiose salėse kaip Vienos „Musikverein“, Kelno ir Berlyno filharmonijos, Londono „Barbican Centre“, Frankfurto „Alte Oper“, Tokijo „Metropolitan“ ir „Suntory Hall“, Amsterdamo „Concertgebouw“ ir kt. Orkestrui dirigavo istorinės asmenybės ir pasaulinio garso batutos meistrai, tarp jų Kurtas Masuras, Cyrilas Diederichas, Neeme Järvi, Mstislavas Rostropovičius, Krzysztofas Pendereckis, Christophas Eschenbachas ir kt. LNSO koncertavo su daugeliu žymų atlikėjų, iš jų minėtini Montserrat Caballé, Jessye Norman, Sergejus

Larinės, Violeta Urmanė, Emilia Gilelsas, Danielas Pollackas, Sergio Tiempo, Freddy Kempf, Müza Rubackytė, Gidonas Kremeris, Leonidas Koganas, Julianas Rachlinas, Sergejus Krylovas, Philippe's Graffin, Misha Maiskis, Ivanas Monighetti, Davidas Geringas, Danjulo Ishizaka, Jurijus Bašmetas ir kt.

Nuo 1991 m. orkestras yra nuolatinis šiuolaikinės muzikos festivalio „Gaida“ dalyvis. LNSO garso įrašų išleista Lietuvoje ir užsienyje („Melodija“, „Marco Polo“, „Col legno“, „Ella Records“, „Naxos“, „Avie Records“).

Pagal LNF informaciją, www.filharmonija.lt

Lithuanian National Symphony Orchestra (LNSO) was founded in 1940 by composer, conductor and pianist Balys Dvarionas. In 1964–2015, the orchestra's helm was entrusted to Juozas Domarkas. In autumn 2015, Modestas Pitrėnas was appointed the Artistic Director and Principal Conductor with Robertas Šerpenikas acting as LNO's Second Conductor.

Playing around 50 annual concerts in Lithuania and abroad, the Orchestra has toured many European countries, Japan, Republic of South Africa and South Korea, appeared in such concert venues as Musikverein in Vienna, philharmonic halls in Cologne and Berlin, Barbican Centre London, Frankfurt Alte Oper, Metropolitan and Suntory Hall in Tokyo and Amsterdam Concertgebouw to name but a few. The LNSO was led by historic personalities and celebrated masters, including Kurt Masur, Cyril Diederich, Neeme Järvi, Mstislav Rostropovich, Krzysztof Penderecki, Christoph Eschenbach, shared the stage with many illustrious performers, such as Montserrat Caballé, Jessye Norman, Sergej Larin, Violeta Urmanė, Emil Gilels, Daniel Pollack, Sergio Tiempo, Freddy Kempf, Müza Rubackytė, Gidon Kremer, Leonid Kogan, Julian Rachlin, Sergei Krylov, Philippe Graffin, Misha Maisky, Ivan Monighetti, David Geringas, Danjulo Ishizaka, Yuri Bashmet, etc.

Since 1991, the LNSO has been a regular participant of the Gaida Contemporary Music Festival. The Orchestra's recordings were released in Lithuania and abroad by such labels as Melodiya, Marco Polo, Col legno, Ella Records, Naxos and Avie Records.

Information by LNF, from www.filharmonija.lt

Spalio 29 d., sekmadienis, 19 val. | 29 October, Sunday, 7 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

SCULPT

Multimedijinis spektaklis perkusininkui ir interaktyviai sąsajai |

Multimedia Show for one percussionist & an interactive gesture capture tool (2015)

Projekto kūrėjai ir atlikėjai | Project created and performed by

GeKiPe | Gestures, Kinetics, Percussion

(Prancūzija–Šveicarija | France–Switzerland):

Projekto vadovas, perkusija | Project leader, percussion

PHILIPPE SPIESSER

(Prancūzija–Šveicarija | France–Switzerland)

Kompozitorius, ansamblio „Flashback“ vadovas | Composer, Flashback Ensemble leader

ALEXANDER VERT

(Prancūzija | France)

Kompozitorius, garso režisierius | Composer, sound designer

JOSÉ MIGUEL FERNANDEZ

(Ispanija | Spain)

Video menininkas, režisierius | Video artist, director

THOMAS KÖPPEL

(Šveicarija | Switzerland)

„Sculpt“ – tai apie valandą trunkantis multimedijos projektas, jungiantis muziką, vaizdą ir performansą. Atlikėjas Philippe'as Spiesseris groja virtualiais mušaimaisiais ir erdvėje savo kūnų, rankomis bei kojomis brėžia jvairias trajektorijas. Šiais judeisais yra išgaunami garsai ir vaizdai. Kūrinius virtualiai perkusijai ir elektronikai inspiravo menininkų siekis patyrinėti naujujų technologijų galimybes, atkuriant judesius, kurie naudojami grojant originaliais instrumentais. Šiame šou žmogaus judeisai fiksuojami „Kinect“ kameromis, kurios dažniausiai naudojamos kompiuterinių žaidimų konsolėse. Šių kamerų sensoriai yra pritvirtinti prie atlikėjo rankų.

Projekte panaudoti du multimedijos kūriniai – tai Jose Miguelio Fernandezo „Hypersphère“ ir Alexanderio Verto „Le Silence“. Tai nėra tiesmukas technologinės įrangos pritaikymas. Galutiniu rezultatu šiame projekte tampa meninė kompozitorų sumanymo išraiška, kurią video menininkas Thomas Köppelas apipavidalina, sukurdamas vaizdinę nematomais instrumentais atliekamų kompozicijų poetiką.

„Hypersphère“. Kūrinio pavadinimas siejamas su matematikos objektu – hipersfera, kuriai būdinga n -dimensija. Jos logika buvo pasitelkta apskaičiuojant sensorių rotacijas ir nustatant jų pozicijas. Muzikos srityje tai buvo panaudota iš skirtingų garsų ir sintezavimo formuojamą daugiamatių sferinių erdvų generavimui. Šių sferų sąveika, transformacija ir erdvinio garso išgavimas daugiakanalės difuzijos būdu pasireiškia kaip vaizdo sintezė ir judėjimas erdvėje.

Jose Miguel Fernandez

„Le Silence“. Ši muzikos ir vaizdo kompozicija paremta žmogaus potyriu, kai jis palapsniui grimzta į beribę tylą ir pamažu tampa svetimu visai Žmonijai. Sąmoningai pasinérēs į halucinacijas ir daugiau nebetikjs sėkmę, žmogus prisdengia tylos skraiste ir pasišalina į savo citadelę – tylos tvirtovę. Kūrinj sudaro introspektivų ir gyvybingų, žaismingų epizodų kaita, tarsi vaiduojanti žmogų, kuris norėtų ir vėl kontroliuoti savo likimą. Klausytojai stebi šio herojaus pastangas, kurios, lydimos baimės ir dvejonių, veda link išsižadėjimo ir pasinérimo į begalybę.

Alexander Vert

GeKiPe – tai vaizdą ir garsą jungianti kompiuterinė muzikinės išraiškos sasaja, kurią atlikėjas generuoja ir valdo realiu laiku. GeKiPe buvo pritaikyta kuriant sceninį projektą „Sculpt“. Šią kompiuterinę programą ir projektą kūrėjai pristatė mokslinėje konferencijoje „NIME-New Interfaces for Musical Expressions“ 2017 m. gegužė Kopenhagoje.

„Sculpt“ pasaulinė premjera įvyko festivalyje „Aujourd’hui Musiques“ 2015 m. lapkričio 20 d. Perpinjano miesto teatre „Archipel“. Šis performansas yra bendras organizacijų „Théâtre de l’Archipel Scène Nationale France“, Paryžiaus „Pompidou Centre IRCAM“ ir „Flashback66“ projektas.

Sculpt is a multimedia show, mixing music, video and performance (duration approx. 55 min.). Performer Philippe Spiesser plays virtual percussion by drawing trajectories in space with his body, hands and legs. These movements trigger sounds and images and are the sound and visual material of the work. These pieces for virtual percussion and electronics were created following the desire of these artists to explore new technological opportunities related to the gestures they have learned on their original instrument. This show is based on a tool capturing gestures that uses Kinect cameras, usually used for game consoles and accelerometer sensors, which the interpreter wears on each hand. *Hypersphère* by Jose Miguel Fernandez and *Le Silence* by Alexander Vert are multimedia works combining music, video and performance. Far from being just a technological feat, the final device was developed to serve the artistic expression of the composers and videographer Thomas Köppel who has created works based on the musicians' poetic compositions without visible instruments.

Hypersphère. The title of the work comes from the hypersphere, a mathematical object with n-dimension – used, among other things, to calculate the rotations of sensors and deduce their positions. In a musical field it is also used to cover spherical spaces, which are multidimensional in which different sounds, and synthesis techniques are revealed. At the level of image synthesis and movement in space, there is also a close link between these spheres, their transformations and the spatialized sounds through a system of multi-channel diffusion.

Jose Miguel Fernandez

Le Silence. This musical and video creation is based on the face to face that man must endure when he slides progressively into the immensity of silence and where, little by little he becomes a stranger among Men. Marked by voluntary hallucinations and no longer believing in his luck, he puts on a veil of silence and goes off to his citadel, a silent building. The work is built upon phases of introspection and the more lively parts symbolise a man who tries to regain the control of his destiny. We follow him in the different stages that lead him towards renouncement, accepting the situation but also leading towards fear and doubt, until he is engulfed in this immense well.

Alexander Vert

GeKiPe is a gestural interface for musical expression, combining images and sounds, generated and controlled in real time by a performer. GeKiPe was used for the creation of a collaborative stage performance (*Sculpt*). GeKiPe was presented at the international conference NIME-New Interfaces for Musical Expressions, Copenhagen, in May 2017.

Sculpt's world premiere was on November 20, 2015 during the French Festival Aujourd'hui Musiques at the Archipel Theatre, Perpignan.

Co-production by Théâtre de l'Archipel Scène Nationale France, the Pompidou Centre IRCAM Paris, and the association Flashback66.

Spalio 30 d., pirmadienis, 19 val. | 30 October, Monday, 7 PM

Šv. Kotrynos bažnyčia | St. Catherine's Church

THEATRE OF VOICES

(Danija | Denmark)

Else Torp (sopranas | soprano)

Signe Asmussen (mecosopranas | mezzo-soprano)

Paul Bentley-Angell (tenoras | tenor)

Benjamin McKee (bosas | bass)

Meno vadovas ir dirigentas | Artistic Director and Conductor **Paul Hillier**

Dalyvauja styginių kvartetas **ARTVIO** | With the participation of **ARTVIO** String Quartet:

Ingrida Rupaitė-Petrikienė (I smuikas | 1st violin)

Kristijonas Venslovas (II smuikas | 2nd violin)

Tomas Petrikis (altas | viola)

Povilas Jacunskas (violončelė | cello)

Arvo Pärt

„Ein Wallfahrtslied“ baritonui ir styginių kvartetui | *Ein Wallfahrtslied* for baritone and string quartet (1984) (žodžiai iš „Psalmés 120/121“ | text from Psalm 120/121)

Arvo Pärt

„Es sang vor langen Jahren“ balsui (altui arba kontratenorui), smuikui ir altui | *Es sang vor langen Jahren* for voice (alto or countertenor), violin and viola (1984) (Clemens Brentano žodžiai | lyrics by Clemens Brentan)

David Lang

„Ark Luggage“ sopranui ir styginių kvartetui | *Ark Luggage* for soprano and string quartet (2012) (Peterio Greenaway'us žodžiai | lyrics by Peter Greenaway)

David Lang

„The Little Match Girl Passion“ keturiems balsams ir mušamiesiems | *The Little Match Girl Passion* for four voices each playing simple percussion (2007) (kompozitoriaus žodžiai pagal Hango Christiano Anderseno, H.P. Paullio, Picanderio iš Šv. Mato tekstus | lyrics by composer after Hans Christian Andersen, H. P. Paulli, Picander and Saint Matthew)

1. <i>Come, daughter</i>	9. <i>Have mercy, my God</i>
2. <i>It was terribly cold</i>	10. <i>She lighted another match</i>
3. <i>Dearest heart</i>	11. <i>From the sixth hour</i>
4. <i>In an old apron</i>	12. <i>She again rubbed a match</i>
5. <i>Penance and remorse</i>	13. <i>When it is time for me to go</i>
6. <i>Lights were shining</i>	14. <i>In the dawn of morning</i>
7. <i>Patience, patience!</i>	15. <i>We sit and cry</i>
8. <i>Ah! perhaps</i>	

Arvo Pärt, žr. p. 46.

„**Ein Wallfahrtslied**“ tenorui arba baritonui ir styginių kvartetui (1984) – ši piligrimo daina skiriamą jos sukūrimo metais mirusio estų teatro ir kino režisieriaus Grigorijaus Kromanovo atminimui. Dediakaciją kompozitorius įprasmino pasitelkdamas Psalmés 120 (121) tekštą:

Pakeliu savo akis į kalnus, iš kur man ateina pagalba.
Mano pagalba ateina iš Viešpaties, kuris sukūrė dangų ir žemę!
Jis neleis suklupti tavajai kojai, Jis – budrus tavo sargas.
Izraelio sargas nei miega, nei snaudžia.
Viešpats yra tavo sargas, Viešpats – tau šešėlis tavo dešinėje:
dieną nepažeis tavęs saulė né ménulis naktį.
Viešpats saugos tave nuo viso pikto, Jis saugos tavo sielą.
Viešpats saugos tavo jėjimą ir išėjimą dabar ir per amžius.

„**Es sang vor langen Jahren**“ balsui (altui arba kontratenorui), smuikui ir altui (1984). Šią vokalinę miniatiūrą Pärtas paskyrė kompozitorui ir teoretikui Dietherui de la Motte (1928–2010), tai nurodydamas ir kūrinio paantraštėje „Motette für de

la Motte". Tarsi išskaidytoje erdvėje melancholiškai aidinti minorinė melodija sukuaria vienatvės ir nostalgijos pojūtį, būdingą ir čia panaudotam tekstui iš Clemenso Brentano eilėraščio „Der Spinnerin Nachtlied“ („Verpėjos lopšinė“). Nejprasta instrumentuotė sukuria skambesio efektą, primenantį užkalbėjimo skiemenu navimą. Akompanuojantys styginiai instrumentai – smuikas ir altas – kartkartėmis perima solisto vaidmenį, balsui nutilus.

Arvo Pärt, see p. 47.

Ein Wallfahrtslied for tenor or baritone and string quartet (1984) is a Pilgrim's Song composed in memory of Grigori Kromanov, Estonian theatre and film director. The music is based on the sacral text from Psalm 120 (121):

I will lift up mine eyes unto the hills, from whence cometh my help.
My help cometh from the Lord, which made heaven and earth.
He will not suffer thy foot to be moved: he that keepeth thee will not slumber.
Behold, he that keepeth Israel shall neither slumber nor sleep.
The Lord is thy keeper: the Lord is thy shade upon thy right hand.
The sun shall not smite thee by day, nor the moon by night.
The Lord shall preserve thee from all evil: he shall preserve thy soul.
The Lord shall preserve thy going out and thy coming in from this time forth,
and even for evermore.

Es sang vor langen Jahren for voice (alto or countertenor), violin and viola (1984) was written for the composer and theorist Diether de la Motte (1928–2010) as it shows the subtitle of the piece, *Motette für de la Motte*. The plangent minor melody in a sparse musical landscape evokes both the loneliness and nostalgia in the poem *Der Spinnerin Nachtlied (The Night Song of the Spinner)* by Clemens Brentano. The unusual instrumental support makes it look less like a song than an incantation. The violin and viola sometimes accompany, sometimes move to the foreground while the voice rests.

David Lang, žr. p. 6.

„**Ark Luggage**“ sopranui ir styginių kvartetui (2012). 2005 m. su anglų filmu kūrėju Peteriu Greenaway' u darbavomės ties projektu „Rašymas ant vandes“ („Writing on water“). Tai buvo cirkas su gyva kaligrafija, plačiaformačiu vaizdu ir projekcija keturiuose ekranuose ant scenos, dalyvavo Londono „Sinfonietta“. Man tai be galio patiko. Labiausiai intrigavo puikus Peterio libretas, paremtas pjesėje „Audra“ („The Tempest“), poemoje „Seno jūrevio eilės“ („The Rime of the Ancient Mariner“) ir romane „Mobilis Dikas“ („Moby Dick“) aprašytomis istorijomis apie keliones jūroje ir sudužusius laivus. Paprasiu Peterio, kad jis ir man parašytų ką nors iš Senojo Testamento. Jis man atsiuntė tekstą „**Ark Luggage**“ – tai sąrašas 92 dalykų, kuriuos Nojus pasiėmė su savimi į laivą. Interpretuodamas Peterio tekstą, siekiau perteikti ką Nojus jautė pasibaigus tvanui ir išgyvenus šią nelaimę. Lagaminų pakavimo veiksmas gali būti suvokiamas kaip tikėjimas ir viltis, o paprastutis daiktų sąrašas – malda.

Glazgo koncertų salės užsakymu kūrinj rašiau dainininkei Elsei Torp ir styginių kvartetui „Smith“, šie muzikantai kūrinj pirmą kartą atliko 2012 m. kovo 24 d. Glazge. Kompozicija dedikuota Elsei Torp.

„**The Little Match Girl Passion**“ keturiems balsams ir mušamiesiems (2007). Norėjau papasakoti istoriją apie mergaitę su degtukais, paremtą danų rašytojo Hanso Christiano Anderseno pasaka. Vaikams skirta originali istorija kupina pavojaus ir moralės. Varginga mergaitė, kurią namuose muša jos tėvas, gatvėje nesėkmingai bando parduoti degtukus ir mirtinai sušąla. Ši mergaitė sugeba išlikti tyra ir nepalūžusi. Vis dėlto tai liūdna istorija.

Mano dėmesj patraukė ne pasakos siužetas, bet nuolatinis blogio ir gėrio, siaubo ir nuostabos sugretinimas: liūdna ir karti dabartis persipina su saldžiais prisiminimais, mintis apie skurdą nuolatos palydi mergaitės tikėjimas. Kokia naivi pusiausvyra tarp kančios ir vilties!

Anderseno istoriją savi muzikoje pertiekiu Bacho „Pasijos pagal Matą“ maniera. Danų rašytojo pasakos naratyvą kaitalioju ir gretinu su mano interpretuojamais minios ir veikėjų atliepais iš Bacho Pasijos. Rašydamas kūrinio eiles, pasinaudojau Anderseno, H. P. Paullio (pirmojo šios pasakos vertimo į anglų kalbą 1872 m. autorius) ir Picanderio (Bacho Pasijos libretisto Christiano Friedricho Henrici pseudonimas) tekstais bei Evangelijos pagal Matą ištraukomis. Žodis „pasija“ lotynų kalba reiškia kančią. Mano kūrinyje nėra nei Bacho, nei Jézaus, tačiau yra mažos mergaitės su degtukais kančia ir sielvartas, kurj ir siekiau savo muzikoje išaukštinti.

Už šią kompoziciją Davidas Langas pelnė Pulitzerio premiją. Airijos nacionalinio kamerinio choro užsakymu 2008 m. kompozitorius parengė kūrinio versiją kameriniam chorui ir keturiems balsams.

Pagal davidlangmusic.com

David Lang, see p. 8.

Ark Luggage for soprano and string quartet (2012). In 2005 I did a project with the English artist and filmmaker Peter Greenaway, called *Writing on Water*. It was a kind of circus, with live calligraphy, live multi-screen video and film projection on four screens that surrounded the stage, and the London Sinfonietta. I enjoyed it a lot. What I enjoyed the most, however, was the beautiful libretto that Peter had crafted out of fragmentary descriptions of sea travel and shipwrecks from *The Tempest*, *The Rime of the Ancient Mariner*, and *Moby Dick*. This text was so moving to me that I asked Peter if he would write me another one, this time possibly on a religious subject, or at least somehow related to an old testament theme. *Ark Luggage* was the text he sent me, a list of 92 things Noah took along with him during the flood. The way I interpreted this text was to notice how Peter shows the confidence Noah has in packing for his life after the flood, confident about his survival past the catastrophe. The act of packing these suitcases itself becomes a statement of faith, and a simple list becomes a kind of prayer.

Ark Luggage was commissioned by Glasgow Concert Halls and was written for Else Torp and the Smith Quartet, who premiered it on 24 March 2012, in Glasgow, Scotland. The music is dedicated to Else Torp.

The Little Match Girl Passion for four voices (SATB) each playing simple percussion (2007). I wanted to tell a story. A particular story – in fact, the story of *The Little Match Girl* by the Danish author Hans Christian Andersen. The original is ostensibly for children, and it has that shocking combination of danger and morality that many famous children's stories do. A poor young girl, whose father beats her, tries unsuccessfully to sell matches on the street, is ignored, and freezes to death. Through it all she somehow retains her Christian purity of spirit, but it is not a pretty story.

What drew me to *The Little Match Girl* is that the strength of the story lies not in its plot but in the fact that all its parts – the horror and the beauty – are constantly suffused with their opposites. The girl's bitter present is locked together with the sweetness of her past memories; her poverty is always suffused with her hopefulness. There is a kind of naive equilibrium between suffering and hope.

My piece sets Andersen's story *The Little Match Girl* in the format of Bach's *Saint Matthew Passion*, interspersing Andersen's narrative with my versions of the crowd and character responses from Bach's Passion. The text is by me, after texts by Andersen, H. P. Paulli (the first translator of the story into English, in 1872), Picander (the nom de plume of Christian Friedrich Henrici, the librettist of Bach's *Saint Matthew Passion*), and the Gospel according to Saint Matthew. The word "passion" comes from the Latin word for suffering. There is no Bach in my piece and there is no Jesus – rather the suffering of the Little Match Girl has been substituted for Jesus's, elevating (I hope) her sorrow to a higher plane.

In 2008, a version for chamber choir and four voices was arranged under the commission by the National Chamber Choir of Ireland.

From davidlangmusic.com

Apie atlikėjus | Performers

Vokalinių ansamblių specialistas **Paulas Hillieras** 1973 m. įkūrė ir vadovavo garsiajam „Hilliard Ensemble“. 1990 m. jis persikėlė į Kaliforniją, kur subūrė ansamblį „Theatre of Voices“. Dėstydamas Kalifornijos Daviso universitete Hillieras inicijavo kasmetinį renginį „Festival of Voices“, su naujuoju ansambliu rengė koncertus visose JAV bei pradėjo ilgametį bendradarbiavimą su garso įrašų kompanija „Harmonia Mundi“.

1996–2003 m. Hillieras buvo Indianos universiteto Senosios muzikos instituto direktorius. 2001 m. jam patikėtos Estijos filharmonijos kamerinio choro vyriausiojo dirigento pareigos, o 2003 m. jis persikėlė į Daniją, kur pradėjo vadovauti ir iki šiol yra ansamblio „Ars Nova Copenhagen“ vyriausiasis dirigentas. Greta aktyvios orkestrinio ir chorinio dirigavimo

veiklos bei koncertų visame pasaulyje jis buvo Steve'o Reicho rinktinių raštų redaktorius. 2006 m. Hillierui įtektas Britų imperijos ordinė už nuopelnus chorinei muzikai, 2007 m. – Estijos Baltosios žvaigždės ordinė. Tais pačiais metais Hillieras pelnė apdovanojimą „Grammy“ už Arvo Pärt'o „Da Pacem“ išrašą. Antrajį „Grammy“ šis muzikas pelnė už kompaktinę plokštelię su Davido Lango „The Little Match Girl Passion“. 2008 m. Hillieras buvo pakviestas eiti Airijos nacionalinio kamerinio choro vyriausiojo dirigento bei Porto „Casa da Música“ choro meno vadovo pareigas. Tais pačiais metais jis įkūrė nuosavą muzikos leidybos kompaniją „Theatre of Voices Edition“ (TOVE).

2009–2010 m. kaip reziduojantis menininkas dirbo ir kūrė Jeilio universiteto Sakraliosios muzikos institute, dalyvavo ansamblio „Bang on a Can“ pasiodymuose Niujorko Linkolno centre, Kopenhagos karališkojoje operoje, Londono centre „Barbican“ ir Perto menų festivalyje Australijoje. 2012 m. Hillieras jau septintą kartą per devynerius metus buvo nominuotas „Grammy“ apdovanojimams, šį kartą už Pelles Gudmundsen-Holmgreeno muzikos išrašus su ansambliu „Ars Nova Copenhagen“. 2013 m. Danijos karalienė jam įteikė Riterio kryžiaus ordiną.

Pagal theatreofvoices.com

Paul Hillier specialises in vocal groups. In 1973 he founded and directed the the Hilliard Ensemble. In 1990 he moved to California and created the Theatre of Voices. While teaching at the University of California, Davis, he presented an annual Festival of Voices and began to tour the USA with his new ensemble. At the same time he began a long and fruitful association with Harmonia Mundi USA.

From 1996–2003 Hillier was Director of the Early Music Institute at Indiana University. In 2001 he was offered the position of Principal Conductor of the Estonian Philharmonic Chamber Choir. In 2003 he moved to Denmark and became, and remains, Chief Conductor of Ars Nova Copenhagen. Busy with both orchestra and choral conducting around the world, he still found time to edit the collected writings of Steve Reich.

In 2006 he was awarded an OBE for services to choral music. In 2007 he received the Order of the White Star of Estonia, and was awarded a Grammy for Best Choral Recording (*Da Pacem* – Arvo Pärt). He received another Grammy Award for the David Lang CD *The Little Match Girl Passion*. In 2008 he became Chief Conductor of the National Chamber Choir of Ireland and was appointed artistic director of the Coro Casa da Música in Porto. That same year he created his own music publishing company – Theatre of Voices Edition (TOVE: distributed by Edition-S and by Peters Edition in the USA).

During 2009–2010 he was artist in residence at Yale University's Institute for Sacred Music, and performed in New York at the Bang on a Can Marathon and at Lincoln Centre, also at the Royal Opera in Copenhagen, the Barbican Centre in London, and the Perth International Arts Festival in Australia. In the 2012 Grammy Awards show Paul Hillier was competing for the seventh time in nine years – nominated with Ars Nova Copenhagen and music by Pelle Gudmundsen-Holmgreen. In 2013 he was awarded the Order of Dannebrog – the Danish knighthood – by Her Majesty, Queen Margaret of Denmark.

From theatreofvoices.com

„Theatre of Voices“ (TOV, „Balsų teatras“) yra viena ryškiausių vokalo grupių pasaulyje. Ansamblį 1990 m. Kalifornijoje subūrė Paulas Hillieras. Nuo 2004 m. kolektyvas reziduoja Danijoje, čia persikėlus jų vadovui. Ansamblis sukaupė platų šiuolaikinės muzikos repertuarą, minėtinį kompozitoriai Berio, Pärtas, Reichas, Cage'as, Gudmundsen-Holmgreenas, Stockhausenenas. Lygia greta dainininkai atlieka ir senąjį muziką, jai atstovauja pamėgtieji Perotinas, Dowlandas, Buxtehude.

Pirmosios sėkmės TOV sulaukė atlikę keletą Arvo Pärto kompozicijų bei jiems dedikuoto Steve'o Reicho „Proverb“ premjerą (šį kūrinj atlikėjai vėliau įrašė su kompozitoriaus ansamblio muzikantais studijoje „Nonesuch“). Kiti svarbūs įvykiai TOV karjeros pradžioje: bendradarbiaujant su režisieriumi Peteriu Sellarsu ansamblis dalyvavo Stravinskio „Biblical Pieces“ pastatyme Olandijos operoje Amsterdamė; Johno Adamso „Grand Pianola Music“ atlikimas Los Andžele diriguoojant kompozitoriu; Adamso opeiros-oratorijos „El Niño“ pasaulinė premjera Paryžiuje, po kurios sekė kūrinio įrašas DVD ir pasaulinis turas.

2007 m. Niujorko „Carnegie Hall“ ansamblis pirmą kartą atliko jiems užsakytą Davido Lango „The Little Match Girl Passion“ (pasitinkant TOV 20-metį, šio kūrinio įrašas 2010 m. pelnė apdovanojimą „Grammy“). Taip pat 2007 m. Steve'o Reicho festivalyje Londono centre „Barbican“ ansamblis ir kvartetas „Kronos“ atliko Gavino Bryarso „The Stones of the Arch“ premjerą. 2008 m. dainininkai dalyvavo Berlyno „Festspiele“ pradžios koncerte, kur atliko Stockhauseno „Stimmung“ (šią kompoziciją vėliau TOV pristatė koncertų serijoje „BBC Proms“, įvairiose Europos, Meksikos, Australijos koncertų salėse). 2009 m. TOV užsakymu kinų kompozitorė Liu Sola parašė kamerinę operą „The Afterlife of Li Jiantong“, kurią ansamblis ir puikių muzikantų trio (fleitininkė Michala Petri, arfininkas Andrew Lawrence-Kingas ir perkusininkas Gertas Mortensenas) atliko Danijos karališkojoje operoje bei Londono centre „Barbican“. 2010 m. su Londono „Sinfonietta“ dainininkai parengė Pelles Gudmundsen-Holmgreeno „Company“ premjerą, tais pačiais metais su styginių kvartetu „Smith“ atliko Davido Lango „Ark Luggage“.

Pastaruoju metu dainininkai įgyvendina keletą sumanymų: su kompozitoriumi Jóhannu Jóhannssonu rengia kino projektą, ruošia naujaus Davido Lango, Bento Sørenseno, Sunleifo Rasmusseno ir Bryce'o Dessnerio kūrinius.

Tarp naujausių garso įrašų – kompanijoje „Harmonia Mundi“ išleistos kompaktinės plokšteliės su Stockhauseno „Stimmung“ (koncerto Kopenhagoje įrašas), Lango „The Little Match Girl Passion“ albumas „Stories“ su Berio, Cage'o, MacLow'o, Marsho, Franko ir Berberian kūriniais, Pärto „The Christmas Story“ ir „Creator Spiritus“. Šiuo metu įgyvendinama su kompanija „Dacapo-Records“ iniciuota penkių kompaktinių ploštelų serija, jau pasirodė įrašas „Skandinavų kantatos“ su Buxtehudes muzika.

2013 m. ansamblis „Theatre of Voices“ buvo nominuotas Šiaurės Tarybos muzikos premijai.

Pagal theatreofvoices.com

Theatre of Voices (TOV), widely recognized as one of the world's foremost vocal groups, was founded by Paul Hillier in 1990 and re-established in Denmark when he moved to that country in 2004. The group presents a wide range of contemporary music, often juxtaposed with elements of early music. Their programs feature many of

today's most eminent composers – Berio, Pärt, Reich, Cage, Gudmundsen-Holmgreen, Stockhausen – while among their current favourite "early" composers are Perotin, Dowland, and Buxtehude.

Amongst the group's early successes were the presentation of several new works by Arvo Pärt and the premiere of Steve Reich's *Proverb* – written for them – which they recorded for Nonesuch with a quartet of musicians from the composer's own ensemble. The group then collaborated with the theatre director Peter Sellars in a staged production of Stravinsky's *Biblical Pieces* at the Netherlands Opera in Amsterdam. They also performed with John Adams: *Grand Pianola Music* in Los Angeles, conducted by the composer, and the world-premiere in Paris of his opera-oratorio *El Niño*, followed by a DVD recording and performances worldwide.

In 2007 TOV premiered David Lang's *The Little Match Girl Passion* at Carnegie Hall. This piece was commissioned for TOV; their CD of the work then received a Grammy Award in 2010 – on the group's 20th anniversary. TOV premiered Gavin Bryars' *The Stones of the Arch* with Kronos at Barbican Centre's Steve Reich Festival (2007). In 2008 the group opened the Berliner Festspiele with Stockhausen's *Stimmung* also performing it at the BBC Proms and at venues across Europe and from Mexico to Australia. In 2009 they commissioned and premiered a chamber opera by Chinese composer Liu Sola – *The Afterlife of Li Jiantong* – at the Royal Danish Opera and the Barbican Centre London, together with three brilliant musicians: Michala Petri (recorder), Andrew Lawrence-King (medieval harp), and Gert Mortensen (percussion). In 2010 TOV premiered Gudmundsen-Holmgreen's *Company* with London Sinfonietta; David Lang wrote *Ark Luggage* for TOV and Smith Quartet the same year. Presently, the group is preparing projects with composers Jóhann Jóhannsson (film project), David Lang, Bent Sørensen, Sunleif Rasmussen and Bryce Dessner.

The group's most recent CDs are Stockhausen's *Stimmung* (the Copenhagen version), David Lang's *The Little Match Girl Passion*, *Stories* (Berio, Cage, Berberian), *The Christmas Story*, and *Creator Spiritus* (Arvo Pärt) – all on Harmonia Mundi USA. On Dacapo-Records TOV has released Buxtehude's *Scandinavian Cantatas* – the first in a series of five CDs.

TOV was nominated for Nordic Council Music Prize 2013.

From theatreofvoices.com

2003 m. susibūrės **styginių kvartetas „ArtVio“** groja muziką nuo klasikos šedevrų iki šiuolaikinių opusų. Kvartetas tobulinosi meistriškumo kursuose Reichenau (Austrija), kuriuos vedė „Amadeus“, „Artis“, B. Bartóko, L. Janáčeko, B. Smetanos styginių kvartetų nariai. Ansamblis griežė festivaliuose Portugalijoje, Usedomo Vokietijoje, „Reykholtská“ Islandijoje, „Probaltica“ Lenkijoje ir kt. 2005 m. „ArtVio“ dalyvavo reprezentaciniame LR Prezidento Valdo Adamkaus vizito Ispanijoje koncernte, skirtame Karaliaus Juano Carleso bei Karalienės Sofijos garbei. Su violončelininku ir dirigentu Davidu Geringu surengė koncertus Klaipėdoje, Vilniuje bei Usedomo muzikos festivalyje.

2007 m. kvartetas išleido savo pirmąjį kompaktinę plokštelynę su Lietuvos kompozitorų Eduardo Balsio, Anatolijaus Šenderovo ir Juozo Širvinsko kūriniais. 2010 m. Londone su pianistu Eduardu Oganesianu išleista kompaktinė plokštelynė su Friedricho Gernsheimo fortepijoniniais kvintetais. Kvarteto muzikantai redagavo ir parengė leidybai Eduardo Balsio ir Fausto Laténo styginių kvartetus.

Kvartetas griežia XVIII–XIX a. prancūzų meistrų instrumentais. Instrumentų savininkas ir kvarteto mecenatas yra p. Jonas Žiburkus.

ArtVio String Quartet was formed in 2003. It displays stylistic diversity by performing various music from great classical masterpieces to contemporary works. For several years in a row the quartet took part in the master classes in Reichenau (Austria), where they have been tutored by the members of Amadeus, Artis, Bartók, Janáček and Smetana quartets. ArtVio Quartet has performed in various festivals in Portugal, Usedom in Germany, Reykholtsháti in Iceland, Probaltica in Poland and others. In June 2005 the quartet participated in a concert at the Royal Palace of El Prado in Madrid, given in the honour of King Juan Carlos I and Queen Sofia during a two-day Spanish visit of the President of Lithuania Valdas Adamkus. Art Vio gave several concerts in Lithuania and Germany together with the famous cellist David Geringas.

In 2007 the quartet has released its first CD with works by Lithuanian composers; in 2010 ArtVio and pianist Eduard Oganesian recorded the Piano Quintet of German composer Friedrich Gernsheim in London. The members of the quartet have collaborated in the editing and publishing of two string quartets by Lithuanian composers Eduardas Balsys and Faustas Laténas.

ArtVio String Quartet members play instruments created by the 18–19th century French masters. The owner of instruments and bows is Mr. Jonas Žiburkus.

Lapkričio 2 d., ketvirtadienis, 18 val. | 2 November, Thursday, 6 PM

Šv. Kotrynos bažnyčia | St. Catherine's Church

Choras | Choir JAUNA MUZIKA

Meno vadovas ir dirigentas | Artistic Director and Conductor

Vaclovas Augustinas

.....

David Lang
„Again (after Ecclesiastes)“ mažam chorui | *Again (after Ecclesiastes)* for small chorus (2005) (kompozitoriaus žodžiai pagal „Ekleziasto knyga“ | lyrics by composer after Ecclesiastes)

„I Lie“ mažam chorui | *I Lie* for small chorus (2001) (Josepho Rolnicko žodžiai jidiš kalba | lyrics (Yiddish) by Joseph Rolnick)

Trys dalys iš ciklo „The Little Match Girl Passion“ kameriniam chorui ir keturiems balsams, grojantiems mušamaisiais | Three fragments from *The Little Match Girl Passion* for chamber choir and four voices each playing simple percussion (2008) (kompozitoriaus žodžiai pagal Hanco Christiano Anderseno, H.P. Paullio, Picanderio iš Šv. Mato

tekstus | lyrics by composer after Hans Christian Andersen, H.P. Paulli, Picander and Saint Matthew)

*When it is time for me to go
In the dawn of morning
We sit and cry*

„For Love Is Strong“ chorui a cappella | *For Love Is Strong* for chorus a cappella (2008) (kompozitoriaus žodžiai pagal „Giesmių giesmės knyga“ | lyrics by composer after *The Song of Songs*)

„Just (after Song of Songs)“ chorui, mušamiesiems, altui ir violončelei | *Just (after Song of Songs)* for chorus, percussion, viola and cello (2014) (kompozitoriaus žodžiai pagal „Giesmių giesmės knyga“ | lyrics by composer after *The Song of Songs*)

Dalyvauja | With the participation of: Tomas Kulikauskas (mušamieji | percussion), Gediminas Dačinskas (altas | viola), Tomas Ramančiūnas (violončelė | cello)

David Lang, žr. p. 6.

„Again (after Ecclesiastes)“ mažam chorui (2005). Kūrinio tekste laisvai interpretavau keliais eilutes iš „Mokytojo, arba Ekleziasto knygos“. [...] Jos autorius Koheletas aprašo metų laikų cikliškumą, kuri lygina su amžinu gamtos ir žmogaus gyvenimo ratu bei diskutuoja apie vilties ir beviltiškumo pusiausvyrą. Mano kūrinyje ši begalinio cikliškumo nuovargi perteikia nuolatinis tų pačių muzikos darinių kartojimas.

Kūrinj užsakė ir Niujorke pirmą kartą atliko Kristinos Boerger vadovaujamas vokalinis ansamblis „Cerddorion“.

Parašyti „I Lie“ mažam chorui (2001) užsakė Kalifornijos vokalinis ansamblis „Kitka“, su kuriuo mane sieja ilgametis bendradarbiavimas. Su muzikantais dirbau kurdamas muziką Amerikos konservatorijos teatro spektakliui „Hecuba“ (rež. Carey Perloff, vaidino aktorė Olympia Dukakis). „Kitka“ yra moterų vokalinė grupė, pagrindinį dèmesį skirianti Rytų Europos muzikinio folkloro tradicijoms. Sulaukus jų prašymo sukurti „šiuolaikišką liaudies dainą“, man kilo mintis panaudoti senovinės jidiš dainos žodžius. Ši tekštą pasirinkau dėl tame vyraujančios niūrios nuoautos. Čia apdainuojamas ne konkretus laimingas, nuliūdės ar varganas žmogus, bet laimės, liūdesio ar atpirkimo laukimas. Pavyzdžiui, daugelyje jidiš dainų mylimojo laukianti mergina vaizduojama tamseniais atspalviais – kaip metafora, apimanti gilesnes prasmes.

„I Lie“ dedikuota Lisai Moore ir Martinui Bresnickui jų vestuvių proga.

„The Little Match Girl Passion“, žr. p. 103.

Chorui a cappella parašytoje kompozicijoje „For Love Is Strong“ (2008) panaudojau žodžius, savaip interpretuodamas „Giesmių giesmės knygos“ tekštą. Ši knyga – tai vienės astringiausių ir erotiškiausių žodinių paliudijimų. Nuostabu, kad tai yra tekstas iš Biblijos. Kaip šios geidulio kupinos eilutės atsidūrė tokioje šventoje knygoje? Iš tiesų „Giesmių giesmėje“ apdainuojamas vyro ir moters ryšys yra transcendentinės sajungos – žmogaus ir Dievo santykio metafora. Ši knyga kupina perkeltinių pasakymų. Iš ką panaši meilė? Meilė – kaip vynas. Tavo vardas – palieti kvepalai. Juodbruvė gražuolė tarsi Kedro palapinės ar Salmos palapinių dangos... Knygoje pasitelkiами vaizdingi apibūdinimai, padedantys nematomus ir nepažintus dalykus suvokti per kasdienėje

aplinkoje egzistuojančius daiktus. Į savo kūrinio tekštą visas originalias metaforas perkeliau, pradžioje įrašydamas žodelį „kaip“. Pavadinimą inspiravo vienas paskutinių paliginimų „Juk meilė stipri kaip mirtis“ – jame slypinti grėsmė byloja daugiau nei žmonių santykiai.

„**Just (after Song of Songs)**“ chorui, mušamiesiems, altui ir violončelei (2014) – tai dar viena parafrazė „Giesmių giesmės knygos“ tekstais po to, kai 2008 m. parašiau chorinę kompoziciją „For Love Is Strong“ [...]. Mane visada intrigavo tai, kad šioje knygoje charakteringai vaizduojami vyras ir moteris, kurie palengva ima pažinti vienas kita, pažymi geidžiamais bruožais ir trokšta perimti kito savybes. Né kiek nenuostabu, kai kalbama apie žmogiškąjį meilę. Tačiau kalbant apie žmogaus meilę Dievui, ši tekštą reikėtų suvokti kaip raktą, atveriantį duris į paties Dievo pažinimą. Į savo tekštą perkeliau visus asmeninius vyro ir moters pasiskymus. Kad būtu aišku, kuris iš jų kalba, kiek vienos frazės pradžioje įterpiau žodelį „tiesiog tavo“ (jei kreipiasi vyras) arba „ir mano“ (jei prabyla moteris). Įdomu tai, kad tekste, kuriame apdainuojama abipusė meilė, tik septynis kartus aptinkame žodį „mūsų“.

Skiriama mano draugams Amy Podmore ir Frankui Jacksonui.

Pagal davidlangmusic.com

David Lang, see p. 8.

Again (after Ecclesiastes) for small chorus (2005) is a setting of a few lines from the beginning of the Book of Ecclesiastes, freely adapted by me. [...] Kohelet moves powerfully from the cycling of the seasons to other endless natural and human cycles, creating a strange equilibrium of hope and futility. In my setting I wanted to make a piece that might convey the weariness of all of these endless cycles, concentrating on the weight of things repeating again. And again.

Commissioned and premiered by the Cerddorion Vocal Ensemble in New York City, Kristina Boerger, Director.

I Lie for small chorus (2001) was commissioned by the California vocal ensemble Kitka, in part with funds from the National Endowment for the Arts. I have a long history with this ensemble, having worked with them on music for the American Conservatory Theater's production of the play *Hecuba*, directed by Carey Perloff and starring Olympia Dukakis.

Kitka is an all woman group and it concentrates on music that comes out of the various folk traditions of Eastern Europe, so when they asked me to write a kind of "modern folk song" it seemed natural to me to take the text of an old Yiddish song and give it new music. I chose this particular text because it has a darkly expectant feeling about it. It isn't about being happy or sad or miserable or redeemed; rather, it is about waiting for happiness or sadness or misery or redemption. As is the case in many Yiddish songs, something as ordinary as a girl waiting for her lover can cast many darker, more deeply beautiful shadows.

I Lie is dedicated to Lisa Moore and Martin Bresnick, on the occasion of their wedding.

The Little Match Girl Passion, see p. 104.

For Love Is Strong for chorus a cappella (2008) is a setting of a text I made by finding certain things in the *Song of Songs*. The original text is of course the most passionate and erotic of the ancient Jewish books, and it is always strange to encounter it

in the Bible. What is such carnality doing in such a holy place? How can this possibly be a spiritual text? Although it describes the relationship of a man and a woman, the Jewish tradition says that it uses the relationship between lovers as a metaphor for one's relationship to God. The entire book is not only a metaphor, but it is made of metaphors. What is your love like? Like wine. What is your name like? Like oil pouring forth. How black am I? Like the tents of Kedar. Everything in the book begins with a comparison, leading you to the things you cannot see or feel or know by comparing them to those things you can. For my text I took every comparison in the original – every metaphor, every simile – and listed them, beginning with the word "like". The title comes from one of the last of these comparisons – "for love is strong as death", which seems altogether too terrifying to be only about relationships between people. *Just (after Song of Songs)* for chorus, percussion, viola and cello (2014) is a setting of my text from the *Song of Songs*. In 2008 I wrote a choral piece called *For Love Is Strong*, in which I made a similar text from the *Song of Songs* [...]. One thing that has always interested me about the text is that the man and the woman in the *Song of Songs* have attributes, they notice things about each other, they own things, they have features that are desirable. In a love between people this would be no surprise. In a love between Man and God, however, that might mean that in this text are clues to the nature of God's own attributes, and a record of how they might attract us. For my text I listed everything personal or owned that is attributed to the man and to the woman. To clarify who is speaking I started every phrase of his with "just your" and every phrase of hers with "and my". It is interesting that in a text about a love that is shared there are only seven instances of "our". Dedicated to my friends Amy Podmore and Frank Jackson.

From davidlangmusic.com

Apie atlikėjus | Performers

Vaclovas Augustinas (g. 1959) – įvairiapusė asmenybė, sėkmingai besireiškianti pačiose įvairiausiose muzikos terpėse. Jis yra puikus choro dirigentas, nuolat kviečiamas į įvairius tarptautinius choro dirigentų seminarus bei festivalius. Augustinas yra populiarus choro muzikos kūrėjas bei aranžuotojas, jo modalias, kontempliatyvias ar ekstaziškas, įvairiuose tarptautiniuose konkursuose premijas pelnusių kompozicijas noriai į savo repertuarą įtraukia įvairūs chorai bei muzikos leidyklos. Kompozitorius taip pat grojo ir dainavo roko grupėse „Saulės laikrodis“ ir „Antis“, po pastarosios grupės atsikūrimo 2007 m. toliau dalyvauja jos veikloje kaip klavišininkas ir muzikos autorius.

Augustinas 1981 m. LMTA baigė prof. Hermano Perelšteino choro dirigavimo klasę, 1992 m. – prof. Juliaus Juzeliūno kompozicijos klasę, 1995 m. – meno aspirantūrą. 1980–1992 m. dirbo „Ąžuoliuko“ muzikos mokykloje, nuo 1992 m. yra Vilniaus savivaldybės kamerinio choro „Jauna muzika“ vyr. dirigentas ir meno vadovas. 1993 m. kaip kviečtinis dirigentas dalyvavo Chorvedžių suvažiavime Vekšė mieste (Växjö, Švedija); 1996 m. buvo chorinio dirigavimo meistriškumo kursų vadovas tarptautiniame festivalyje „Jardanos Coralistas Aragonesas“ Borjos mieste, Ispanijoje. Nuo 2014 m. yra LMTA Kompozicijos katedros vedėjas. 2010 m. Augustinas apdovanotas Lietuvos nacionaline premija.

Pagal www.mic.lt

Vaclovas Augustinas (b. 1959) is a versatile personality, successfully working in various musical fields. An excellent choir conductor, he is regularly invited to various international seminars of choir conductors and festivals. Augustinas is also popular as a choral music composer and arranger; various choirs and music publishers eagerly include in their repertoire his modal, repetitive, contemplative or ecstatic compositions that have won awards at various international competitions. Besides, the composer was also member of rock bands Saulės laikrodis and Antis (keyboards, vocal).

Augustinas graduated twice from the LAMT, receiving diplomas in choir conducting in 1981 (under Prof. Hermanas Perelšteinės) and composition in 1992 (under Prof. Julius Juzeliūnas). Between 1980 and 1992 he taught at the Ažuoliukas music school. Since 1992 he has been chief conductor and artistic director of the Jauna muzika choir. In 1993, as guest conductor, he participated in the Congress of Choir Leaders in Växjö, Sweden. In 1996 he led master classes for choir conductors during the 16th international festival Jardanos Coralistas Aragonesas in Borja, Spain. He was appointed Head of the Composition Department of LAMT in 2014. Augustinas was awarded the Lithuanian National Prize in 2010.

From www.mic.lt

1989 m. chorą „**Jauna muzika**“ įkūrė dirigentas ir kompozitorius Remigijus Merkelys ir ilgametis choro direktorius Algimantas Gurevičius. Nuo 1992 m. chorui vadovauja dirigentas ir kompozitorius Vaclovas Augustinas. Šis profesionalus kamerinis choras Lietuvoje vertinamas kaip vienas ryškiausių ir pajėgiausių vokalinių kolektyvų, kasmet surengiantis per 60 koncertų Lietuvoje ir užsienyje. Choras yra penkiolikos tarptautinių chorų konkursų laureatas, 1993 m. Varnoje (Bulgarija) tarptautinių chorų konkursų asociacijos rengiamose Didžiuju prizų nugalėtojų varžytuvėse laimėjęs aukščiausią apdovanojimą „Grand Prix Europeo“.

Kolektyvo koncertinių kelionių maršrutai driekiasi per Europos šalių miestus, koncertuota Kinijoje, po keletą sykių Japonijoje ir Izraelyje; chorui teko dainuoti garsiausiose pasaulio salėse; jis koncertavo su savo šalies kameriniais ir simfoniniais orkestrais bei pasaulio kolektyvais, tarp kurių – Tel Avivo, Jeruzalės, Liudvigsburgo festivalio, Berlyno simfoniniai orkestrai, Izraelio kamerata, Berlyno solistai, Maskvos virtuoza, Sankt Peterburgo kamerata, Novosibirsko kamerata ir Novosibirsko kamerinis orkestras. Chorui dirigavo pripažinti batutos meistrai – tai P. Steinbergas, W. Gönenweinas, N. Sheriffas, F. Berniusas, D. Shallonas, N. McGeganas, V. Ashkenazy, V. Spivakovas, W. Pfaffas, S. Halsey, R. Alessandrini, M. Honeckas, W. Boughtonas, M. Sidlinas, B. Holtenas, B. Chillcotas ir kt., o taip pat lietuvių dirigentai S. Sondeckis, G. Rinkevičius, R. Šervenikas, D. Katkus, M. Pitrenas, V. Lukočius.

Per daugiau kaip 20 metų „**Jauna muzika**“ sukaupė įvairų ir vertingą repertuarą, kuris apima visų epochų meistrų partitūras chorui a cappella, vokalinės instrumentinės muzikos šedevrus ir premjeras. Svarbią vietą choro repertuare užima šiuolaikiniai užsienio ir lietuvių kompozitorų kūriniai.

Pagal www.jaunamuzika.lt

Professional chamber choir **Jauna muzika** was founded by composer Remigijus Merkelys and choir's leader Algimantas Gurevičius in 1989. Since 1992, it is led by conductor and composer Vaclovas Augustinas. Jauna muzika is considered to be one of the most professional and vigorous vocal ensembles in Lithuania. Every year it arranges over 60 concerts in Lithuania and abroad. The choir has won 15 first prizes in various categories in the international choral competitions around the world and was awarded with the highest prize, the Grand Prix Europeo, in a competition organized by the International Federation of Choral Music in Varna (Bulgaria) in 1993.

The choir has toured in various European countries, China, Japan and Israel and performed in the famous concert halls. Jauna muzika has appeared on stage with the Lithuanian symphony and chamber orchestras, and on tour with the Tel Aviv, Jerusalem, Berlin, Ludwigsburg festival symphony orchestras, as well as Moscow Virtuosi, the Israel and St. Petersburg Cameratas, the Novosibirsk chamber orchestra etc., under the baton of Steinberg, Gönenwein, Sheriff, Bernius, Shallon, McGegan, Ashkenazy, Spivakov, Pfaff, Halsey, Alessandrini, Honeck, Boughton, Sidlin, Holten, Chillcot and others, as well as Lithuanian conductors Sondeckis, Rinkevičius, Šervenikas, Katkus, Pitrténas, and Lukočius.

Over 20 years Jauna muzika repertoire has grown into a precious and diverse collection. It sings scores for choirs a capella composed by masters of all epochs, masterpieces and novelties of vocal-instrumental music. Important part of the choir's repertoire is both classical and contemporary works of Lithuanian and foreign composers.

From www.jaunamuzika.lt

Lapkričio 3 d., penktadienis, 19 val. | 3 November, Friday, 7 PM

Lietuvos nacionalinė filharmonija | Lithuanian National Philharmonic Hall

SŌ PERCUSSION

(JAV | USA)

Josh Quillen

Jason Treuting

Eric Cha-Beach

Adam Sliwinski

Steve Reich

„Mallet Quartet“ marimboms ir vibrafonams | *Mallet Quartet* for two marimbas and two vibraphones (2009)

1. Fast – 2. Slow – 3. Fast

Steve Reich

„Marimba Phase“ dviem marimboms | *Marimba Phase* for two marimbas (1967)

Bryce Dessner

„Music for Wood and Strings“ perkusininkų kvartetui | *Music for Wood and Strings* for percussion quartet (2013)

David Lang

„The So-called Laws of Nature“ perkusininkų kvartetui | *The So-called Laws of Nature* for percussion quartet (2002)

Part 1 – Part 2 – Part 3

Steve'as Reichas (g. 1936) – vienas iš garsiausių JAV minimalistų ir šio stiliaus pradininkų. Anot „The Guardian“, „téra keli kompozitoriai, apie kuriuos drąsiai galéture pasakyti, kad jie pakeitė muzikos istoriją. Reichas yra vienas iš jų“. Šiandien kompozitorius apibūdinamas kaip „svarbiausias Amerikos kūrėjas“ („The Village Voice“) ar „originaliausias mūsų laikų muzikos mastytojas“ („The New Yorker“). Ir ankstyvieji kūriniai, kuriuose meistriškai pritaikyta magnetofono juosta (pavyzdžiu, „It's Gonna Rain“, 1965, ar „Come Out“, 1966), ir video opera „Three Tales“ (2002), sukurta su video menininke Beryl Korot, rodo Reicho kūrybinių sumanymų kryptingumą, sąmoningą Vakarų klasikinės muzikos tradicijų ir nevakarietiskų, Amerikos etninių grupių bei džiazo harmonijų ir ritmų jungimą. Reicho kūrybą veikė įvairios etninės muzikos kryptys, ypač egzotiškos bügnijimo tradicijos, gamelano muzika. Dar ankstyvuosiuose kūriniuose magnetofono juostoms, kuriose skamba įvairių kalbų ir interviu nuotrupos, poetinių ir literatūrinių tekstu fragmentai, Reichas išrado fazų techniką, kai kelios magnetofono juostos su ta pačia garsine medžiaga, paleistos tuo pat metu pamažu pradeda nesutapti, o žodžiai, aiškiai girdimi pradžioje, į pabaigą pastebimai iškraipomi. Lietuvoje, festivalyje „Gaida“ ši kompozitorų išvydome 2006 m. su ansambliu „Steve Reich and Musicians“, pernykščiaiame festivalyje, 2016 m., minėjome Reicho 80-metį, jo autorinės kūrybos programą pristatė vokiečių ansamblis „In Process“.

„**Mallet Quartet**“ (2009) gali būti atliekamas dviej marimbomis ir dviej vibrafonais arba keturiomis marimbomis. Tai buvo pirmoji Reicho kūrybinė pažintis su penkių oktavų marimba. Kūrinj sudaro trys dalys greita–léta–greita. Anot kompozitoriaus, „kraštiniėse dalyse marimbos atlieka statisko harmonijos pagrindo vaidmenį. Šis sprendimas šiek tiek kitoks, lyginant su pastarosiomis mano kompozicijomis, pavyzdžiu, „Double Sextet“ (2007). Marimbos groja kanonu – šia technika rašau daugelį savo kūrinių. Tuo tarpu vibrafonai iš pradžių solo, po to kanonu groja pagrindinę melodiją. Vidurinei daliai būdinga išretėjusi, tarsi perregima faktūra, kuklus garsaeilis. Pradžioje nuogastavau, kad antroji dalis bus per daug „trapi“, tačiau gavosi išties efektinga viso kūrinio ašis.“

Kūrinj užsakė keli pagrindiniai pasauly mušamujų ansambliai. „Mallet Quartet“ tapo vienu iš vengrų ansamblio „Amadinda Percussion Group“ ir Reicho 20-ies bendradarbiavimo metų rezultatui. Tarp kitų užsakovų buvo ansambliai „Sō Percussion“ ir „Nexus“. Visiems trims ansambliams pirmaisiais metais buvo suteiktos išskirtinės šio kvarteto atlikimo teisės jų atstovaujamose šalyse – „Sō Percussion“ Amerikoje, „Nexus“ Kanadoje ir „Amadinda“ Europoje. Rašant „Mallet Quartet“ ypatingą vaidmenį atliko „Sō Percussion“ muzikantai – jiems Reichas siūsdavo naujus marimbos pasažus prašydamas, kad atlikėjai juos įgrotų ir garso įrašą atsiųstų elektroniniu paštu. Tokiu būdu kompozitorius galėjo realiai įvertinti savo kūrybinius ieškojimus siekiant žemo registro sąskambių ir specifinio tembro pusiausvyros.

„**Marimba Phase**“ (1967). Originaliai šis kūrinys buvo parašytas dviem fortepijonams „Piano Phase“ (arba fortepijonui ir magnetofono juostai), tačiau greta egzistuoja versija dviem marimboms. Tai vienas pirmųjų Reicho bandymų, kai vadinamoji fazų technika pritaikyta realiam atlikimui. Prieš tai ši technika buvo įgyvendinta kompozicijose

magnetofono juostai „It's Gonna Rain“ (1965) ir „Come Out“ (1966). 32 taktų pjesę „Marimba (Piano) Phase“ sudaro trys epizodai, juos generuoja dviejų atlikėjų vienu metu greitai grojamas tas pats garsų kompleksas. Pradžioje muzikantai tą pačią melodiją groja tiksliai ir sinchroniškai, tačiau palengva pradedą išsiskirti vienam iš jų nežymiai pagreitinus grojimo tempą. Ši pjesė taikliai atspindi Reicho posakį „muzika kaip laipsniškas procesas“, išspausdintą kompozitoriaus 1968 m. paskelbtoje apybraižoje.

Pagal www.boosey.com, www.carnegiehall.org

Steve Reich (b. 1936) is a renowned American minimalist composer. "There's just a handful of living composers who can legitimately claim to have altered the direction of musical history, and Steve Reich is one of them," states The Guardian (London). He was recently called "America's greatest living composer" (The Village VOICE) and "the most original musical thinker of our time" (The New Yorker). From his early taped speech pieces *It's Gonna Rain* (1965) and *Come Out* (1966) to his and video artist Beryl Korot's digital video opera *Three Tales* (2002), Reich's path has embraced not only aspects of Western Classical music, but the structures, harmonies, and rhythms of non-Western and American vernacular music, particularly jazz. Reich has been highly influenced by ethnic music, as shown by his interest in non-western drumming and gamelan music. His earliest works were for tape, using texts from speeches and interviews, as well as poetic texts. These pieces use a technique called "gradual phase shifting" that shifts the time between tapes so that they are slightly out of focus and not together. Although the words are heard at the beginning, they become highly distorted through the phase shifting. Together with his ensemble Steve Reich and Musicians, the composer appeared at the Gaida Festival in 2006 in Vilnius. Last year, 2016, celebrating composer's 80th anniversary, his work in the festival was presented by In Process Ensemble.

Mallet Quartet (2009). The piece can either be played with two marimbas and two vibraphones, or with four marimbas. It was the first experience for Reich writing for five-octave marimba. The piece consists of three parts resembling the familiar triad of tempos fast-slow-fast. According to the composer, "in the two outer fast movements the marimbas set the harmonic background which remains rather static compared to recent pieces of mine like *Double Sextet* (2007). The marimbas interlock in canon, also a procedure I have used in many other works. The vibes present the melodic material first solo and then in canon. However, in the central slow movement the texture changes into a thinner more transparent one with very spare use of notes, particularly in the marimbas. I was originally concerned this movement might just be "too thin", but I think it ends up being the most striking, and certainly the least expected, of the piece."

Mallet Quartet was commissioned by a consortium of the world's premiere percussion ensembles. For example, it was a result of nearly 20-year relationship between Reich and Hungarian Amadinda Percussion Group. Other co-commissioners were Sō Percussion and Nexus. Each of the three ensembles were given exclusive performance rights for a year, Sō Percussion in the United States, Nexus in Canada, and Amadinda in Europe. Sō Percussion played a particularly important role in its creation: Reich would send them marimba passages to record and return by email so that he could find the right balance between pitch and timbre in the tricky low register.

Marimba Phase (1967) was originally written for two pianos (or piano and tape) as *Piano Phase*. A version for two marimbas was arranged as well. It is one of Reich's first attempts at applying his phasing technique in live performance, which he had previously used in the tape pieces *It's Gonna Rain* (1965) and *Come Out* (1966). In *Marimba (Piano) Phase*, Reich subdivides the work (in 32 measures) into three sections, with each section taking the same basic pattern, played rapidly by both musicians. Generally two identical lines of music begin by playing synchronously, but slowly become out of phase with one another when one of them slightly speeds up. The composition is a true example of Reich's maxim "music as a gradual process", as composer stated in his essay from 1968.

From www.boosey.com, www.carnegiehall.org

Bryce'as Dessneris (g. 1976) yra vienas ryškiausių savo kartos kompozitorių, kuriam naujus opusus užsako garsiausi pasailio muzikantai. Daugumai šis kūrėjas žinomas kaip amerikiečių roko grupės „The National“ gitaristas. Sinsinatyje gimusio kompozitoriaus kūrybai būdinga jvairių muzikinių kultūrų sankirta. Pradžioje jis mokėsi groti fleita, paauglystėje į rankas paémė klasikinę gitarą. Studijuodamas aukštojoje mokykloje pradėjo groti brolio dvynio Aarono suburtoje grupėje. Dessneris bakalauro ir magistro studijas baigė Jeilio universitete. XX a. pabaigoje su kolegomis įkūrė kvartetą „Clogs“, klasikiniais instrumentais atliekantį muzikos improvizacijas. 2009 m. kvarteto „Kronos“ užsakymu sukurta kompozicija „Aheym“ laikoma esminiu Dessnerio kūrybos proveržiu. Jos premjeros klausėsi tūkstantinė minia Prospektu parke Brukline. Po to „Kronos“ šį opusą griežė šimtus kartų, o 2013 m. pasirodžiusioje kvarteto kompaktinėje ploštelėje (garso įrašų kompanija „Anti-“), „Aheym“ tapo pagrindiniu Dessnerio kūrybinjų portretą pristatančiu kūriniu. Dessnerui naujų kūrinių orkestrui, kameriniams ansambliams ar vokalui yra užsakiusi Los Andželo filharmonija, Metropoliteno menų muziejus, kvartetas „Kronos“, Londono centras „Barbican“, Bruklino muzikos akademijos festivalis „Next Wave“, Edinburgo, Sidnėjaus festivaliai, ansambliai „Intercontemporain“, „Eighth Blackbird“ ir „Sō Percussion“, Niujorko miesto baletas ir kt. Kompozitorius bendradarbiavo su kūrybingiausiais pasailio muzikais, vaizdo menininkais, choreografiniais, dailininkais ir kt., tarp kurių – Philipas Glassas, Steve'as Reichas, Johnny Greenwoodas, Justinas Peckas, Hiroshi Sugimoto ir Matthew Ritchie. 2016 m. jo kompozicija „Murder Ballads“ (išleista „Eighth Blackbird“ albume „Filament“) pelnė apdovanojimą „Grammy“ už geriausią kamerinės muzikos atlikimą. 2015 m. rudenį Dessneris buvo pakviestas kartu su Ryuichi Sakamoto ir Alva Noto sukurti muziką „Os-karo“ laureato režisieriaus Alejandro Iñárritu kino juostai „The Revenant“. Už šį garso takelį kūrėjų komanda buvo nominuota net dviem apdovanojimams – „Auksiniam gaubliui“ (2016) ir „Grammy“ (2017).

Šiuo metu Dessneris gyvena Paryžiuje, aktyviai rašo muziką jvairiems Europos atlikėjams. Jo kūryba pasižymi ypač jautriu ir spalvingu instrumentų skambesio išgaivimu. Energingo ritmo epizodai kaitaliojami su tarytum sustojusio laiko atkarpomis.

Išraiškingai harmonijai būdingi ir sudėtingų akordų kompleksai („Aheymp“), ir modalūs saskambiai („Music for Wood and Strings“).

„Music for Wood and Strings“ (2013) – tai tarytum ore plevenantis ir mirguliuojantis 36 min. trukmės kompozicija. Ją „Sō Percussion“ atlieka lazdelėmis, primenančiomis cimbalų plaktukėlius. Lazdeles pagamino instrumentų meistras, dueto „Buke and Gase“ narys Aronas Sanchezas. Kūriniu būdingas kaleidoskopinis skambesio efektas. Lazdelėmis arba smuiko strykais atlikėjai stygomi išgauna vienbalses melodijas, akordus ir žemame registre gaudžiantį bangavimą.

Niujorko „Carnegie Hall“ užsakymu 2013 m. sukurtą pjesę pirmasis atliko ansamblis „Sō Percussion“. Kūrinys 2015 m. išleistas kompaktinėje plokštéléje (kompanija „Brassland“).

Pagal brycedessner.com

Bryce Dessner (b. 1976) is one of the most sought-after composers of his generation, with a rapidly expanding catalog of works commissioned by leading ensembles. He is known to many as a guitarist with The National. Bridging musical languages and communities comes naturally to Dessner, born in Cincinnati, Ohio. After early training on the flute, he switched to classical guitar in his teens. While in high school he started a band with his twin brother Aaron, also a guitarist. He earned his bachelor's and master's degrees from Yale University. While at Yale in the late 90's, Dessner met the other members of the quartet that became Clogs, weaving compositions out of improvisations on classical instruments.

Aheymp, commissioned in 2009 by Kronos Quartet, was a breakthrough score. It made its debut before an audience of thousands in Brooklyn's Prospect Park. Since then, the ensemble has played the intense, anguished piece hundreds of times; it served as the centerpiece of a 2013 Kronos disc devoted to Dessner's music on the Anti- label. Dessner's orchestral, chamber, and vocal compositions have been commissioned by the Los Angeles Philharmonic, Ensemble Intercontemporain, Metropolitan Museum of Art, Kronos Quartet, BAM Next Wave Festival, Barbican Centre, Edinburgh Festival, Sydney Festival, Eighth Blackbird, Sō Percussion, New York City Ballet, and many others. He has worked with some of the world's most creative and respected musicians and visual artists, including Philip Glass, Steve Reich, Johnny Greenwood, Justin Peck, Hiroshi Sugimoto and Matthew Ritchie, among others. His work *Murder Ballads*, featured on Eighth Blackbird's album *Filament*, won the 2016 Grammy Award for Best Chamber Music/Small Ensemble Performance. In the fall of 2015 Dessner was tapped, along with Ryuichi Sakamoto and Alva Noto, to compose music for Oscar Award-winning director Alejandro Iñárritu's film, *The Revenant*, which received a 2016 Golden Globes nomination for Best Original Score and a 2017 Grammy Awards nomination in the Best Score Soundtrack For Visual Media category.

Dessner now resides in Paris and has been increasingly active composing for major European ensembles and soloists. His music is marked by a keen sensitivity to instrumental color and texture. Propulsive rhythms often alternate with passages in which time is deftly suspended. His harmonies are expressive and flexible, ranging from the dense block chords of *Aheymp* to the spacious modality of *Music for Wood and Strings*.

Music for Wood and Strings (2013). This shimmering 36-minute piece is performed by Sō Percussion on amplified, dulcimer-like "chord sticks" created by instrument

builder Aron Sanchez of Buke and Gase. The sound is kaleidoscopic. Using sticks or violin bows, the players can sound either of two harmonies, or play individual strings, melodies, and drone tremolos.

Commissioned by Carnegie Hall and premiered by Sō Percussion at Zankel Hall in 2013. The album was released on May 2015 on the Brassland label.

From brycedessner.com

David Lang, žr. p. 6.

„**The So-called Laws of Nature**“ (2002). Koledžė studijuodamas medicinos mokslo, tikėjausi tapti gydytoju praktiku arba mokslo tyréju. Praleidau daug laiko mokydamasis matematikos, chemijos, fizikos, bendraudamas su būsimais mokslininkais, lankydamasis jų vakaréliuose, slapta klausydamasis jų pokalbių ar drauge nuomodamasis būstą. Pamenu audringą diskusiją, išaugusią iš filosofo Ludwigo Wittgensteino teiginio: „Viso modernaus pasaulėvaizdžio pamatą sudaro iluzija, kad vadinamieji gamtos dėsniai yra gamtos reiškiniai aiškinimai.“ Mums, būsimiems mokslininkams, ši citata nedavė ramybės, nes anot Wittgensteino, mokslas visatos/kosmoso dėsnį negali paaiškinti, o tik pateikia stebimų objektų apibrėžimus. Ilgainiui suvokiau, kad šią mintę galima perfrazuoti muzikos kalba. Nes muzika yra grindžiamā proporcijomis, skaičiais ir formulémis. Tačiau ką reiškia šie skaičiai? Ar jie generuoja konkretias formas ir jų prasmes? O gal skaičiai téra daug gilesnių ir paslaptinių procesų atsitiktinis ir antraelis rezultatas? Taigi, savo muzikos kūrinyje tyrinėjų šių procesų ir fomulių „prasmes“. Muzikiniu požiūriu perkusininkų partijos yra identiškos – tie patys garsų motyvai, ritminis unisonas, tik vos besiskiriantys instrumentai. Instrumentus atlikėjai turėtų pasigaminti patys. Keletas motyvų yra kaitaliojami laike. Kai kuriuos motyvus atlieka su garsu nesuderinami instrumentai. Iš ko gimsta muzika – iš šių motyvų ar jų nepaisant? Atsakymo aš nežinau, bet šiuo kūriiniu kaip niekada priartėjau prie mokslo.

Pagal davidlangmusic.com

David Lang, see p. 8.

The So-called Laws of Nature (2002). I went to college to study science. I was expected to become a doctor, or at the very least a medical researcher, and I spent much of my undergraduate years studying math and chemistry and physics, hanging out with future scientists, going to their parties, sharing their apartments, eavesdropping on their conversations. I remember a particularly heated discussion about a quote from Wittgenstein: “At the basis of the whole modern view of the world lies the illusion that the so-called laws of nature are the explanation of natural phenomena.” This quote rankled all us future scientists, as it implied that science can’t explain the universe but can only offer mere descriptions of things observed. Over the years it occurred to me that this could be rephrased as a musical problem.

Because music is made of proportions and numbers and formulas and patterns, I always wonder what these numbers actually mean. Do the numbers themselves generate a certain structure, creating the context and the meaning and the form, or are they just the incidental byproducts of other, deeper, more mysterious processes? My piece

The So-called Laws of Nature tries to explore the “meaning” of various processes and formulas. The individual parts are virtually identical – the percussionists play identical patterns throughout, playing unison rhythms on subtly different instruments. Most of these instruments the performers are required to build themselves. Some of the patterns between the players are displaced in time. Some are on instruments which have a kind of incoherence built into their sound. Does the music come out of the patterns or in spite of them? I am not sure which, but I know that this piece is as close to becoming a scientist as I will ever get.

From davidlangmusic.com

Apie atlikėjus | Performers

1999 m. susibūrės ansamblis „**Sō Percussion**“ inicijuoja originalius projektus, kuriuos pristato smalsioms auditorijoms ir edukaciniuose renginiuose. Ansamblis pasižymi inovatyviomis, multi-žanrinėmis kompozicijomis ir performansais, stulbinančiomis šiuolaikinės muzikos klasikų interpretacijomis, kurios „nuotaikingai įkvepia savo precizija ir netvarka“ („The New Yorker“).

Ansamblio repertuarė – nuo XX a. klasikų iki pačios naujausios muzikos, kurią atlikėjų užsakymu rašo Caroline Shaw, Davidas Langas, Steve'as Mackey ir Paulas Lansky. „Sō Percussion“ bendradarbiauja su klasikinės koncertų salės ribas peržengiančiais menininkais – tai dainininkė Shara Nova, elektroninės muzikos duetas „Matmos“, kompozitorius ir atlikėjas Danas Deaconas, legendinis būgnininkas Bobby Previte'as, džiazo „liütai“ „Medeski Martin & Wood“, Glennas Kotche, choreografas Shen Wei, kompozitorius ir grupės „The National“ vadovas Bryce'as Dessneris ir daugelis kitų. Ansamblis atlieka ir savo pačių kuriamą muziką – tai tradicinės koncertinės pjesės ir intriguojantys multi-žanriniai performansai, pavyzdžiui, „Imaginary City“, „Where (we) Live“ ir „A Gun Show“.

Tarp naujausių įvykių – Davido Lango „Man Made“ premjera Niurjoke su dirigentu Louis'u Langrée ir festivalio „Mostly Mozart“ orkestru, Caroline's Shaw naujo kūrinio pristatymas Vašingtone, San Fransiske, Los Andžele ir kitose JAV scenose, Donnachos Dennehy ir Dano Truemano muzikos koncertai su styginių kvartetu „Jack“ Niujorko „Carnegie Hall“, gastrolės Jungtinėje Karalystėje su originaliu kūriniu „From Out a Darker Sea“ apie anglies kasybą Anglijoje.

Be to, „Sō Percussion“ entuziastingai puoselėja edukacinę veiklą. Minėtini projektai – jau keletą metų rengiamos kūrybinės dirbtuvės ir koncertų serija „Brooklyn Bound“ jauniesiems kompozitoriams, kasmet vyksta „Sō Percussion vasaros akademija“ (SōSI), jos studentai dalyvauja kasmetiniame „maisto banko“ projekte, kurio metu tarpininkaujant organizacijai „EndHungerNE“ Merserio apskrities Krizių centru pristatoma daugiau kaip 25 tūkst. maisto produktų.

„Sō Percussion“ yra Prinstonio universiteto reziduojantis kolektyvas, rengiantis edukacines ir koncertų programas. Ansamblis vadovauja Bardo koledžo Muzikos konservatorijos Mušamujų katedrai.

Ansamblio pavadinimas „Sō“ kildinamas iš japonų 奏 – tai yra antrasis simbolis žodyje 演奏 (*ensou*), reiškiančiam „groti muziką“. Vien tik so reiškia „groti instrumentu“, o taip pat – „patirti sėkmę“, „judėti į priekį“ ar „prisistatyti dievams, valdovui“.

Pagal Jenise Treuting straipsnį, sopercussion.com

Founded in 1999, **Sō Percussion** is a percussion-based music organization that creates and presents new collaborative works to adventurous and curious audiences and educational initiatives to engaged students. The ensemble is characterized with innovative multi-genre original productions, sensational interpretations of modern classics, and an “exhilarating blend of precision and anarchy, rigor and bedlam” (*The New Yorker*).

Sō's repertoire ranges from “classics” of the 20th century to commissioning and advocating works by contemporary composers such as Caroline Shaw, David Lang, Steve Mackey, and Paul Lansky, to distinctively modern collaborations with artists who work outside the classical concert hall, including vocalist Shara Nova, electronic duo Matmos, the groundbreaking Dan Deacon, legendary drummer Bobby Previte, jam band kings Medeski Martin & Wood, Wilco's Glenn Kotche, choreographer Shen Wei, and composer and leader of The National, Bryce Dessner, among many others. Sō also composes and performs their own works, ranging from standard concert pieces to immersive multi-genre programs – including *Imaginary City*, *Where (we) Live*, and *A Gun Show*.

In the current season, Sō performs the New York premiere of Lang's *Man Made* with Louis Langrée and the Mostly Mozart Festival Orchestra; tours a new work by Caroline Shaw with Dawn Upshaw and Gil Kalish to the Kennedy Center, San Francisco Performances, UCLA, Penn State, and elsewhere; returns to Carnegie Hall with the JACK Quartet in a program of new works by Donnacha Dennehy and Dan Trueman; tours the UK with its original production exploring the community and culture of English coal mining country, *From Out a Darker Sea*; and more.

Sō Percussion enthusiastically pursues a growing range of social and community outreach. Examples include their Brooklyn Bound presentations of younger composers; the run of the annual Sō Percussion Summer Institute (SōSI) and leading their SōSI students in an annual food-packing drive, yielding up to 25,000 meals, for the Crisis Center of Mercer County through the organization EndHungerNE.

Sō Percussion is the Edward T. Cone ensemble-in-residence at Princeton University, where they offer educational work and present an annual series of concerts. They are also Co-Directors of the percussion department at the Bard College Conservatory of Music.

“The Sō in Sō Percussion comes from 奏, the second character in the compound Japanese word 演奏 (*ensou*), to perform music. By itself, so means “to play an instrument.” But it can also mean “to be successful,” “to determine a direction and move forward,” and “to present to the gods or ruler.”

Jenise Treuting, from sopercussion.com

„Sō Percussion“ groja kompanijos „Vic Firth“ lazdelėmis, „Zildjian“ cimbalais, „Remo“ būgnais, „Estey Organs“ ir „Pearl/Adams“ instrumentais. Ansamblis dėkoja šioms kompanijoms už paramą. | Sō Percussion uses Vic Firth sticks, Zildjian cymbals, Remo drumheads, Estey Organs and Pearl/Adams instruments. Sō Percussion would like to thank these companies for their generous support and donations.

Lapkričio 4 d., šeštadienis, 19 val. | 4 November, Saturday, 7 PM

Lietuvos nacionalinė filharmonija | Lithuanian National Philharmonic Hall

LIETUVOS NACIONALINIS SIMFONINIS ORKESTRAS | LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY ORCHESTRA

Solistai | Soloists:

Lukas Geniušas (fortepijonas | piano)

SŌ PERCUSSION (JAV | USA):

Josh Quillen, Jason Treuting, Eric Cha-Beach, Adam Sliwinski

Dirigentas | Conductor **Christopher Lyndon-Gee** (Australija–Italija | Australia–Italy)

Justina Repečkaitė

„Cosmatesque“ simfoniniam orkestrui | *Cosmatesque* for symphony orchestra (2017,
premjera | premiere)*

Tomas Kutavičius

„Mąstanti nendrė“ simfoniniam orkestrui | *A Thinking Reed* for symphony orchestra
(2017, premjera | premiere)*

David Lang

„Man Made“, koncertas keturiems perkusininkams ir orkestrui | *Man Made* concerto for
percussion quartet and orchestra (2013)

Arvo Pärt

„Lamentate“, koncertas fortepijonui ir orkestrui | *Lamentate* concerto for piano and
orchestra (2002)

*Minacciando – Spietato – Fragile – Pregando – Solitudine-stato d'animo – Consolante –
Stridendo – Lamentabile – Risolutamente – Fragile e conciliante*

* Festivalio GAIDA užsakymas | GAIDA Festival commission

Justina Repečkaitė (g. 1989) yra Paryžiuje gyvenanti lietuvių kompozitorė ir improvizatorė. Ji studijavo kompoziciją Lietuvoje ir Prancūzijoje. Aistra velyvųjų viduramžių kulturai stipriai paveikė jos kūrybą. „Justinos Repečkaitės muzika yra tarsi deimantas. Griežta forma ir geometrinis perfekcionizmas sukuria nepaviršutinišką, smogiamajį jos muzikos grožį, kuris išskiria autorę iš kitų tos pačios kartos kompozitorių.“ (Ben Lunn)

2013 m. jos kūrinys „Šartras“ styginių orkestui buvo įvertintas Tarptautinėje kompozitorų tribūnoje, pelnė „Metų debiuto“ premiją Lietuvoje, 2015 m. buvo atliktas Pasaulio muzikos dienose Liublijanoje. Šiais metais jos kompozicija „Tapisserie“ buvo atrinkta Tarptautinėje kompozitorų perklausoje Belgrade.

Repečkaitės muziką atlieka tokie ansambliai kaip „Intercontemporain“, „Court-Circuit“, „2e2m“, „Spectra“, OSSIA, „SurPlus“, „Platypus“, Egipto, Maskvos šiuolaikinės muzikos ansambliai, „Collectif Warn!ng“ ir Lietuvos ansambliai tinklas. Ji yra fondo „Singer-Polignac“ Paryžiuje reziduojanti menininkė ir Tarptautinio N. ir L. Boulanger centro stipendininkė. 2017–2018 m. Repečkaitė yra Maksimo Paskalio vadovaujamo ansamblio „Le Balcon“ reziduojanti kompozitorė; šiam ansambliai rašomos naujos kompozicijos bus atliktos Prancūzijoje. Šiuo metu kompozitorė kuria operos eskizą projektui „TOTEM(s)“, kurio premjera rengiama XIV a. Kartūzų vienuolyne Vilneve prie Avinjono. Nuo 2015 m. menininkė yra Lietuvos kompozitorų sąjungos narė.

„Cosmatesque“ simfoniniam orkestrui (2017, premjera). Terminas *cosmatesque* – tai nuoroda į viduramžių dekoratyvinio mūro apdailos geometrinj stilių ir išplėtotą simbolių sistemą, kuri, dėka koduotos geometrijos, atspindi visatos struktūros idėjas.

Kūrinj įkvėpė *cosmatesque* technika, kai modelis yra kuriamas iš skirtingo dydžio ir formos akmens gabalėlių. Perstatinėjant tą pačią proporciją kuriami skirtingo greičio kanonai. Besikartojantys kanonai ir plečiamas orkestro diapazonas formuoja muzikinę architektūrą. Orkestras suskirstytas į grupes, kurioms būdingas savitas tempas, trukmė, registras ir spalvos. Pasikartojantys ir priešpastatomi modeliai yra „pasmerkti“, nes ilgai-niuui perkusiųj linių simboliskai sunaikina muzikinę mozaiką.

Justina Repečkaitė

Justina Repečkaitė (b. 1989) is a composer and vocal improviser based in Paris. She studied both in Lithuania and France where she discovered her passion for late medieval culture which considerably affected her creation. “The music of Justina Repečkaitė has many similarities to a diamond. With its hard unforgiving shape and geometric perfection, it creates a profound and striking beauty, which singles her out from many composers of her generation.” (Ben Lunn)

Repečkaitė's piece *Chartres* for string orchestra became recommended work at the International Rostrum of Composers in 2013, won the Best Debut Prize of the year in Lithuania and was performed during World Music Days 2015 in Ljubljana. This year her composition *Tapisserie* was selected for the International Review of Composers in Belgrade. Her music is performed by such ensembles as Intercontemporain, Court-Circuit, 2e2m, Spectra, OSSIA, Platypus, Sur Plus, The Egyptian Contemporary Music, Moscow Contemporary Music, Collectif WARM!NG and Lithuanian Ensemble Network. Repečkaitė is

an artist in residence at the Fondation Singer-Polignac in Paris and holds a scholarship from the International Center of Nadia and Lili Boulanger. In 2017–2018 Repečkaitė is a composer in residence with the ensemble Le Balcon, conducted by Maxime Pascal, for which she is writing several compositions to be performed in France. She also writes an opera sketch for the project TOTEM(s) to be premiered this summer at the 14th century Carthusian monastery in Villeneuve-lez-Avignon. Since 2015 Repečkaitė is a member of Lithuanian Composers' Union.

Cosmatesque for symphonic orchestra (2017, premiere). *Cosmatesque* term refers not only to a medieval style of geometric decorative inlay stonework but also to a developed symbolical system, which represents concepts and ideas of a universe structure thanks to the coded geometry. *Cosmatesque* technique, where a model is created from different size and shape pieces of stone, was an inspiration for this big orchestra piece. The singular proportion in permutation is used to create different temporality canons. They build the musical architecture repeating themselves again and again while the orchestra register opens up. Orchestra is divided in to different groups associated with distinct tempo, duration, register and colour. It's superposed repetitive patterns are condemned to be broken by the developed percussion lines symbolically destructing the musical mosaic.

Justina Repečkaitė

Tomo Kutavičiaus (g. 1964) kūryboje susiduria džiazo pianisto patirtis ir racionalus, struktūriškas mąstymas. Kompozitorius dėmesį ypač sutelkia į ritmą: džiazo improvizacijų inspiruoti sinkopiniai ritminiai motyvai organizuotai funkcionuoja tarsi plynos, iš kurių dėliojama kūrinio struktūra. Improvizacijos prado įkrautus ritminių blokelius konstruodamas į ilgesnes repetityvias nereguliaraus ritmo struktūras, kompozitorius kuria virtuoziškas partitūras, kuriose homoritminiai dariniai derinami su poliritminėmis konstrukcijomis: šiose simultaniškai jungiamasi keletas charakteringuosius ritminių sluoksninių. Tačiau aštriai artikuliuojama ritmika, charakteringi melodinių figūracijų piešiniai bei polinkis į klasikines formas bendrame T. Kutavičiaus muzikos peizaže neužgožia improvizacijos laisvės gusių. Pakankamai artima minimalistinei krypciai, šio kūrėjo muzika nuolat išsiveržia iš jos struktūrinių gniaužtų ir pulsuoja savita energija, temperamentu, plačiai šuoliuoja emocine skale.

Pagal www.mic.lt

„**Mąstanti nendrė**“ simfoniniams orkestrui (2017, premjera). Skiriamo XX a. 8–9 deš. vienos iškiliausių ir spalvingiausių džiazo muzikos asmenybių, bosinės gitaros virtuozo Jaco Pastorius'o (John Francis Anthony „Jaco“ Pastorius III) atminimui.

„Žmogus téra nendré, silpniausia gamtoje. Tačiau tai mąstanti nendrė. Nereikia visai visatai ginkluotis, kad jį sutriuškintų: užtenka garų, vandens lašo jam užmušti. Bet jei visata ji ir sutriuškintų, žmogus vis tiek būtų pranašesnis už tą, kuri jį įveikė, nes žino, kad miršta ir kad visatos persvara, o visata nieko apie tai nežino.

Tad visą mūsų kilnumą sudaro mąstymas. Juo turime save kelti, ne erdve ir laiko tékme, kurių negalime pripildyti. Tad stenkimés tinkamai mąstyti: tai dorovés principas.”

Blezas Paskalis, „Mintys”

In his music **Tomas Kutavičius** (b. 1964) combines an experience of a jazz pianist with a rational mind and structure. The composer pays special attention to rhythm: inspired by jazz improvisations he employs syncopated rhythmic motifs, which serve as building blocks of structure of his compositions. These blocks of improvisatory nature are combined into longer, rhythmically irregular modules, which results in a truly virtuosic writing. Homorhythmic patterns are interspersed with polyrhythmic ones, where several layers of dissimilar rhythmic energy occur simultaneously. Nevertheless, despite the harsh rhythmic articulation, idiosyncratic melodic contours and the tendencies towards classical forms, the overall musical landscape of Kutavičius pulsates with freedom of improvisation. Despite being closely related to the minimalist aesthetics, the music of Kutavičius often travels across its stylistic boundaries, emanates a peculiar energy and a wide range of emotions.

From www.mic.lt

A Thinking Reed for symphony orchestra (2017, premiere). Dedicated to the memory of American jazz bass guitarist Jaco Pastorius (John Francis Anthony „Jaco“ Pastorius III). “Man is only a reed, the weakest in nature, but he is a thinking reed. There is no need for the whole universe to take up arms to crush him: a vapour, a drop of water is enough to kill him. But even if the universe were to crush him, man would still be nobler than his slayer, because he knows that he is dying and the advantage the universe has over him. The universe knows none of this.”

Blaise Pascal, *Pensées*

David Lang, žr. p. 6.

Koncertas „**Man Made**“ keturiems perkusininkams ir orkestrui (2013). Su ansambliu „Sō Percussion“ dirbu ilgą laiką ir šiuos muzikantus gerai pažstu. Atsiradus galimybei parašyti jiems koncertą émiau svarstyti, ką tokio ypatingo galéčiau sukurti, kad jie atskleistų savo meistriškumą ir tai, į ką gilinasi pastaruoju metu. Šie muzikantai yra be galio artistiški, savo pasirodymuose pritaikantys įvairius naujus objektus, meistruojantys originalius instrumentus ir t. t. Todėl nusprenčiau savo kūrinyje išryškinti jų muzikavimo netradiciškumą. Tačiau kaip juos suderinti su „normalių“ instrumentų orkestru, griežiančiu „normalų“ repertuarą? Ir tada sugalvojau pasitelkti orkestro perkusininkus kaip solistų ir simfoninio kolektyvo „vertėjus“. Idėja būtų tokia: pradžioje savo sukurtu netradiciniu instrumentu groja solistas, ji išklausęs orkestro perkusininkas solo partiją „išverčia“, t. y. perpasakoja tradiciškesnémis priemonémis, pastarajį muzikantą išklausęs įsijungia visas orkestras. Pavyzdžiui, koncerto pradžioje solistas spragsi vytelémis, ji išgirdęs orkestro perkusininkas savo partijoje tai atkartoja medinémis kaladélémis, marimba ir ksilofonu, o tada užgroja orkestras, palaipsniu užgoždamas solistus. Šis intriguojantis „vertimo“, perkodavimo ir „masinio produkto“ sukūrimo procesas priminé apie tai, kad gyvenime mes generuojame gausybę idėjų, jas plėtojame, tobuliname ir galiausiai numetame į šalį vardan naujų sumanyų. Nusprenčiau kūrinjį pavadinti tiesiog „**Man Made**“ („pagaminta žmogaus“).

Koncertas parašytas Londono centro „Barbican“ ir Los Andželo filharmonijos užsakymu ansambliu „Sō Percussion“.

David Lang

David Lang, see p. 8.

Concerto for percussion quartet and orchestra ***Man Made*** (2013). I have worked with Sō Percussion for a very long time now and I know them really well. When I got the opportunity to write a concerto for them I wanted to make it specifically for them, for the things that they have been concentrating on for the past few years. They are frequently theatrical, they invite found objects into their performances, they build their own instruments, etc. I wondered if I could make the unusualness of their musicality the centerpiece of this concerto, but how could an orchestra of “normal” instruments doing mostly “normal” things find common ground with them? My solution was to set up a kind of ecology between the soloists and the orchestra, using the orchestral percussionists as “translators”. An idea begins with the soloists on an invented instrument, the percussionists in the orchestra hear the solo music and translate it into something that can be approximated by more traditional orchestral percussion, the rest of the orchestra hears and understands the orchestral percussion, and they join in. The opening, for example, begins with the soloists snapping twigs, which the orchestral percussionists translate into woodblocks, marimba and xylophone, which the orchestra takes up and embellishes, eventually overwhelming the soloists. This process of finding something intricate and unique, decoding it, regularizing it, and mass producing it reminded me of how a lot of ideas in our world get invented, built and overwhelmed, so I decided to call it *Man Made*. Commissioned for Sō Percussion by the Barbican Centre and Los Angeles Philharmonic.

David Lang

Arvo Pärt, žr. p. 46.

Koncertas fortepijonui ir orkestrui „**Lamentate**“ (2002) laikomas bene didžiausios apimties instrumentinės muzikos opusu estų kompozitoriaus palikime. Koncertas buvo užsakytas Londono galerijoje „Tate Modern“ organizuotai renginių serijai „Tate & Egg live“. Ši kompozicija – tai muzikinė vizualaus meno reprezentacija, pavadinimo paantraštėje įvardyta kaip „Homage to Anish Kapoor and his sculpture Marsyas“ (Anish Kapoor – eksperimentiniai darbai garsėjantis, Bombėjuje gimęs britų skulptorius). Kūrinio premjera Londono galerijoje nuskimbėjo 2003 m. vasario 7 ir 8 d., tuo metu eksponuojant ir pačią skulptūrą „Marsyas“. Pärto teigimu, tai néra tipinis fortepijoninis koncertas. „Fortepljoną pasirinkau kaip solinį instrumentą tiesiog todėl, kad mums yra įprasta savo démesj nukreipti į ką nors viena.“ Kūrinys parašytas estų kūrėjui savitu *tintinnabuli* stiliumi, tačiau jo sąskambiuose nuolatos priešpastatomos skirtinges būsenos. Šiuos nuotaikų kraštutinumus kompozitorius apibūdina kaip brutalumo, žiaurumo proverži, skambantį pagrečiu su intymiomis ir trapiomis harmonijomis.

Arvo Pärt, see p. 47.

Concerto for piano and orchestra ***Lamentate*** (2002). This composition is regarded to be the largest instrumental work by Estonian composer. The work was commissioned by Tate and Egg Live. It is a musical representation of the visual art as the subtitle refers to a *Homage to Anish Kapoor and his sculpture Marsyas*. *Lamentate* was premiered on

February 7 and 8, 2003 in the Turbine Hall of Tate Modern in London where the massive *Marsyas* was installed. According to Arvo Pärt, the composition cannot really be described as a typical piano concerto. "I chose the piano to be the solo instrument because it fixes our attention on something that is *one*." The piece is written in the tintinnabuli style and composed of diametrically opposed moods. The composer characterizes these poles as "brutal-overwhelming" and "intimate-fragile".

Apie atlikėjus | Performers

Pianistas **Lukas Geniušas** gimė kelių kartų menininkų šeimoje, baigė Maskvos valstybinę P. Čaikovskio konservatoriją (prof. Veros Gornostajevos kl.). Jis yra laimėjęs ne vieną pagrindinį prizą tarptautiniuose pianistų konkursuose, iš jų svarbiausi – G. Bachauer Solt Leik Sityje (I vieta ir aukso medalis), F. Chopino Varšuvuje (II vieta ir sidabro medalis) ir XV P. Čaikovskio Maskvoje (II premija). 2012 m. Frankfurte prie Maino jis buvo apdovanotas Vokietijos pianistų premija.

Geniušas koncertavo su „Kremerata Baltica“, Hamburgo, Duisburgo, Škotijos BBC, Birmingemo, Trondheimo, Sankt Peterburgo filharmonijos, Marijos teatro, Varšuvos filharmonijos, Katovicų radijo, Lietuvos kameriniu, Lietuvos nacionaliniu ir Lietuvos valstybiniu simfoniniais orkestrais; bendradarbiavo su dirigentais Valerijumi Gergievu, Michailu Pletniovu, Sauliumi Sondeckiu, Andrejumi Boreiku, Dmitrijumi Sitkoveckiu, Antoni Witu, Rafaeliu Payare'u, Romanu Kofmanu, Dmitrijumi Lissu ir kitaais. Jis skambino rečitalius Rusijos, Lietuvos, Lenkijos, Švedijos, Vokietijos, Ispanijos, Šveicarijos, Prancūzijos, Austrijos, Japonijos, Pietų Korėjos, JAV koncertų salėse. Jo gasto lių kelias driekiasi nuo Reingau, Lokenhauzo ir Verbjė festivalių iki „Auditorium du Louvre“, „Wi-gmore Hall“ ir „La Sala Verdi“.

Atlikėjo repertuaras platus – nuo baroko iki XXI a., nuo Beethoveno koncertų iki Hindemitho ciklo „Ludus tonalis“. Pianistas yra kamerinės muzikos entuziastas, jis traukia šiuolaikiniai ir retai atliekami kūriniai.

Pagal LNF informaciją, www.filharmonija.lt

Pianist **Lukas Geniušas** has a musical pedigree of several generations. He graduated from the Moscow State Tchaikovsky Conservatoire, where he studied with Prof. Vera Gornostaeva. He is a prize winner of a number of international competitions including Gina Bachauer in Salt Lake City (1st prize), Fryderyk Chopin in Warsaw (2nd prize) and the 15th Tchaikovsky International in Moscow (2nd prize). In 2012, he received the German Piano Award in Frankfurt am Main.

Geniušas appeared with many orchestras, including Kremerata Baltica, the Hamburg Symphony, Duisburg Symphony, the BBC Scottish Symphony, the City of Birmingham Symphony, Trondheim Symphony, St. Petersburg Philharmonic, Mariinsky Theatre Orchestra, Warsaw Philharmonic, Katowice Radio Symphony, Lithuanian Chamber, Lithuanian National and State Symphony orchestras. The pianist has collaborated

with conductors such as Valery Gergiev, Mikhail Pletnev, Saulius Sondeckis, Andrey Boreyko, Dmitri Sitkovetsky, Antoni Wit, Rafael Payare, Roman Kofman, Dmitri Liss and others. His international career has already seen him perform in Russia, Lithuania, Poland, Sweden, Germany, Spain, Switzerland, France, Austria, Japan, South Korea and the USA, as well as at a number of prestigious festival including the Rheingau, Loc-kenhaus and Verbier, and also Auditorium du Louvre, Wigmore Hall and La Sala Verdi. A wide repertoire ranges from Baroque to works by 21st century composers. Geniušas is an avid chamber music performer. He enjoys working on new works by modern composers, as well as resurrecting rarely performed repertoire.

Information by LNF, from www.filharmonija.lt

„**Sō Percussion**“, žr. p. 122 | **Sō Percussion**, see p. 123.

Dirigentas **Christopheris Lyndon-Gee** už savo kūrybą 2001 m. pelnė Aleksandro S. Onassio fondo Atenuose premiją, yra triskart apdovanotas „Sounds Australian“, Adolfo Spivakovskio prizais (už baletą „Il Poeta muore“ bei „Hymn for Sarum - Te Deum“) bei dukart buvo MacDowellio fondo stipendininkas. Jo uvertūra „Intrada Cu-bana“ plačiai skamba visame pasaulyje; šiuo metu Lyndon-Gee rašo Koncertą smuikui, skirtą lietuvių smuikininkei Justinai Auškelytei.

Maestro net tris kartus buvo nominuotas „Grammy“ už jo garso įrašus (1998 m. – už Igorio Markevitchiaus kūrių plokštelię, 2003 m. – už George'o Rochbergo Simfoniją Nr. 5 bei 2007 m. – už Hanso Wernerio Henzes Koncertus smuikui Nr. 1 ir 3). Kaip pianistas ir dirigentas jis įrašė ir išleido per 70 kompaktinių plokštelių, daugumą jų – prestižinėje kompanijoje „Naxos“. Jo įrašai yra pelnę prestižinius apdovanojimus: „Gramophone Editor's Choice“, žurnalo „Fanfare“ ryškiausiu metų CD nominacija, „Pizzicato“ premija (Liuksemburgas), Mėnesio kompaktinės plokštelių titulas („Fono Forum“, Vokietija). 1994 m. Australijos kritikų tribūna jam suteikė Metų atlikėjo apdovanojimą, o Sidnėjaus operos kritikai išrinko geriausiu metų dirigentu. Maestro nuolatos kviečiamas diriguoti Vokietijoje, Lenkijoje, yra dažnas festivalio „Varšuvos rudo“ svečias, 2007 m. šiame festivalyje parengė ir dirigavo Slovakų kompozitoriaus Romano Bergerio, lietuvių kürėjos Onutės Narbutaitės, lenkų kürėjo Jerzy'o Kornowicziaus ir Alexanderio Lasoňo pasaulines premjeras. Nuo 2013 m. bendradarbiauja su LNSO.

Dirigavimo Lyndon-Gee mokési pas Rudolfą Schwartzą Londone ir Franco Ferrarą Romoje. Leonardo Bernsteino kvietimu jis studijavo Tanglvdovo muzikos mokykloje. Vėliau dirbo Maurice'o Abravanelio ir Ericho Leinsdorfo asistentu. Milano teatre „La Scala“ buvo dirigento Bruno Madernos asistentas, o vėliau tapo Turino „Teatro Regio“ antruoju dirigentu bei vadovavo to miesto simfoniniams orkestrui. Su kompozitoriumi Lorenzo Ferrero įkūrė ansamblį „Fase Seconda“, kuris atliko daugybę premjerų tarptautiniuose festivaliuose Italijoje, Vokietijoje, Prancūzijoje. Prieš imdama-sis batutos, Lyndon-Gee studijavo muzikos kompoziciją, jo pedagogai buvo pasaulinio garso kompozitoriai –

Goffredo Petrassi, Luciano Berio, Sylvano Bussotti ir Jeanas Martinonas; didelę įtaką Lyndonui-Gee atlieka ir britų muzikologas bei kompozitorius Arthuras Hutchingas.

Christopher Lyndon-Gee's international renown as conductor has been described as "that rare phenomenon: an artist whose spiritual depth and intellectual mastery rise far above the marketing dominated industry that characterizes so much of music today." His approach on the podium is rooted in his scrupulous, refined, highly regarded work as composer. Honored as Laureate of the Onassis Foundation, Athens, for his ballet score *Il Poeta muore*, his music has also won the Adolf Spivakovsky Prize, three 'Sounds Australian' awards (for his *Hymn for Sarum - Te Deum* and other works), and two MacDowell Fellowships. His Overture *Intrada Cubana* has been widely played in many countries, most recently celebrating Gubaidulina's 80th birthday in Poland. He is currently writing a new Violin Concerto for Lithuanian violinist Justina Auškelyte. He is included among the 300 conductors described in Naxos's 600-page book and CD compilation A to Z of Conductors, covering the entire history of the art form from Hans von Bülow and Arthur Nikisch to the present day. Christopher Lyndon-Gee was nominated for GRAMMY® Awards in 1998 for 'Best Orchestral Performance' for the first volume of his groundbreaking series of the complete works of Igor Markevitch (originally released on Marco Polo); in 2003 for the world premiere recording of George Rochberg's Symphony No. 5 and Transcendental Variations on Naxos American Classics; and again in 2007 for Hans Werner Henze's Violin Concertos Nos. 1 and 3. Other recordings have been listed among Gramophone magazine's Editor's Choice, Fanfare magazine's Outstanding CDs of the Year, Penguin Guide to Compact Discs' multiple Rosettes and Key Recordings listings, and he won the Pizzicato prize in Luxembourg. Frequently invited to Poland, at the jubilee 50th Anniversary Warsaw Autumn Festival in 2007 he conducted four world premieres in a single concert – new symphonies by the Slovakian composer Roman Berger; Lithuania's leading female composer Onutė Narbutaitė; and the Polish composers Jerzy Kornowicz and Alexander Lasoń. Nine years later, Lasoń insisted on this conductor for the world premiere of his Fifth Symphony in 2016; and both the Fourth and the Fifth will feature in a forthcoming Naxos release. Since an auspicious 2013 début, he has been invited very regularly to return to guestconduct the National Symphony Orchestra of the Lithuanian Philharmonic. Lyndon-Gee studied conducting under Rudolf Schwarz in London, and Franco Ferrara in Rome; Leonard Bernstein invited him to study at Tanglewood after hearing him conduct a student concert in Rome. At Tanglewood, he worked also under Maurice Abravanel, Erich Leinsdorf and Kurt Masur. He was Bruno Maderna's assistant at La Scala, Milan, later becoming second conductor at the Teatro Regio in Turin, and with the RAI orchestra Torino. With composer Lorenzo Ferrero he co-founded the Ensemble Fase Seconda, who premiered dozens of commissioned new works throughout Italy, Germany, France and at many international festivals. As composer, he studied with Goffredo Petrassi in Rome, Luciano Berio, Sylvano Bussotti, Pierre Boulez and Jean Martinon. Britain's great musicologist and composer Arthur Hutchings remains a powerful guiding influence, several decades on.

Lietuvos nacionalinis simfoninių orkestras, žr. p. 96.

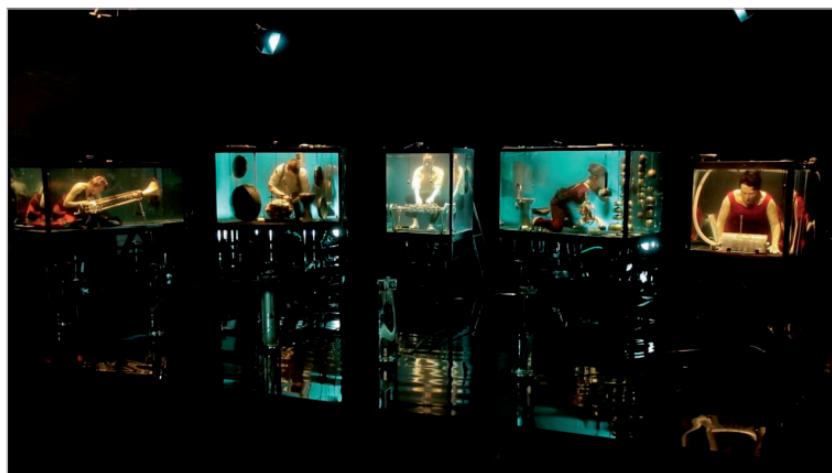
Lithuanian National Symphony Orchestra, see p. 97.

Lapkričio 5 d., sekmadienis, 20 val. | 5 November, Sunday, 8 PM

Lietuvos nacionalinis dramos teatras | Lithuanian National Drama Theatre

AQUASONIC

Povandeninis koncertas | Underwater Concert (2016)

Projekto kūrėjai ir atlikėjai | Project authors and performers:

BETWEEN MUSIC (Danija | Denmark)

Laila Skovmand (meno vadovė, kompozitorė, atlikėja | artistic director, composer, performer)

Robert Karlsson (vadovas, atlikėjas | director, performer)

Morten Poulsen (atlikėjas | performer)

Dea Marie Kjeldsen (atlikėjas | performer)

Nanna Bech (atlikėjas | performer)

Adalsteinn Stefansson (šviesų dailininkas | light designer)

Morten Chemnitz Kirches-Ladegaard (šviesų technikas | light technician)

Anders Boll (garso režisierius | sound designer)

Roman Komar (garso technikas | sound engineer)

Claus Madsen (scenos techninis vadovas | stage technician)

Organizatorius | Producer

FuturePerfect Productions

FUTUREPERFECT
PRODUCTIONS

Organizacinis partneris | Co-producer

Aarhus 2017 (Europos kultūros sostinė | European Capital of Culture)

AARHUS
—2017—
EUROPEAN CAPITAL
OF CULTURE

Rémėjai | Supported by:

DANISH ARTS FOUNDATION

CITY OF AARHUS

„Between Music“ sukurtais povandeninis koncertas „**AquaSonic**“ kviečia žiūrovus leistis į unikalią ir užburiančią kelionę po iki šiol nepažintą erdvę. Renginio metu penki atlikėjai pavyra į vandeniu užpildytus rezervuarus, groja specialiai šiam projektui sukurtais instrumentais ir dainuoja – visa tai vyksta po vandeniu. Igavę naujus pavidalus šiuose tamsiai žibaniuose vandeniniuose kambariuose jie pristato kompozicijas, kurios yra vienu metu ir šiurpiai melodingos, ir galingai rezonuojančios.

„AquaSonic“ – tai ilgus metus trukusio muzikos atlikimo po vandeniu tyrimo rezultatas, griaunantis nusistovėjusius rėmus ir metantis iššūkį egzistuojančioms paradigmoms. Artistai atliko nesuskaičiuojamą daugybę eksperimentų bendradarbiaudami su narais, instrumentų gamintojais ir mokslininkais, siekdamai sukurti visiškai naujus, specifinius instrumentus. Galiausiai bendrą pastangą dėka buvo sukurti absoliučiai išskirtiniai povandeniniai instrumentai – hidraulofonas, smuikas, elektromagnetinė arfa, varpeliai ir mušamieji. Komanda taip pat ištobulino specifinę povandeninio dainavimo techniką. Visi šie elementai sukuria neįprastą patyrimų ritualą – hipnotizujantį vizualinį kosmosą ir naują garsų pasaulį. Tai jaudinantis žvilgsnis į skambesio galimybių ateitį ir tarpdisciplininio koncerto koncepciją.

Povandeniniai instrumentai ir dainavimo technika pirmą kartą buvo išbandyti 2006 metais. Po dešimties darbo metų, 2016 m. Olandijoje įvyko pasaulinė „AquaSonic“ premjera, pristatyta festivalyje „Operadagen“ Roterdame ir išsyk tapusi visa apimančiu fenomenu. Šiuo metu šis ypatingas koncertas pageidaujamas visame pasaulyje.

Instrumentai

Hidraulofonas yra pirmasis muzikos instrumentas, garso išgavimui naudojantis ne orą, o vandenį. Valdydami vandens purkštukus įvairių vamzdelių ir tekėjimo indų sistema galime stimuliuoti ir nukreipti subtilius vandens sūkurius į garso mechanizmų instrumento viduje, tokiu būdu sukurdami prikaustančias akustines ir menines galimybes. Kanados mokslininkas ir išradėjas Ryanas Janzenas sukūrė ištisą naujų instrumentų kategoriją – kai kurie jų naudojami muzikiniuose koncertuose, kiti užsakomi įvairiems parkams ir mokslo centrams, pvz. Legolendui, Kalifornijos, Ontarijo mokslo centrams ir Kopenhagos „Experimentarium“. 2014 m. „Between Music“ užsakė Ryanui Janzenui sukurti unikalų hidraulofoną, tapusį visiškai nauju šios instrumentų šeimos nariu.

Kristalofonas, dažniau vadinamas stikline armonikėle, – tai besisukantis instrumentas, sukonstruotas iš didėjančia seka sumontuotų stiklinių indų, kurių trintis išgauna garsus, panašius į tuos, kuriuos išgauname pirštais braukiant per stiklinės kraštus. Tokiu būdu kristalofonas sukuria nepaprastai efemeriskus, trapius ir mielus skambesius. 1761 m. pirmasis šį instrumentą sukūrė Benjaminais Franklinas, o jau gerokai vėliau MIT programuotojas ir išradėjas Andy Cavatorta perkūrė jo struktūrą ir akustines galimybes taip, kad instrumentas galėtų veikti po vandeniu.

Rotakorda. „Between Music“ užsakė MIT išradėjui Andy Cavatortai sukurti unikalų styginį instrumentą, paremtą rylos konstrukcija. Pavadinome jį rotakordą – tai lotyniško žodžio *rota* (liet. ratas) ir itališko žodžio *corda* (liet. styga) kombinacija. Garas išgaunamas rankena sukant ratą, kuris braukia per stygas. Ratas veikia panašiai kaip smuiko strykas, ir instrumentu išgaunami atskiri garsai iš tiesų panašūs į smuiko skambesį.

Anglies pluošto smuikas. Iš pradžių savo povandeniniams eksperimentams naudojome itin pigų, prastos kokybės smuiką. Ir mums pavyko išgauti muzikos garsus! Tačiau, kaip ir tikėjomės, vanduo stipriai veikė instrumento stygas. „Mi“ styga išsiderino per pustonį, „la“ – pusantro tono, „re“ – apie pustonį, o „sol“ – trimis ketvirtatoniais. Šis smuikas ištvrė tris povandeninių eksperimentų dienas ir galiausiai suiro. Klijai lengvai tirpsta vandenye, tad tokia baigtis nenustebino. Mes žinojome, kad smuikai retkarčiais gaminami ir iš anglies pluošto, todėl išsiuntėme užklausas vienems pasaulio smuikų meistrams, naudojantiems

šią techniką. Galiausiai, pasirinkome bendradarbiauti su Vokietijos bendrove „Mezzo-Forte“, kuri pastaruosius aštuonerius metus eksperimentuoja su klasiniaisiais instrumentais ir juos perdirba. Būtent „Mezzo-Forte“ sukūrė mūsų smuiką taip, kad šis galėtų ilgą laiką saugiai būti po vandeniu. Taip pat mes naudojame iš anglies pluošto ir sintetikos sukurtus strykus. Šiuo metu kuriama ir nauja, povandeniniam naudojimui skirta derva – šiuo tikslu bendradarbiaujame su Australijos gamintoju „Leatherwood Bespoke Rosin“.

Mušamieji instrumentai mūsų kompozicijoje užima labai svarbią vietą – mes naudojame skambančias plokštęs, gongus, trikampius ir daugybę kitų. Kai mušamieji instrumentai naudojami po vandeniu, jie tampa labai nestabilūs, dažnai keičia tembrą ir kiekvieną kartą skamba vis kitaip. Bendradarbiaudami su muzikos instrumentų kūrėju, buvusiu elektronikos inžineriumi Mattu Nolanu iš Didžiosios Britanijos, sukūrėme ypatingai suderintų, labiau nuspėjamų ir išraiškingų instrumentų seriją. Drauge su akustikos specialistais apskaičiavome konkretias instrumentų pozicijas vandens rezervuaruose – tokiu būdu kiekvieno pasiodynimo metu išgaunamas vienodas skambesys.

Dainuojantys dubenys. Aptikome, kad stikliniai dubenys sukuria gražų garsą, tačiau yra gana trapūs. Po to, kai vieną jų sudaužėme ir neradome, kuo jį pakeisti, nusprenādėme ieškoti labiau patikimo varianto. Taip į mūsų akiratį pateko azijietiškas „dainuojantis dubuo“ – metalinis indas, sukuriantis harmoninius obertonus, kai atlikėjas suduoda per indo kraštą ar braukia per jį specialiu plaktuku. Azijoje jie kartais naudojami meditacijų, religinių giedojimų metu ar laidotuvių apeigose. Mums labai pasisekė, kad svarbiausia dubenų platintoja Šiaurės Europoje Jane Winther gyvena visai netoli mūsų. Taigi, kelis kartus buvome pas ją apsilankę ir išbandėme apie 700 dubenų didžiuliame vandens kibire. Aptikome 24 dubenius skleidžiančius standartinį 440Hz skambesį, kuriie visi drauge sudarė beveik pilną reikalingų garsų skalę.

„Between Music“ kuria ir prodiusuoja novatoriškus koncertus – hibridus, sudarytus iš muzikos, gyvo atlikimo, vaizduojamų menų ir naujuų technologijų. Ši grupė yra įvaldžiusi plačią estetikos, įgūdžių ir žanrų skalę, tačiau didžiausią potencialą jি mato besikeičiančiose erdvėse tarp šių elementų. Vedini beribio smalsumo ir poreikio išbandyti žmogiškosios patirties ribas – menine, technine ir moksline prasme – jie drąsiai tyrinėja žmogiškosios prigimties variklius, mechanizmus ir paslaptis, pasitelkdami unikalų skambesį ir turtingą vaizdinę medžiagą, kurioje neretai išryškėja ir siurrealizmo kontūrai.

„Between Music“ kūryboje dalyvauja tarptautinė tarpdisciplininė komanda, kurią sudaro muzikantai, fizikai, inžinieriai, instrumentų gamintojai, neuromokslininkai ir kitų profesijų atstovai. Visi kartu jie įkvepia ir užtikrina aukštą kokybę ir vientisumą – bruožus, kurie geriausiai apibūdina kūrybinę „Between Music“ veiklą.

Pagal www.aquasonic.dk,
iš anglų k. vertė Laūra Karnavičiutė

The **AquaSonic** underwater concert by Between Music, takes the audience to a unique and fascinating voyage into uncharted territory. The work presents five performers who submerge themselves in glass water tanks to play custom-made instruments and sing entirely underwater. Transformed inside these darkly glittering, aquatic chambers, they produce compositions that are both eerily melodic and powerfully resonant.

AquaSonic is the culmination of years of research into the exciting possibilities of a submerged musical performance – breaking barriers and challenging existing paradigms. The artists have conducted countless experiments in collaboration with deep-sea divers, instrument makers and scientists to develop entirely new, highly specialized subaqueous instruments. This led to the development of a highly peculiar underwater instruments such as hydraulophone, violin, electromagnetic harp, chimes and percussion. The team also perfected a distinctive vocal technique for underwater singing. The result is a concert experience completely out of the ordinary; a deep dive into a compelling visual universe and a new world of sound. It is an exciting glance into the future possibilities of sound and transdisciplinary concert production.

In 2006, the first tryout with instruments and vocals under water was implemented. After 10 years of work, **AquaSonic** had its world premiere in the Netherlands in 2016, Operadagen Festival in Rotterdam. It is now a viral phenomenon and the concert is requested all over the world.

The instruments

Hydraulophone is the first instrument to use water rather than air to produce sound. By manipulating water jets through a variable system of tubes and flow vessels, we can stimulate and direct subtle changes in water turbulence to sounding mechanisms inside the instrument, and create compelling acoustic and expressive possibilities. The Canadian scientist and inventor Steve Mann invented the first hydraulophone in 1985. Since then, he and his colleague Ryan Janzen have created a whole family of instruments, some of them used for musical concerts, while other have been commissioned for parks and science centers including Legoland, California, Ontario Science Center and the Experimentarium, Copenhagen. In 2014 Between Music commissioned Ryan Janzen to make this unique hydraulophone, which is a totally new invented member of the family.

Crystallophone, or glass armonica as it is more commonly called, is a spinning instrument that uses a series of glass vessels graduated in size to produce musical tones by means of friction. Usually played with the fingers rubbing against the bowls' rims, the crystallophone produces the most ethereal and delicately sweet sounds. Originally invented by Benjamin Franklin in 1761, MIT software developer and inventor Andy Cavatorta re-engineered its structure and acoustic properties to work in our underwater environment.

Rotacorda. Between Music commissioned MIT inventor Andy Cavatorta to build a special string instrument adapted from the old hurdy gurdy. We have named it Rotacorda, a combination of the Latin work *rota* for wheel and the Italian word *corda* for string. It produces sound by a crank-turned wheel rubbing against the strings. The wheel functions much like a violin bow, and single notes played on the instrument sound similar to those of a violin.

Carbon Violin. At first, we started experimenting underwater with a very inexpensive and poor quality violin. And it worked! It actually said something. As we anticipated, the strings changed pitch inconsistently. The E string changed a semitone, the A string a tone and a half, the D string around a semitone and the G string changed three quarter note. The violin survived three days of tests underwater and then it disintegrated. The glue is water soluble, so that wasn't a surprise either. We knew violins were made sometimes from carbon fiber, so we wrote to all the carbon fiber violinmakers in the world and finally chose the German company *Mezzo-Forte*. They had been experimenting and redesigning classical stringed instruments for the past eight years and specially constructed our violin so it could play safely underwater for long periods of time. We use carbon fiber bows with synthetic hair, and are currently developing a new kind of rosin for underwater use, together with the Australian rosin manufacturer Leatherwood Bespoke Rosin.

Percussion Instruments have an important role in our compositions – bell plates, gongs, triangles, darbouka and many others. When played underwater, however, percussion instruments become very unstable, frequently changing pitch and timbre and sometimes differently from one session to another. Working together with former

electronic engineer turned musical-instrument maker Matt Nolan from the UK, we have developed a series of specially tuned percussion instruments that are more predictable and expressive. Together with acousticians we have measured out the exact placement of every single instrument in the tanks, to get the same sound every time.

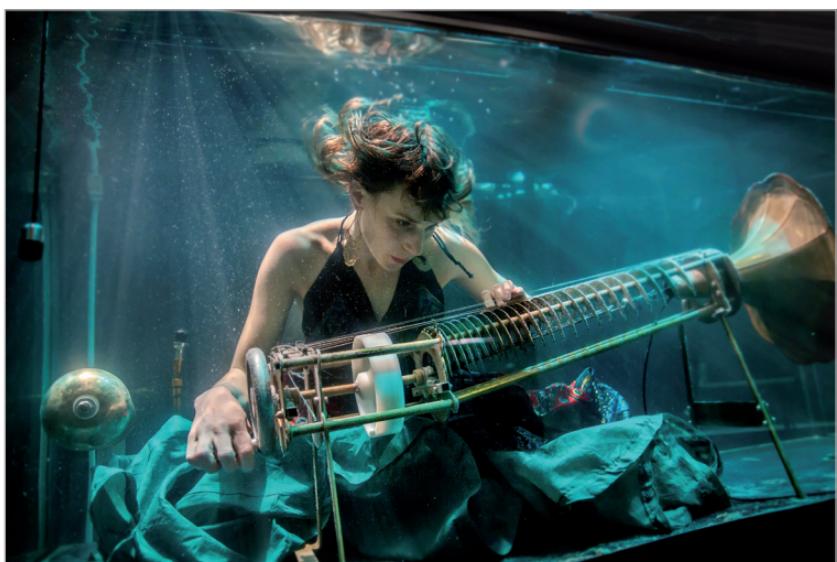
Singing Bowls. We discovered that glass bowls produce a nice sound and pitch, but they are quite fragile. After we broke one of them and couldn't replace it, we decided to look for a more reliable solution. We came across the Asian *singing bowl*, a type of metal standing bell that produces harmonic overtones when the user either strikes or rubs the rim with a mallet. In Asia they are sometimes used in meditation, religious chanting, or funeral rituals. Fortunately, the biggest distributor in northern Europe, Jane Winther, lives close by us. So we went there several times and tested around 700 bowls in a big bucket filled with water. We found 24 bowls, having a standard pitch of 440Hz, which formed an almost complete scale.

Between Music create and produce innovative performance concerts in a hybrid of music, live performance, visual arts and new technology. The group masters a huge range of aesthetics, skills and genres, but finds the most potential in the fluctuating spaces between them.

Driven by an endless curiosity and desire to push the boundaries of the human experience – artistically, technically, scientifically – their work explores the driving forces, mechanisms and mysteries of human nature, through a distinctive sound and rich imagery, often with surreal undertones.

Between Music's creative work involves an international multidisciplinary network of musicians, physicists, engineers, instrument makers, neuroscientists and others, who inspire and ensure the high quality and integrity that characterizes Between Music's artistic work.

From www.aquasonic.dk

Lapkričio 7 d., antradienis, 20 val. | 7 November, Tuesday, 8 PM

Šiuolaikinio meno centras | Contemporary Art Centre

Ryoji Ikeda > SUPERCODEX

Ryoji Ikeda

„Supercodex“, audiovizualinis performansas |

Supercodex, audiovisual live performance (2013)

Sumanymas, kompozicija | Concept, composition – Ryoji Ikeda

Kompiuterinė grafika, programavimas | Computer graphics, programming –

Tomonaga Tokuyama

Taip pat baigiamojo festivalio GAIDA renginio programe |

Also the final event of the Festival includes:

Vytautas V. Jurgutis

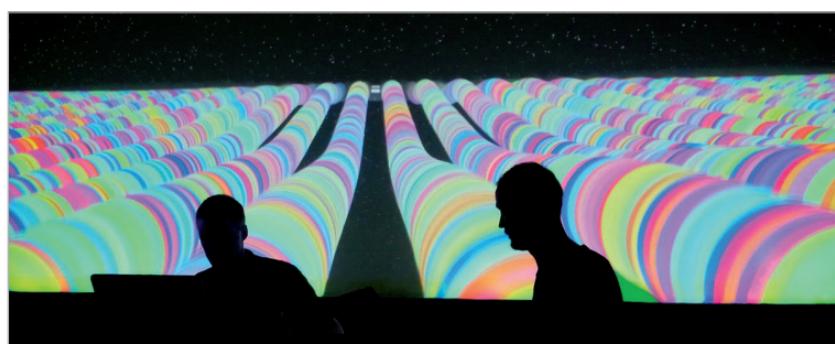
„Metroscan“, audiovizualinis performansas |

Metroscan, audiovisual performance (2010)

Sumanymas, kompozitorius, elektroninės muzikos atlikėjas |

Idea, composer, electronic music performer – Vytautas V. Jurgutis

Vaizdo menininkas | Visual artist – Vaclovas Nevčesauskas

Paryžiuje ir Kiote gyvenantis ir kuriantis japonų elektroninės muzikos ir vaizdo menininkas **Ryoji Ikeda** (g. 1966) koncentruojasi į esmines garso bei vaizdo/šviesos ypatybes, pasitelkdamas matematinį tikslumą. Tarptautiniame kontekste Ikeda priklauso tai nedidelei grupei menininkų, kurie savo darbuose įtikinamai sintezuoja vaizdo ir garso medijas. Jo kūriniams būdingas nepriekaištingas skambesio, vaizdo, fizinių reiškinių ir matematinės idėjų derinimas. Greta grynosios muzikos projektų Ikeda įgyvendina tēstinius performansus ir instaliacijas, rengia knygas, įrašinėja kompaktines plokštėles (minėtiniai tēstiniai projektai „Datamatics“, 2006–; „Test Pattern“, 2008–; „Spectra“, 2001–; bendras darbas su Carstenu Nicolai „Cyclo“; „Superposition“, 2012–; „Supersymmetry“, 2014–; „Micro | Macro“, 2015–).

Ikeda rengia pasirodymus visame pasaulyje, tokiose erdvėse ir renginiuose kaip Tokijo šiuolaikinio meno ir Singapūro meno muziejai, „Ars Electronica“ centras Linco, parodų centras „DHC/Art“ bei festivalis „Elektra“ Monrealyje, festivaliai „Grec“ ir „Sonar“ Barselonoje, trienalė „Aichi“ Nagajoje, Venecijos „Palazzo Grassi“, Niujorko „Park Avenue Armory“, Londono „Whitechapel Gallery“, centras „Barbican“ ir „Somerset House“, Bogotos menų muziejus, muziejus „Hamburger Bahnhof“ Berlyne, „Festival d’Automne“ Paryžiuje, Šardžos bienalė JAE, šiuolaikinio meno multi-centras „Carriageworks“ Sidnėjuje, Oklando trienalė, Senojo ir naujojo meno muziejus MONA Tasmanijoje, Rūro trienalė, Madrido parodų centras „Fundación Telefónica“ ar Kioto eksperimentinės muzikos festivalis ir kt. Tarp svarbiausių 2015–2016 m. kūrybinio sezono darbų minėtina „Supersymmetry“ ekspozicija šiuolaikinio meno centre „Le Lieu Unique“ Nanto mieste, Londono „The Vinyl Factory“ ir Estijos menų muziejuje „Kumu“ Taline; jo performansas „Micro | Macro“ buvo pristatytas Karlsrūhės menų ir medijos centre ZKM; personalinės parodos su rengtos „Espai d’art contemporani de Castelló“ Ispanijoje bei Pitsburgo galerijoje „Wood Street“; kaip kolektyvinių ekspozicijų dalyvis pasirodė Gvangdžu centre ACT Pietų Korėjoje, Singapūro mokslo muziejuje, Hanoverio „Kunstverein“, MONA Tasmanijoje ir „Lichtkunstfestival“ Liudvigsburge.

2014 m. Ikeda pelnė Elektroninio meno premiją „Collide@CERN“. Elektroninės muzikos kūrėjo braižą eksponuoja albumai „+/-“ (1996), „0°C“ (1998), „Matrix“ (2000), „Dataplex“ (2005), „Test Pattern“ (2008) ir „Supercodex“ (2013), o jo garso ir vaizdo estetikos aštrumas neretai lyginamas su skustuvo ašmenims. 2016 m. kompanija „The Vinyl Factory“ išleido ribotą vinilinių plokštelių „The Solar System“ tiražą.

Pagal www.ryojiikeda.com

„Supercodex“ (2013)

Sumanymas, kompozicija – Ryoji Ikeda

Kompiuterinė grafika, programavimas – Tomonaga Tokuyama

„Supercodex“ – tai 2013 m. išleisto albumo dalis (garso įrašų kompanija „Raster Noton“) bei trečioji Ryoji Ikedos trilogijos kompozicija greta pirmųjų dviejų „Dataplex“ (2005) ir „Test Pattern“ (2008). Šioje trilogijoje meninkas tyrinėja išplėstinių dažnių, „garso duomenų“ ir „duomenų skambesio“ fenomeną. „Supercodex“ yra audiovizualinis koncertas, kuriame muziką ir vaizdo projekcijas generuoja neapdoroti duomenys ir matematiniai modeliai. Šiame performatance Ikeda toliau plėtoja 2012 m. įgyvendinto projekto „Superposition“ idėją, paremtą kvantine informacija. Naujame sumanyme ji transformuojama į klubinį 3D vaizdo šou.

Pradžioje girdėti elektroninio triukšmo traškesiai, trumpi sproginėjantys aukštų dažnių garsai bei üžesys žemame registre. Palaipsniui klausytojo dėmesj užvaldo techno ir šokių muzikos elementai, aštrūs vaizdai ir perkusinės struktūros. Vientisą srautą Ikeda kuria iš skirtingų ir tėsiamų fragmentų, o audiovizualinis rezultatas primena ir širdies plakimą, ir aritmetinę garso prigimtį.

„Supercodex“ apibūdinamas kaip ypač inovatyvus sceninis šou – pulsujantis, pypsinantis, tvinksintis ir kakofoniškas techno skambesio ir multimedijos mikas.

Japan's leading electronic composer and visual artist resided in Paris and Kyoto **Ryoji Ikeda** (b. 1966) focuses on the essential characteristics of sound itself and that of visuals as light by means of both mathematical precision and mathematical aesthetics. Ikeda has gained a reputation as one of the few international artists working convincingly across both visual and sonic media. He elaborately orchestrates sound, visuals, materials, physical phenomena and mathematical notions into immersive live performances and installations. Alongside of pure musical activity, Ikeda has been working on long-term projects through live performances, installations, books and CD's such as *Datamatics* (2006–), *Test Pattern* (2008–), *Spectra* (2001–), *Cyclo*, a collaborative project with Carsten Nicolai, *Superposition* (2012–), *Supersymmetry* (2014–) and *Micro | Macro* (2015–).

He performs and exhibits worldwide at spaces such as Museum of Contemporary Art Tokyo, Singapore Art Museum, Ars Electronica Center Linz, Elektra Festival Montreal, Grec and Sonar Festivals Barcelona, Aichi Triennial Nagoya, Palazzo Grassi Venice, Park Avenue Armory New York, The Whitechapel Gallery, The Barbican Centre and Somerset House London, Museo de Arte Bogota, Hamburger Bahnhof Berlin, DHC/Art Montreal, Festival d'Automne Paris, Sharjah Biennale, Carriageworks Sydney, Auckland Triennial, MONA Hobart in Tasmania, Ruhrtriennale, Fundación Telefónica Madrid and Kyoto Experiment Festival, among others.

In 2015–2016, major exhibitions include *Supersymmetry* presented at Le Lieu Unique in Nantes, The Vinyl Factory, London and Kumu Art Museum Tallin, Estonia; *Micro | Macro* at ZKM centre for Art and Media, Karlsruhe, and other solo exhibitions at Espai d'art contemporani de Castelló, Spain and Wood Street Galleries, Pittsburgh. His works are also part of group show exhibitions and festivals at ACT Centre Gwangju in Korea, Singapore Art Science Museum, Kunstverein Hannover, MONA Hobart and Lichtkunstfestival in Ludwigsburg.

He is the award winner of the Prix Ars Electronica Collide@CERN 2014.

His albums +/- (1996), 0°C (1998), Matrix (2000), Dataplex (2005), Test Pattern (2008) and Supercodex (2013) pioneered a new minimal world of electronic music through his razor-sharp techniques and aesthetics. In 2016, The Solar System a limited edition vinyl was released by The Vinyl Factory.

From www.ryojiikeda.com

Supercodex (2013)

Concept, composition – Ryoji Ikeda

Computer graphics, programming – Tomonaga Tokuyama

Supercodex [live set] is a concert taken from the eponymous 2013 album. *Supercodex* is the final part and completes the trilogy of Ikeda's advanced frequency studies for

Raster Noton since 2005 (*Dataplex* 2005, and *Test Pattern* 2008) that has been exploring the potential between “data of sound” and “sound of data”. Taking the shape of an audiovisual concert, *Supercodex* uses raw data and mathematical models to generate music and projections. A continuation of *Superposition* (2012) which focuses on quantum information, the concert reworks musical concepts from this work into an immersive club show.

What at first sounds like a battle of digital noise, blips and bass drones, gradually engages the listener with elements of techno and dance music, Live, the use of stark visuals add textures of percussion making it difficult to distinguish between the senses. Ikeda uses different and continuous fragments to construct one flux; creating a union between visual and auditory dimensions which reveals, between codes and calculations, a beating heart as well as the arithmetical and computational essence of sound.

Supercodex is described as a wildly innovative new stage show, a beeping, pulsating, cacophonous mix of techno sound and multimedia art.

Vytautas V. Jurgutis (g. 1976) savo muziką pristato kaip neogardo (kompozitoriaus sugalvotas terminas) lydinj, kuriame be solidžios šiuolaikinės muzikos estetikos nevenigama ir kitokios muzikos elementų, multimedijos priemonių, gilinamas i į eksperimentinę elektroninę muziką, garso programavimą. Jurgutis yra sukūrės rafinuotų elektroninių kompozicijų, tapusių ryškiais dabarties lietuvių elektroninės muzikos pavyzdžiais.

Kompozitorius yra jvairiapusis menininkas: muzikantas, daug ką linkęs išmèginti savo jégomis, nardantis po pirmaprades garso gelmes ir skaitmeninius jos pasaulius; matematikas, mąstantis sudétingomis programavimo kalbų funkcijomis; įspūdingų reginių kûrėjas, savo darbus pateikiantis multimedijinėmis formomis, keliamatėmis realaus laiko vaizdo projekcijomis, o tarpdisciplininiame šokio spektaklyje „Time Line“ (2006) kuriantis plastinių kūno judesių, kinetinės scenografijos, ultrapreciziškų laserinių projekcijų ir skaitmeninio vaizdo visumą. Jurgutis buvo pagrindinis festivalių „Druskomanija“ (1997–1999) ir „Jauna muzika“ (2004–2009) organizatorius ir meno vadovas, nuo 2006 m. – vienas iš festivalio „Gaida“ organizatorių. Kompozitoriaus kûrinius yra atlikę kvartetas „Arditti“ ir „IceBreaker“ bei kiti, daug jo kûrių išleista jvairiuose CD rinkiniuose bei solinėje plokšteliėje „Garso kaukës“ („Caprice Records“, Švedija). Kompozitorius tobulinosi akademijoje „Matrix SWR“ Freiburge, Darmštato naujosios muzikos kursuose, studijoje „Alpha“ Gotlande, meistriškumo kursuose, kuriuos vedė Brianas Ferneyhough, Helmutas Lachenmannas, Markas Andre, Vinko Globokaras ir kt.

Pastaraisiais metais Honkonge, Japonijoje, Kinijoje, Indijoje, Taivane soliniuose koncertuose pristatęs savo kûrinį „Metroscan“, Jurgutis tapo pirmuoju Lietuvos kompozitoriumi, atlikusiu gyvai lietuvišką elektroninę/audiovizualinę muziką šiose Azijos šalyse.

„Metroskan“ (2010)

Sumanymas, kompozitorius, elektroninės muzikos atlikėjas – Vytautas V. Jurgutis

Vaizdo menininkas – Vaclovas Nevčesauskas

„Metroskan“ – tai futuristinis audiovizualinis kūrinys megapolis, jo informacinio tempo, įvykių daugiapolišumo ir kitų posturbanistinių vektorių temomis. Kūrinio sumanymas ir pavadinimas susijęs su daugiaprasme žodžio „metro“ kilme (gr. *metron* – matas). Ji siejasi su metropolijos, matavimo, judėjimo ir transportavimo sąvokomis. „Visos šios sąvokos yra „nuskenuojamos“ į labai koncentruotą garsą ir vaizdą – suspaustą informacinię didmiesčio laviną, kuri skaitmeninėmis technologijomis perlydoma į išgryntai kintantį estetinį rezultatą“ (Vytautas V. Jurgutis).

Kūrinio muzika, naudodama labai plačią dažnių skalę, neretai balansuoja tarp eksperimentinės ir pulsuojančios elektroninės muzikos stilių. Linija ir taškas – pagrindiniai išeities elementai, atsispindintys ir muzikoje, ir vizualikoje. Vizualika paremta skambančio garso duomenų konvertavimui į realiu laiku sukuriamą vaizdą, pasižymi ypatingai greita elementų kaita, vaizdinių prisodrinimu ir nenuspėjamumu.

Audiovizualinis kūrinys pirmą kartą buvo parodytas Vilniuje 2010 m. „Vilniaus festivalių“ projekte „Garsovaizdis-2“. Vėliau projektas buvo gyvai atliktas daugelyje festivalių Europoje ir kituose žemynuose, kaip antai „Streaming“ Hagoje (Olandija), „Punto de Encuentro“ Valensijoje (Ispanija), „Eclectica“ Tartu (Estija), prestižinės Kelno medijų meno akademijos organizuojamame festivalyje „Frischzelle“ (Vokietija), „Streetwaves“ Gdanske (Lenkija), „KonventZero“ (Ispanija) ir kt. 2015–2016 m. šis lietuvių menininkų projektas buvo gyvai atliktas Tokijuje ir Osakoje (Japonija), Honkonge, Kinijoje, Indijoje. Tai buvo pirmieji šios meno srities Lietuvos kūrėjų pasirodymai tolimesne šalyse. Tais pačiais metais „Metroskan“ atlikimas pasisekimo sulaukė Madrido pažangiujuosius medijų festivalyje MADATAC, kuriame lietuviai pasirodė festivalio uždarymo ir apdovanojimų koncerte. Šiais metais „Metroskan“ koncertavo 27-ajame „Experimental Intermedia“ festivalyje Niujorke, o rugpjūtį projektas gyvai nuskambėjo viename iš didžiausių Taivano audiovizualinio meno festivalių „Osmosis“ programe. Taipėje, pirmą kartą pristatydamas Lietuvos audiovizualinį meną šioje šalyje.

Vytautas V. Jurgutis

Vytautas V. Jurgutis (b. 1976) describes his music as a synthesis of “neogard” (composer’s concept), where he does not shun pop music elements, utilises multimedia possibilities, delves into experimental electronic music and sound programming techniques. He is the author of some sophisticated electronic compositions that established him as one of the most prominent figures in the panorama of Lithuanian electronic music.

Jurgutis is truly an exponent of a new type of multi-faceted artists. A do-it-yourself musician, delving into primordial depths of sound. A mathematician, thinking in sophisticated routines of programming languages. A showman, presenting his works in multimedia settings, creating the multiple real-time video projections himself, or, as in his interdisciplinary dance performance *Time Line* (2006), generating a multidimensional artistic language, which involves human body movements, kinetic scenography, ultraprecise laser projections and digital visuals. Jurgutis was the

principle organizer and artistic director of festivals Druskomanija (1997–1999) and Jauna muzika (2004–2009), and since 2006 he has been one of the organizers of the Gaida Festival. His works were performed by Arditti Quartet, IceBreaker and others, many of his works were released in various CD compilations and solo recording *Garso kaukės* (Caprice records, Sweden).

Jurgutis has perfected his craft at the Matrix SWR Academy in Freiburg, New Music Courses in Darmstadt, Alpha Studio in Gotland, master classes of Brian Ferneyhough, Helmut Lachenmann, Mark Andre, Vinko Globokar and others. In recent years Jurgutis has been performing his work *Metroscan* during solo concerts in Hong Kong, Japan, China, India, and Taiwan. He is the first Lithuanian composer to give live performances of Lithuanian electronic / audiovisual music in these Asian countries.

Metroscan (2010)

Idea, composer, electronic music performer – Vytautas V. Jurgutis

Visual artist – Vaclovas Nevčesauskas

Metroscan is a futuristic audiovisual work dealing with the subject of the megapolis, its informational speed, multipolarity and other post-urbanist vectors. The title *Metroscan* and the idea behind it are based on the multifaceted origin of the word “metro” (In Ancient Greek *metron* stands for *measure*). It is connected to metropolis, concepts of measuring, movement and transportation. “All of those concepts are “scanned” into highly concentrated sounds and visuals – a certain compressed informational avalanche of a large city, which through the means of digital technologies is melted into a purified, fluctuating aesthetic experience” (Vytautas V. Jurgutis).

The music of this piece is using a very broad scale of frequencies and often balances between experimental and pulsating electronic music. Line and point are principal basic elements, reflected in both the music and the visuals. The latter are based on the conversion of the data of current sound into an image that is restored in real-time. It is characteristic of the fast change of elements, lush images and unpredictability.

The audiovisual work was first revealed to the public in 2010, during the Vilnius Festivals project *Garsovaizdis-2* in Vilnius. Later the project was performed live in many festivals in Europe and elsewhere, such as Streaming in Hague (the Netherlands), Punto de Encuentro in Valencia (Spain), Eclectica in Tartu (Estonia), Frischzelle organized by the prestigious Academy of Media Arts Cologne (Germany), Streetwaves in Gdansk (Poland), KonventZero (Spain), etc. In 2015-2016 the piece was also shown in Tokyo and Osaka (Japan), Hong Kong, China, India; these were the first appearances of Lithuanian artists creating in this field of art in the given countries. In that same year *Metroscan* was warmly received at Madrid’s festival of advanced media MADATAC – the Lithuanians performed during the closing event of the festival and the awards ceremony. This year *Metroscan* was shown at the 27th Experimental Intermedia festival in New York, and in August it was performed live at Taipei’s Osmosis, one of the biggest festival of audiovisual art in Taiwan – it was the first representation of Lithuanian audiovisual art in this country.

Vytautas V. Jurgutis

Festivalij GAIDA rengia | GAIDA Festival is organized by
VšĮ VILNIAUS FESTIVALIAI | VILNIUS FESTIVALS

Festivalio meno vadovas ir direktorius | Head of the Festival
Remigijus Merkelys

Festivalio projektų vadovas | Head of the Festival's Projects
Vytautas V. Jurgutis

Vadyba | Management
Gintarė Šiaulytė, Gabija Gaigalaitė

Festivalio atstovė spaudai | Festival's Public Relations
Beata Baublinskienė

Bukleto sudarytoja ir tekstu autorė | Booklet's Compiler and Author of Texts
Rima Povilionienė

Koncertų vedėja, anglų kalbos vertėja ir redaktorė |
Concerts' Presenter, English Translations and Proofreading
Laūra Karnavičiutė

Nuotraukų autoriai | Photography by:

Artūras Arti, Lina Aidukė, Ditte Capion, Ana Cuba, Dominykas Digimas, Nicolas Draps, Vern Evans, J.P. Guilloteau/L'Express, Alyssa Hedenstrom, Justin Hoke, Lana Kazlauskienė, Kaupo Kikkas, Gedmantas Kropis, Shervin Lainez, Dmitrij Matvejev, Jean-Baptiste Millot, Evan Monroe Chapman, Johan Niewenhuize, Michail Raškovskij, Peter Serling, Margarita Vorobjovaitė

Panaudotos nuotraukos iš atlikėjų, kompozitorių archyvų ir interneto svetainių, Lietuvos nacionalinės filharmonijos, Lietuvos kompozitorių sąjungos, Muzikos informacijos centro archyvų, leidyklos „Henry Lemoine“ | Photos from personal archives and websites, archives of the Lithuanian National Philharmonic Society, the Lithuanian Composers' Union and the Lithuanian Music Information Centre, Editions Henry Lemoine